

လင်းစိုင်းစွာ စာပေ

မိုးဝါး

မဲခေါင်ကျော်စွာ

အသစ်စက်စက် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်

BURMESE
CLASSIC
.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၀၁၀၆၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၀၂၁၀၀၇
- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ - တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မောင်သိုက်
- ဂရပ်ဖစ် - ယမုံစိုး
- ထုတ်ဝေသူ - မောင်မောင်မြင့်အေး (ပြ-၀၄၁၀)
- မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဝင်းထွန်း (ပြ-၀၄၈၃၉)
- အမှတ်(၃၇)၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး

ဖြန့်ချိရေး

လားရှိုးစွေ စာပေ၊

အမှတ် (၁၁၁)၊ ၃၃လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၂၅၃၅၁၉၊

မင်းသိင်္ခ

မဲခေါင်ကျော်စွာ

(ပထမအကြိမ်)

အသစ်စက်စက်

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် အစ-အဆုံး

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁	ဒေးစွန်ပါရှိကျွန်ုပ်ရဲ့ရာ နေရာသို့	၃
၂	မဲခေါင်ပြောပြသော ကိုဓာတ်သား	၁၉
၃	စိန်ခလုတ်မြင့်စိုးအောင်ဆိုသူနှင့်...	၃၈
၄	တောထဲမှာ နေထိုင် ပျော်ပွဲစားအလုပ်	၄၅
၅	တောခြောက်ခြင်း	၅၅
၆	ကိုဓာတ်သား တောင်ငူဆေးရုံတက်ရခြင်း	၆၅
၇	ရိုးမတောင်ပေါ်မှ မြို့စားကြီးမုဆိုးစခန်း	၇၅
၈	ကိုဓာတ်သား ဗေဒင်တတ်တယ်ဆိုပဲ	၈၃
၉	သိုင်းသမား ကိုဓာတ်သား	၉၂
၁၀	ထမင်းချက်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်	၁၁၁
၁၁	ကက်ကင်းစခန်း	၁၂၂
၁၂	ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်သေနတ်	၁၃၆
၁၃	ကိုဓာတ်သားနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း	၁၄၁
၁၄	မောင်မဲခေါင် အရက်ပြတ်ပြီ	၁၄၈
၁၅	တောအုပ်နှင့်တူသော မိတ်ဆွေလေး	၁၅၉
၁၆	ဆတ်မလေးတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်ုပ်	၁၆၃
၁၇	ဆတ်မတစ်ကောင်အား ချိန်ရွယ်ခြင်း	၁၆၉

BURMESE
CLASSIC
.com

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၈	ဆတ်မနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း	၁၇၆
၁၉	ကျွန်ုပ်မဲခေါင်ကျော်စွာ၏ အလှူပွဲကြီး	၁၈၁
၂၀	အနာဂတ်မဲခေါင်	၁၈၉
၂၁	စီးကရက်လွန်စွာသောက်သော...	၂၀၂
၂၂	ကျွန်ုပ်နှင့် အိုးသူကြီးဦးမိုးသီး	၂၁၀
၂၃	ဆပ်ကပ်မှ ကရောင်းလူရွှင်တော်	၂၂၁
၂၄	ကရင်မလေးစောမြင့်နွယ်ကို ဆေးကုခြင်း	၂၃၄
၂၅	မုဆိုးစခန်းတွေကို ပြန်ရှာရပြီ	၂၄၇
၂၆	ချင်းသုတ်ကတော့ စားပြီမှတ်ပေတော့	၂၅၇
၂၇	နဖူးမှ ရွှေကြိုးကျင့်စဉ်	၂၆၇
၂၈	မဲခေါင်ကျော်စွာ အဓိဋ္ဌာန်စခန်း	၂၈၁
၂၉	ကိုဓာတ်သား သင်ပေးတဲ့ ယတြာများ	၂၉၇
၃၀	ဖြူသွားပြီ	၃၀၆
၃၁	အယူရှင်း၍ လူလင်းဖြစ်ရခြင်း	၃၁၅
၃၂	ကိုဓာတ်သား သင်ပေးတဲ့ဂါထာ	၃၂၇
၃၃	ကိုဓာတ်သား သင်ပေးတဲ့ နဝင်းယတြာ	၃၃၅
၃၄	ပါဏာတိပါတာ စခန်းသိမ်းစေတီတော်	၃၄၅

၎င်းကိုဓာတ်သား၏ ဘဝသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာကောင်း၏။
ထို့အတူ ၎င်းကိုဓာတ်သား၏ဘဝသည် အားကျဖွယ်ရာလည်း
ကောင်း၏။

ယင်းသို့လျှင် . . ကိုဓာတ်သား၏အဖြစ်သည် အစွန်းနှစ်ဖက်တွင်
ကူးချည်သန်းချည် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏အကြောင်းသည် ငြိမ်းငြိမ်းဖွယ်ရာကောင်း၏
သို့မဟုတ် . . .

ကိုဓာတ်သား၏အကြောင်းသည် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော မောင်မဲခေါင်က ကျွန်ုပ်အား ရက်ပေါင်း
(၁၀၈) ရက်တိတိ ပြောပြခဲ့သော မုဆိုးကြီး ကိုဓာတ်သား၏အကြောင်း
သည်ပင် စိတ်ပျက်ဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်
ဟူသောအရာများ ပြွမ်းတီးနေသည့် မဲခေါင်ကျော်စွာဝတ္ထုကြီး ဖြစ်
တော့သတည်း။

စာရေးသူ

အခန်း(၁)

ဒေးဇွန်ပါရီ ကျွန်ုပ်တို့ကနေရာသို့ ဖောင်မဲခေါင် ကျော်စွာဝတ္ထုကြီး

တစ်နေ့သ၌ . . . ကျွန်ုပ်သည် ဒေးဇွန်ပါရီ လျှို့ဝှက်တစ်ခု
အတွင်း၌ ဆောက်လုပ်ထားသော 'ရှမ်းဘဲလား' ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
အမည်ပေးထားသည့် တဲကြီးအတွင်း၌ ထိုင်ရင်း အဝေးဆီသို့ ငေးမော
နေလေတော့၏။ ထိုရှမ်းဘဲလားတဲကြီးမှာ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာခြံကြီး၏
နောက်ဘက်အကျဆုံးနေရာတွင် ရှိ၏။ ထိုခြံကြီးသည် ခြောက်ကေခန့်
ကျယ်ဝန်း၏။ ခြံအဝင်အဝတွင် အုတ်တိုင်ကြီးနှစ်တိုင် ပြုလုပ်ထား၏။
ထိုအုတ်တိုင် နှစ်တိုင်ကြားမှ ဖြတ်၍ ဝင်လာလျှင် အများသူငါ တည်းခိုရန်
ပြုလုပ်ထားသော ဇရပ်တစ်လုံးတည်းရှိ၏။ ထိုဇရပ်ကိုကျော်လျှင်
မီးဖိုဆောင်ရှိ၏။ ထိုမီးဖိုဆောင်မှလွန်လျှင် 'ဓမ္မသာလာ' ဟု ကျွန်ုပ်
အမည်ပေးထားသော ဓမ္မာရုံတစ်ခုသည်ရှိ၏။ ထိုဓမ္မာရုံမှလွန်လျှင်
ညီမျောမျော သစ်ပင်အုပ်ရှိ၏။

ထိုသစ်ပင်အုပ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူသွားမြေနီလမ်းကလေးတစ်လမ်းစီရှိ၏။ ထိုမြေနီလမ်းကလေးနှစ်လမ်းသည် သစ်ပင်အုပ်ကိုကျော်လျှင် သွား၍ဆုံကြ၏။ ထိုဆုံသောနေရာမှ လျှိုတွင်းသို့ ဆင်းရန် အုတ်လှေကားတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအုတ်လှေကား၏ အဆုံးတွင် စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခုသည် စီးနေ၏။ ထိုစမ်းချောင်းကိုခွ၍ ကျွန်ုပ်၏ ‘ရွှမ်ဘဲလား’ တဲကို ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် နေထိုင်ကြသော တပည့်ကလေးများသည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ အသွားအလာ ပြုလုပ်ရာ၌ သစ်ပင်အုပ်၏ လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိသော မြေနီလမ်းကို အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြင်ပမှ လာကြကုန်သော ဧည့်သည်များသည် သစ်ပင်အုပ်၏ လက်ဝဲဘက်တွင်ရှိသော မြေနီလမ်းကလေးမှ လာတတ်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျှိုကြီးအတွင်း ဆောက်လုပ်ထားသော တဲပေါ်မှ အဝေးသို့ ငေးမျှော်နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက်ကိုသာ ငေးမျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားဘက်သို့ ငေးမျှော်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ လျှို၏ ကမ်းပါးနှစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းကို ပိတ်ဆို့ထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ စီးနေသော စမ်းချောင်းကလေးကို ကြည့်နေ၏။ စမ်းချောင်းအတွင်း ကြွေကျသော တောပန်းကလေးများ ရေအလျဉ်၌ မျောပါသွားသည်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏တဲအတွင်းသို့ ပင်လာပြီးလျှင်...

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

သူ ခွင့်တောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကိုလှည့်၍ ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားကလည်း အထဲရောက်နေမှ ခွင့်တောင်းနေရသေးလားဗျာ။ တကယ်ဆို ဟိုအုတ်လှေကား အဆင်းမှာကတည်းက ခွင့်တောင်းရမှာ”

သူ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဝင်၍ထိုင်၏။ ပြီးနောက် နှစ်ခြိုက်စွာ ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြရင်း...

“ထိုင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

သူ ပြောပြန်လေ၏။

“ကိုယ့်လူကတော့ ဟုတ်နေပြီ။ အရင်ထိုင်ချပြီးမှ ထိုင်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောနေရသေးလား။”

သူ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် အနီးရှိ မီးခြစ်ကို ကောက်ယူ၍ ခြစ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း...

“မီးကလေး တစ်ချက်ခြစ်မယ်နော်”

သူ ထိုသူက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“မီးခြစ်ကို ယူခြစ်မလို့လုပ်ပြီးမှ ခွင့်တောင်းနေတယ်။ ဟုတ်လိုက်လေဗျာ”

သူ ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြန်လေ၏။ ထိုသူသည် သူ၏ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးများကို ရှုတ်ထုတ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသူသည် အသက်လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်၍ ဝရိတ် လက္ခဏာ၊ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အကဲမမ်းသောအလုပ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် လူတော်တစ်ဦးဟု မဆိုဝံ့သော်လည်း ထိုကိစ္စ၌ ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သိ၏။ လူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အကဲခတ်ရာ၌ ပထမဦးဆုံး နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြား၍ အကဲခတ်၏။ ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားမှာ 'အသားထူသောမျက်နှာ' နှင့် 'အရိုးထင်သော မျက်နှာ' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဒုတိယတစ်ဖန် 'ဝိုင်းသောမျက်နှာ' နှင့် 'ထောင့်ပေါ်သော မျက်နှာ' ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏။

တတိယအနေနှင့် 'မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ် ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေး စသည့် 'အမွေးအမှင်ပေါသောမျက်နှာ' နှင့် 'အမွေးအမှင်ပါးလျားသောမျက်နှာ' ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏။

စတုတ္ထအနေနှင့် 'မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် စသည့် ဘို့ သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်ပြေပြေရှိသော မျက်နှာ' နှင့် 'အဆင်ပြေပြေ မရှိသောမျက်နှာ' ဟူ၍ ခွဲခြားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူတို့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရာ၌ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လေးမျိုးရှစ်စုံထား၍ ခွဲ၏။ ထိုရှစ်စုံမှ ရှစ်လီပွားပြန် ၏။ တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လူကဲခတ်ပညာတွင် အခြေခံအားဖြင့် (၆၄)မျိုး ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မခေါ်ပင့်ချေဘဲရောက်လာသော မျက်နှာစပ် သည်၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်၏ လူကဲခတ်နည်းပညာဖြင့် ကြည့်ရှုအကဲ ခတ်နေလေတော့၏။

ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် 'အရိုးထင်သောမျက်နှာ' ဖြစ်၏။ သို့အတူ ဝိုင်းစက်ခြင်း မရှိဘဲ 'ထောင့်စွန်းပေါ်သောမျက်နှာ' လည်း ဖြစ်၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင် ကောင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မှတ်ဆိတ် မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးထားလျှင်လည်း 'အမွေးအမှင်ထူသောမျက်နှာ' ပျိုး ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ 'မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်' စသည်များ သည် တည်နေသည်မှာလည်း အဆင်ပြေလှ၏။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်မျိုးကို ကျွန်ုပ်၏ လူကဲခတ်ပညာ၌ 'ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်းမျက်နှာ' ဟု ခေါ်၏။

ထိုမျက်နှာမျိုးသည် လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ၊ နာမည်ကြီး သူလျှို့များ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား အပြီးအမှတ်ကြီးစွာဖြင့် လက်စားချေ ဘတ်သူများ၏ မျက်နှာအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်နေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား . . .
“လာရင်းကိစ္စကို ဆိုစမ်းပါဦး”

သူ ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူက

“ဆိုရမှာပေါင်ဗျာ။ ပထမဦးဆုံး ဆိုရမှာက ကျွန်တော့်နာမည် ပါပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည် 'မဲခေါင်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အသက်က လေးဆယ်လေးနှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဂန္ဓာဓိလှည့်နေတာပါ။ ကြုံရာမှာအိပ်၊ ကြုံရာမှာစား၊ ကြုံရာမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေါင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က

“မောင်မဲခေါင်က ကျုပ်ထက် အများကြီးငယ်တာပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းက
 “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့တူအရွယ်၊ သား
 အရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်”
 ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို
 စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...
 “ဆရာက အိမ်နဲ့ ရာနဲ့၊ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ နေနေရာက
 နေ အဲဒါတွေကိုစွန့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဝန္တာရီထွက်ရတာတုံး။ ထွက်
 ပြန်တော့လည်း အများသူငါ ထွက်သလို လွယ်အိတ်တစ်လုံး
 တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနဲ့ ထွက်တာမဟုတ်ဘဲ ပါလွှဲခွေးကားကြီးနဲ့
 ထွက်တာဆိုတော့ စတန့်ထွင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်း
 တွေထဲမှာ ဆရာဝန္တာရီထွက်တဲ့ပုံကြီးတွေ့လိုက်ပါတယ်”
 ဟု ခပ်ဖြူဖျူ မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ၏။
 “ဒါက ငါ့ကိစ္စပါကွာ။ မောင်မဲခေါင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို အဲဒီလို
 ပြောဖို့လာတာဆိုရင် မင်းပြန်ဖို့သင့်ပြီထင်တယ်”
 ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။
 မောင်မဲ ခေါင်သည် မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်ပြီးနောက်...
 “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်...။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့
 အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ”
 ဟု တောင်းပန်လေ၏။

“ဒါတွေ ထားပါတော့ကွာ။ မောင်မဲခေါင် လာရင်းကိစ္စကို
 ပြောပါဦး”
 ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ မေးလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...
 “ကျွန်တော် ဝန္တာရီလှည့်နေတာ ခုနစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်
 ဆရာရဲ့။ အဲဒီလို ဝန္တာရီလှည့်ရင်း ဆရာဆီ ရောက်လာတယ်
 ဆိုပါတော့”
 ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။
 “မင်းအရွယ်က အိမ်မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ နေရမယ့်အရွယ်ကွ။
 ဘာကိစ္စနဲ့ ဝန္တာရီလှည့်ရတာလဲ။ စတန့်ထွင်တာလား”
 ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က ပြုံး၍...
 “ဆရာက အသက်လည်း ကြီးပါပြီ။ ခုထက်ထိ လက်စားချေတဲ့
 ဝါသနာ မစွန့်သေးဘူးလား။ ကျွန်တော် ဝန္တာရီလှည့်တယ်ဆိုတာ
 ပြောပြဖို့ နားထောင်တဲ့လူမှာ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိဖို့လိုတယ်။
 အဲဒီအရည်အချင်းက ဘာလဲဆိုရင် နားထောင်တဲ့လူဟာ
 ငရဲပြည်ရှိတယ် ဆိုတာကို ယုံရမယ်”
 ဟု မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...
 “ငရဲပြည်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလားကွာ။ လောဟကုမ္ပဏီ၊ ကြေးနီ
 အိုးကြီး၊ ညီးညီးပူကဲ၊ ငရဲတစ်ခွင်၊ ရဲချင်ချင်နှင့်၊ ထိလျှင်ရှုစူး၊
 သင်တုန်းဦးသို့၊ အဆူးရှည်လဲ၊ ဝင်းဝင်းလျှံသည်လို့ မယဒေဝ
 လင်္ကာမှာ၊ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားက လောဟကုမ္ပဏီငရဲ
 အကြောင်းရေးထားတာကို အလွတ်ဆိုလို့ရတုန်းပဲရှိသေးကယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မဲခေါင်က ရယ်လေ၏။
ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက်...

“ဆရာတို့အခေါ် ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ပေါ့...။ ကျွန်တော်တို့
အခေါ် ငရဲရှစ်ရွာပေါ့။ အဲဒီငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ရဲ့အမည်တွေ
ပြောပြပါဦး ဆရာရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်အား အားမနာ ပါးမနာ မေးလေ၏။

“အလို... မောင်မဲခေါင်က ကျွန်ုပ်ကို စာမေးပွဲလာစစ်နေတာ
ကိုး၊ ပြောပါမယ်ဗျာ... ပြောပါမယ်။ ကိုယ့်လူပြောတဲ့ ငရဲကြီးရှစ်ရွာက...

၁။ သိဇ္ဈိန် ငရဲရွာ

၂။ ကာဠသုတ် ငရဲရွာ

၃။ သံဃာတ ငရဲရွာ

၄။ ရောရဝ ငရဲရွာ

၅။ မဟောရောရဝ ငရဲရွာ

၆။ တာပန ငရဲရွာ

၇။ မဟာတာပန ငရဲရွာ

၈။ အဝိစိ ငရဲရွာ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဆရာ မဆိုးပါဘူး၊ အတော်ကလေး မှတ်ပျောက်သားသား နှိုက်
တယ်။ ဒီအထိတော့ ငရဲစာမေးပွဲအောင်ပွားပြီ။ အဲဒီတော့
ဆရာကို တစ်ခုမေးမယ်။ အဲဒီ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ရှစ်ရွာမှာ
ယမမင်းလို့ခေါ်တဲ့ ငရဲမင်း ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲ ဆရာ”

ဟု မောင်မဲခေါင်က မေးလေ၏။

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး မောင်မဲခေါင်ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ငရဲရွာတစ်ရွာမှာ အရပ်လေးမျက်နှာရှိတယ်။ အဲဒီ အရပ်
လေးမျက်နှာမှာ ငရဲမင်းတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်တယ်။ တစ်ရွာမှာ
ငရဲမင်းလေးယောက်ဆိုတော့ ရှစ်ရွာမှာ ငရဲမင်းသုံးဆယ့်နှစ်
ယောက်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဆရာအနေနဲ့ သိထားရမှာက
ငရဲရွာကြီးတစ်ရွာရဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာရဲ့ တစ်မျက်နှာစီမှာ
ငရဲရွာငယ် ‘လေးရွာ’ စီရှိတယ်။ အဲဒီ ငရဲရွာငယ်မှာတော့
ငရဲထိန်းတွေပဲရှိတယ်။ ငရဲမင်းမရှိဘူး။ ငရဲရွာတစ်ရွာမှာ
ငရဲရွာငယ် ၁၆ခုဆိုတော့ ငရဲရှစ်ရွာမှာ ငရဲရွာငယ် တစ်ရာ
နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုရှိတယ် ဆရာရဲ့”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“မောင်မဲခေါင်ရေ မင်းကတော့ ငရဲအိတ်စပတ် တစ်ယောက်
ပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဆရာရဲ့။ စောစောက ကျွန်တော်
ပြောသလို ငရဲကြီးရှစ်ရွာမှာ ငရဲရွာငယ်လေးရွာစီ ရှိတယ်လို့
ပြောရတာ၊ အဲဒါကို စာနဲ့ပေးနဲ့ ပြောရရင် ‘ဥဿဒငရဲ’ တွေလို့
ခေါ်တယ်။ စောစောက ဆရာပြောတဲ့ မန်လည်ဆရာတော်ရဲ့
မယဒေဝလင်္ကာမှာ ‘ထိုပြီးနောက်မှ၊ ဥဿဒ၏၊ ပြင်က ပလံ့မြ၊

စစ်ကာရံသား၊ ဆူလျှံပွပွ၊ ပွက်ပွက်ထလျက်၊ ကြွကြွတက်တက်၊
ကြေးသံရည်နှင့်၊ မသေမသက်၊ သိပ်သိပ်နက်ဖြင့်၊ ကျွတ်ကျွတ်
အုတ်အုတ်၊ တရုတ်ရုတ်လျှင်၊ ချက်ပြုတ်သွားသွား၊ သားငါး
ချဉ်ချို၊ ဟင်းဒယ်ကျိ၍၊ ကြိုကြိုကြားကြား၊ ရှောင်ရှားထွက်ခွာ၊
လွတ်ရာမကျ၊ ကြောက်ဖွယ်စွလျှင်၊ လောကကုမ္ဘီ' လို့ စပ်ဆို
ထားတယ် မဟုတ်လား။”

ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ မောင်မဲခေါင်ဇေ၊ ငရဲတွေအကြောင်းတော့ ကြားပြီးပါပြီ။
နောက်ထပ် ဘာများပြောဦးမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့။ ငမဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ရယ်လို့
အပါယ်ဘုံလေးဘုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ငရဲအကြောင်း ပြောပြီး
တိရစ္ဆာန်အကြောင်းပြောဖို့ လိုသေးတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်
အကြောင်းကတော့ ပြောဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ ဆရာ
လည်း သိနေတာပဲလေ။ တိရစ္ဆာန်မှာက ဘုံရယ်လို့ သီးခြားမရှိ
ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့ရဲ့ဘုံပါပဲ။”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ယခင်က မသိခဲ့ဖူးသေးကြောင်းကို
ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ်ကို ပြာခွက်အတွင်း၌
ထိုးခြေရင်း...

“တိရစ္ဆာန်အကြောင်းပြောပြီးတော့ ပြိတ္တာအကြောင်း ပြောရမှာ
ပဲ။ ပြိတ္တာဆိုတာက ‘ပေတ’ ကလာတာ။ ချမ်းသာသုခ မရှိတဲ့
သဘောကို ပေတလို့ခေါ်တာ။ ပြိတ္တာဟာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်
ဆယ့်ခြောက်မျိုးလောက် ရှိတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒီ ဆယ့်ခြောက်
မျိုးစလုံးဟာ သူ့ဒုက္ခနဲ့ သူပါပဲ။ ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုးရဲ့
အမည်ကိုတော့ ဆရာအနေနဲ့ သိထားချင်ရင် မှတ်ထားပါ”

- ၁။ ဝန္တာသိတ ပြိတ္တာမျိုး
- ၂။ ကုကာပဒါဒက ပြိတ္တာမျိုး
- ၃။ ဝုထခါဒက ပြိတ္တာမျိုး
- ၄။ အဝိဇ္ဇာလမုခ ပြိတ္တာမျိုး
- ၅။ သုစိမ္မေ ပြိတ္တာမျိုး
- ၆။ တဏှဋ္ဌိက ပြိတ္တာမျိုး
- ၇။ သုနိဇ္ဈာယက ပြိတ္တာမျိုး
- ၈။ သတ္တင် ပြိတ္တာမျိုး
- ၉။ ပဌတင် ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၀။ အဇေရင် ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၁။ ဥပ္ပိပါသိက ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၂။ နိဇ္ဈမတဏှိက ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၃။ ကာလကိဋ္ဌိက ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၄။ ပရဒတ္တုပဓိဝိတ ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၅။ ဝေမာနိက ပြိတ္တာမျိုး
- ၁၆။ မဟိဒ္ဓိက ပြိတ္တာမျိုး

မောင်မဲခေါင်သည် ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုး၏အမည်ကိုကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် ကျွန်ုပ်အား ရွတ်ပြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင်...။

“ပြိတ္တာတွေနေတဲ့ ဝမ်းရယ်လို့တော့ သီးခြားရှိတယ်လို့ ပြောလို့မ
ဘူး။ သူတို့နေတဲ့ အရပ်ဌာနတွေကတော့ တော၊ တောင်
ချောင်း၊ မြစ်၊ သုဿန် စတဲ့ နေရာတွေမှာ နေကြတာပဲ။ သူတို့
နေတဲ့နေရာတွေကို သူတို့ ဘုံလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကဲ မောင်မဲခေါင်ရ ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုး ပြောပြီးတော့
ဘာပြောဦးမှာတဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ပြိတ္တာပြီး အသုရကောင်းလေ ဆရာရဲ့။ စောစောက ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တဲ့ ပြိတ္တာဆယ့်ခြောက်မျိုးမှာ နံပါတ်တစ်ဆယ့်သုံးဖြစ်တဲ့
ကာလကိဋ္ဌကပြိတ္တာ ဆိုတာဟာ အသုရကောင်းအမျိုးအစားထဲ
မှာပါတယ် ဆရာရဲ့။ အသုရကောင်းကလည်း ငါးမျိုးရှိတယ်။
အဲဒီ အသုရကောင်း ငါးမျိုးက...”

၁။ ကာလကိဋ္ဌကပြိတ္တာအသုရမျိုး

၂။ လောကန္တရိတ် အသုရမျိုး

၃။ ဝေမာနိက အသုရမျိုး

၄။ ဝိနိပါတိက အသုရမျိုး

၅။ နတ်အသုရမျိုး... ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။

“ဪ ငါက အသုရကောင်းက တစ်မျိုးတည်း အောက်မေ့တာ။

မင်းပြောသလိုဆိုတော့ ငါးမျိုးတောင်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ငါးမျိုး တယ်ကလိမ့်မတဲ့ ဆရာရဲ့။ နောက်ဆုံး နံပါတ်ငါးမှာ
ပြောတဲ့ နတ်အသုရမျိုးက ငါးမျိုးထပ်ပြီးပွားသေးတယ်။ အဲဒီ
ငါးမျိုးဟာလည်း အသုရကောင်းတွေပါပဲ။ နာမည်တွေနဲ့
မှတ်ထားလိုက်ဦး။

၁။ ဝေပစိတ္တိနတ် အသုရမျိုး

၂။ သုဗလိနတ် အသုရမျိုး

၃။ ရာဟုနတ် အသုရမျိုး

၄။ ပဟာရနတ် အသုရမျိုး

၅။ သမ္မာရတိနတ် အသုရမျိုးရယ်လို့ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“မင်းပြောတဲ့ အသုရကောင်း ဆိုတာတွေက နေ့စဉ် ညဇံရတဲ့
ဟာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က...

“နေ့ခဲပြီး ညခဲရတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တစ်ဝက်ကောင်းစားပြီး တစ်ဝက်ဒုက္ခရောက်တယ် ဆိုတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ (၂၄) နာရီ ရှိတယ်ဆိုရင်... (၁၂) နာရီ ကောင်းစားပြီး... (၁၂) နာရီ ဒုက္ခရောက်တယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစား မယ်ဆိုရင် တစ်လကောင်းစားပြီး တစ်လဒုက္ခရောက်မှာက လည်း အတူတူပဲပေါ့။ တစ်နှစ်ကောင်းစားပြီး တစ်နှစ်ဒုက္ခ ရောက်မှာလည်း ဒီသဘောပဲပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ မောင်မဲခေါင်ရယ်။ ငရဲတွေလည်း ခံနေအောင် သိရပါပြီ။ ပြိတ္တာအကြောင်းကိုလည်း သိရပါပြီ။ အသုရကာယ် လည်း သိရပါပြီ။ မသိရသေးတာက မင်းဂန္ဓာရီထွက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းပဲ မသိရသေးတာ။ အဲဒါလေး ပြောပြပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော်ဟာ အသုရကာယ်တစ်ယောက်နဲ့ အမှတ်မထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း

“ဟေ...!”

ဟု ယောင်ယမ်း၍ ရေခွက်လိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက်မှ...

“မင်း အခုပြောတဲ့စကားကို ဘုရားစူးမိုးကြိုးပစ်ကျိန်ပြောတောင် မယုံနိုင်ဘူး မောင်မဲခေါင်ရေ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမပြောဘဲ နေခဲ့တာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ဆရာကို မေးချင်တယ်။ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ကျိန် တာတောင် မယုံဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောရင် ဆရာ ယုံမလဲ”

“ကျွန်ုပ်အား ပြန်မေးရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို အကဲဖမ်းနေသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လောက်အောင် ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဆရာကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်။ ကျွန်တော် ဆရာမျက်နှာ ကို အကဲခတ်ကြည့်တာ ဆရာကျွန်တော့်ကို ယုံချင်နေပုံရတယ်”

“ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဖျာဖျာသလဲပင်...”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ၊ မယုံပါဘူး။ လုံးဝမယုံပါဘူး”

“ပြင်းဆိုလိုက်မိလေ၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူ မီးညှိဖွာရွက်ရင်း...”

“ကျွန်တော်က လူတွေရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကဲခတ်တဲ့ အတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကဲခတ်ပုံ ခတ်နည်းတွေထဲမှာ မျက်လုံးကို အကဲခတ်တာဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးကို အကဲခတ်မယ် ဆိုရင် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် လေးမျိုးရှိတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒီ လေးမျိုးက ဘာလဲဆိုရင် မျက်လုံးပုံသဏ္ဌာန်ရယ်၊ မျက်လုံး အကြည့်ရယ်၊ မျက်လုံးထူးခြားမှုသွင်ပြင်ရယ်၊ မျက်လုံးအရောင် ရယ်လို့ ရှိတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒီလေးမျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုးကို ရှစ်မျိုး စီးပွားလိုက်ရင် မျက်လုံးချည်းသက်သက် အကဲခတ်နည်း (၃၂)မျိုးရှိတယ်။ အဲဒါကို သဘောမပေါက်တဲ့သူတွေက

မျက်လုံးကို အကဲမခတ်ဘဲ မျက်နှာပုံစံကို အကဲခတ်ကြတယ်။
အသားပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊ အရိုးထင်တဲ့မျက်နှာ၊ ဝိုင်းတဲ့မျက်နှာ၊
ထောင့်စွန်းပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊ အမွေးအမှင်ပေါ်တဲ့မျက်နှာ၊
အမွေးအမှင်ပါးလျားတဲ့မျက်နှာ၊ အချိုးကျတဲ့မျက်နှာ၊
အချိုးမကျတဲ့မျက်နှာရယ်လို့ပေါ့ ဆရာရယ်။ အမှန်တကယ်
အတွင်းစိတ်ကို ဖော်ပြနိုင်တာက မျက်နှာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့
မျက်လုံး မျက်လုံး ။ ဆရာရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော်
ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ချင်နေပြီ၊ ယုံချင်နေပါပြီ
ဆရာရယ်၊ မူမနေပါနဲ့”

ဟု ဇွတ်အတင်း ပြောနေလေတော့၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း
မောင်မဲခေါင် ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ယုံချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ထက်ဆိုရပါမူ မောင်မဲခေါင်စကားကို
လွန်စွာမှ နားထောင်ချင်နေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်မဲခေါင်က...

“ဘယ်လိုလဲဆရာ... ကျွန်တော် ဆက်ပြောရမလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ထပြီးပြန်ရမလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်လေးမောင်တော်ပြောင်
ရောက်လာပြီးလျှင်...

“အဘ... ထမင်းစားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်မဲခေါင် ပြောမည့် စကားလက်စသည်
ရုတ်တရက် တုံးတိတိ ပြတ်တောက်သွားလေတော့သတည်း။

ဘုန်း (၂)

မဲခေါင်ပြောသော စုံစာတ်သားဆိုသူ တစ်ယောက်အကြောင်း

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကလေးများလာပေးသော နံနက်စာကို
စားသောက်၏။ မောင်မဲခေါင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထမင်းစားရန်
ခေါ်လိုက်၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထမင်းစား၏။
ထမင်းစားရင်းနှင့်-

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ထမင်းမစား
ရတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

ဟု ပြောကာ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် စားလေတော့၏။ ထမင်းစားပြီးသော
အခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သရက်သီးမှည့်ကို စား၏။ ထိုသို့ စားပြီးနောက်
ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့နှိုက်ဖွားရင်း တိုင်ကိုမို၍ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ
စားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မဲခေါင်ကို ကြည့်၍...

“ဪ... ထမင်းဆိပ်တက်ပြီး ကျုပ်ကို ပြောပြမယ်ဆိုတာ သူ့ရကယ်အကြောင်း မပြောနိုင်တော့ဘူးလား ကိုယ့်လူနဲ့ ဟု ကျွန်ုပ်က 'ခပ်ငွေငါး ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က...”

“ပြောပါမယ်ခင်ဗျာ... ပြောပါမယ်။ ပြောချင်လို့ကို တကယ်တကယ် လာခဲ့တာပဲ ဆရာရယ်။ တစ်ခုရှိတာက တစ်ထိုင်တည်း ပြောလို့တော့ မရဘူး။ ပြောလို့ မပြီးမချင်း ဒီမှာနေပြီး ပြော ဖြစ်မယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ဆိုလေ၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မောင်မဲခေါင်။ မပြီးမချင်း ပြောရမယ်ဆိုတော့ ပုံသေမှတ်ထားနဲ့ပေါ့ကွာ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆက်ပြီး နားမထောင်ချင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ မောင်ရင်အနေနဲ့ ချက်ချင်းထပြန် ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဒါက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဇာတ်လမ်းကို တိုတိုနဲ့ ချုံ့ရမယ့်နေရာမှာ မတရားဆွဲဆန့်ပြီး ကျုပ်ဆီမှာ မောင်ရင် သောင်တင်နေမှာစိုးလို့ပါ”

ဟုကျွန်ုပ်က ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က တဟားဟား ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် ရယ်ပြီးလျှင်...

“ဆရာမှာ အားနာတဲ့စိတ် မရှိဘူးနော်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်။ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးကတော့ အလွန်ကို လူတစ်ဖက်သားကို အားနာတတ်တဲ့ မျိုးရိုးပါပဲ။ ကျုပ်

တစ်ယောက်တည်းပဲ အဲဒီစိတ်မျိုး မရှိတာ။ အားနာတယ် ဆိုတာ ပြောင်မပြောရဲတဲ့ ကြောက်စိတ်တစ်မျိုးကို မျက်နှာဖုံးစွပ် ထားတာဖြစ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အတော်အတန် ရင်းနှီး သိကျွမ်းသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ရောက်လာလေ ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ်အေးလှဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူသည် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေပုံရ၏။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး ဒေါ်အေးလှရေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်လျှင် ဒေါ်အေးလှက...

“သားသမီးတွေ ကျေးဇူးကန်းလိုက်လို့ ဆရာရေ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“နေ့စမ်းပါဦး ဒေါ်အေးလှရေ၊ သားသမီးတ ငါးယောက်ရှိတယ်ဆို”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဆရာက မှတ်မိသားပဲ၊ သမီးအကြီးနဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးက နှစ်ယောက်၊ ကြားထဲက သားသုံးယောက်လေ”

ဟု ဒေါ်အေးလှက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းများ ခင်ဗျားသားသမီး တွေက ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးကန်းလိုက်တာလဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် ဒေါ်အေးလှက...

“ဆရာလည်းသိသားပဲ၊ ကျွန်မက မုဆိုးမပါ၊ သားသမီးငါးယောက်ကို ကျွန်မ ကျွေးလာတာပဲဟာ၊ သားသမီးငါးယောက်က မိဘတစ်ယောက်တည်းကို ကျွေးတဲ့အလှူကျတော့မှ မကျွေးနိုင်ကြဘူး၊ အခု သမီးအကြီး အိမ်က လာတာ၊ သမီးအငယ်အိမ် သွားမလို့။ အမှန်ကတော့လည်း ဆရာရယ် ငါးယောက်လုံးရဲ့အိမ်မှာ ကျွန်မနေခဲ့ဖူးပြီ။ တစ်ယောက်မှ မကောင်းကြပါဘူး။ အဲဒါ သားသမီး ကံတော်အောင် ယကြာလုပ်ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါ ဒေါ်အေးလှရယ်၊ သားသမီးကံကောင်းအောင် ကျုပ်လည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး။ အဲဒီသားသမီးတွေ ကိုယ့်အိမ်ကြည့်ပြုလာအောင် မေတ္တာသာနာနာပို့ပေတော့ ဒေါ်အေးလှရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရလေတော့၏။ ဒေါ်အေးလှလည်း အမောအပန်းဖြီး ရေတစ်ခွက်သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်၍ သွားတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါ်အေးလှအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရင်း မောင်မဲခေါင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကဲ... မောင်မဲခေါင်ရေ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူတွေကတော့ ခုကွကိုယ်စီနဲ့ကွ၊ အခုကြည့်စမ်း။ ဒေါ်အေးလှကြီးမှာ သားသမီးငါးယောက် ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်မှ သူ့အပေါ်မကောင်းဘူး၊ မခက်ဘူးလားကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ညည်းညည်းလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ သားသမီးငါးယောက်ထဲမှာတော့ တစ်ယောက်တလေ ကောင်းတဲ့သူ ပါမှာပါ။ မကောင်းတဲ့သူက သူပဲဖြစ်မှာပါ။ ငါးယောက်နဲ့တစ်ယောက်မတည့်တာ ဆရာရယ်၊ ငါးယောက်က လွန်မလား၊ တစ်ယောက်က လွန်မလား၊ စဉ်းစားသာကြည့်ပေါ့ ဆရာရယ်”

ပြောလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ သားသမီးတွေအများကြီးကို မိဘတစ်ယောက်တည်းက ကျွေးနိုင်တယ်။ မိဘတစ်ယောက်တည်းကို သားသမီးအများကြီးက မကျွေးနိုင်ဘူးကွ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောစမ်းပါ။ မိဘက သားသမီးကို ကျွေးတဲ့အလှည့်တုန်းက မိဘနေရာကနေ ကျွေးတာ၊ သူကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ကျွေးတာ။ ဒီဟင်းနဲ့ မစားချင်ဘူး၊ ဟိုဟင်းနဲ့ မစားချင်ဘူး၊ ချေးများခွင့်မရှိဘူး ဆရာရဲ့။ ဒီအချိန်မစားချင်ဘူး၊ ဟိုအချိန်မှ စားမယ်လို့ လုပ်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ သားသမီးများရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ပုံစံတစ်ခုအောက်မှာ ကျွေးခဲ့တာလေ။ သားသမီးက မိဘကို ကျွေးတဲ့အလှည့်ကျတော့ သားသမီးနေရာကနေ ကျွေးရတာ။ သားသမီး စိတ်ကြိုက်ကျွေးရတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ဒါ မစားချင်ဘူး၊ ဟိုဟာ စားချင်တယ်ဆိုရင် ပြောင်းပြီးလုပ်ပေးရတာ။

ဒီအချိန် စားပါဆိုရင် စားချင်ဘူး။ ဘယ်အချိန်ကျမှ စားမယ် ဆိုရင် သားသမီးလုပ်တဲ့သူက ဘယ်လောက်အလုပ်များနေနေ ထပြီးခွေးကျွေးရတာ ဆရာရဲ့။ ဒီကြားထဲ တချို့အဖိုးကြီး အဖွားကြီးတွေက အလိုက်မသိဘူး။ ငွေကြေး ချေးများတာ ရှိသေးတယ်။ မိဘလက်ထက်မှာ ပေါတဲ့အစားအနုသောက် တွေက သားသမီးလက်ထက်မှာ ရှားချင်ရှားနေတာ ဆရာရဲ့။ ဥပမာ တစ်ခုပဲပြောမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမေများလက်ထက်က ကုလားမခြင်းဆွဲနို့ဆီက နေရာတိုင်းမှာရတယ်။ အခု ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ ဒွန်းနို့ဆီပဲရတယ်။ အဲဒါ အမေက နို့ဆီကိုကြည့်ပြီး ကုလားမခြင်းဆွဲ မဟုတ်ရင် လက်ဖက်ရည် မသောက်ပြန်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒွန်းနို့ဆီဝယ်လာပြီးရင် ကုလားမခြင်းဆွဲနို့ဆီပတ်အဟောင်းကို မရမကရှာပြီး ပြန်ပတ်ပြီး ပြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အမေ လက်ဖက်ရည်တိုက်တုန်းက နို့ဆီတံဆိပ်ကို ကျွန်တော်တို့ နှော့ချယ်ခွင့် မရှိဘူးလေ။ အမေအနေနဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်ပြီး နို့ဆီတံဆိပ်အတုကပ်ပြီး ပြဖို့ မလိုခဲ့ဘူးလေ။ ဒါက နမူနာတစ်ခု ထုတ်ပြတာပါ။ မိဘကို သားသမီးကကျွေး အလှည့်မှာ မိဘနေရာကနေ ကျွေးရတာ ဆရာရဲ့။ သားသမီးကို ကျွေးသလို ကျွေးရမယ်လို့ဆိုရင် မိဘတစ်ယောက်နည်းပါတယ် ဆရာရယ်။ မိဘငါးယောက်လည်း ကျွေးနိုင်ကြပါတယ်။

ကိုယ်စားသလိုတော့ စားရမှာပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီလို ဖွဲ့မှုကတော့ တွေးစမ်းပါ။”

မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။

“မင်းကတော့ အသုရကာယ်ဘုံကလူနဲ့ တွေ့ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ယံတိုင် ငရဲကျတော့မယ်။ အဲဒီအတွေးမျိုးဟာ အပယ် ငရဲကို ဦးတည်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင်က တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏။ “သို့ ရယ်ပြီးနောက် သူ၏ ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခြွေလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာတွေထားလိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသုရကာယ် ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ပြန်ဆက်လိုက်ကြရအောင်။ ကျွန်တော်က ၁၉၄၄ အောက်တိုဘာ၊ ၂၆ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့မှာ မွေးတာ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီး ၅ လတိတိပြည့် ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးဖြစ်တာ။ မွေးတဲ့ အချိန်က အဖေဟာ အလုပ်တာဝန်ခွဲ မဲခေါင်ခြစ်နားမှာရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးလည်းဆိုရော ကြာသပတေးသားလည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ အမှတ်တရအနေနဲ့ “မဲခေါင်” လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ။ ဆရာတို့ ပညာရပ်နဲ့ဆိုရင် “အနွတ်တ” ကမည်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ခေါင်း ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တော်တော်လေးအရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့

ကြုံရင် အဖေက တောတက်တဲ့နေရာတွေကို ခေါ်သွားလေ့ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် အဖေကပဲခူးရိုးမတောကို နှံ့အောင် တက်ခဲ့တာပဲ။ အဖေကပည့် မုဆိုးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဖေ တောတက်တိုင်းပါတယ်။ သူကမုဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က ကိုဓာတ်သားလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုဓာတ်သားဟာ အလွန်ကို ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်။ အမဲလိုက်တဲ့ နေရာမှာ လည်း အလွန်တော်တဲ့ မုဆိုးပဲ။ တောထဲက သားကောင် အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်အမဲလိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင် ချက်တော့တာ ပါပဲ ဆရာရယ်။ ကိုဓာတ်သား ဟင်းချက်နေပြီဆိုရင် အဖေ ကတော့ “ဆာလာပြီဟေ့” လို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စီးကရက်ဖွာရင်း မောင်မဲခေါင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း...

“မောင်မဲခေါင် မင်း ခုပြောမယ့် အကြောင်းအရာဟာ မုဆိုး ဇာတ်လမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အသုရကာယ်အကြောင်း ပြောရမှာ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ အသုရကာယ်အကြောင်းကို ပြောမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေက မပါရင် မဖြစ်ဘူး ဆရာရဲ့ ဒီအကြောင်းတွေသိမှ ဆရာကျွန်တော့်ကို နားလည်မှာ”

ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှ ကျွန်တော်ပြောမယ့် အသုရကာယ် အကြောင်းကို နားလည်မှာ”

မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။

“မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံပါတယ်ကွာ။ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုဓာတ်သား အမဲလိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်လုံးထိုးသေနတ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ် ဆရာရဲ့၊ ခါးမှာတော့ ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ဓားရှည်မကျ၊ ဓားမြှောင်မကျ စကောစက ဓားတစ်လက်ကို ချိတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ တောတောင်ရဲ့ အရိပ်အကဲနဲ့ သဘာဝ ကိုလည်း သိပ်ပြီးတော့ နားလည်တာပဲ ဆရာရယ်။ ပြီးတော့ နားပါးတယ်၊ နှာခေါင်းကလည်း အနံ့ခံကောင်းတယ်၊ မျက်စိ လျင်တယ်၊ လက်ဖြောင့်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြန်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုဓာတ်သား အမဲလိုက်ရင် လက်ချည်းပြန်လာရ တယ်လို့မရှိဘူးဆရာ။ ကိုဓာတ်သားမှာရှိတဲ့အခြားအရည်အချင်း တစ်ခုကတော့ ဟာသဉာဏ်ရှိတဲ့အချက်ပါပဲ။ ကိုဓာတ်သားဟာ မုဆိုးကြီးဆိုပေမယ့် မျက်နှာကြီးက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ လူချော လူလှတစ်ဦးလို့ မပြောနိုင်တောင်မှ ဥပမိရုပ်အတော်ကောင်းတယ်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းပဲ၊ စကားပြောတဲ့ အသံကလည်း အသံဩဇာရှိတယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မင်းရဲ့မုဆိုး ကိုဇာတ်သားဟာ စတန်မင်းသားကြီး ချစ်ဆွေ ဖြစ်နေပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်က...

“ချစ်ဆွေကြီးကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးပါတယ်။ မှတ်မိတာတော့ “မြဝှံ” ဇာတ်ထုပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးကြီးကိုဇာတ်သားတို့ ချစ်ဆွေကြီးနဲ့ကော့ မတူဘူး။ ခင်မောင်ရင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ ဆရာရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“လုပ်ပါကွာ၊ လုပ်ပါ။ တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံထားမယ်၊ လုပ်ကြပြောတာဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်လျှင်

“ရန်သူတော့ မဖြုတ်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်။ အကယ်၍ လုပ်ကြပြောတယ်လို့ ဆရာယူဆတဲ့အချိန်မှာ ‘ဟိုး’ လို့ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ထပြန်သွားပါမယ်”

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မငိုညှင်တွေ ရှိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဆက်ပြီးပြောပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကိုဇာတ်သားကြီးကို အခါအားလျော်စွာ ခေါ်ပြီးသုံးခဲရာကစပြီး နောက်တော့ သစ်တော

အလုပ်သမားအဖြစ် ခန့်လိုက်တယ်။ အိမ်မှာကို ခေါ်ထားလိုက်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မုဆိုးကြီး ကိုဇာတ်သားဟာ ပိုပြီးရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဖေမလည်း ကိုဇာတ်သားကို ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ အဖေ တောမတတ်ရတဲ့အခါတွေမှာ ညဘက် ကျရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အိမ်သူအိမ်သားတွေစုပြီး စကားပြောမလှူ၍တယ်။ ဟစ်ခါမှာ အဖေက ‘ဇာတ်သား တစ်ယောက်သေရင်တော့ သားကောင်တွေ ဒါလောက်ပစ်ခတ်ထားတာ ငရဲကျမှာသေမှာတယ်။ မင်း သတ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အသက်ဟာ နည်းမှမနည်းပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုဇာတ်သားကြီးက တာမုမချေပပါဘူး။ ပြုံးပြီး နားထောင်နေတယ်။ အဲဒီစကားဝိုင်းဖြစ်ပြီးနှစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါမှာ ဆောင်းတွင်းကြီးပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီ နှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား ခါတိုင်းနှစ်နဲ့ မတူဘူး။ ဦးဝိစာရလမ်း တစ်လျှောက် မီးတိုင်အောက်တွေမှာ ပုရင်တွေကျလိုက်တာ မည်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ရယ်၊ အဖေရယ်၊ ကိုဇာတ်သားရယ် အင်းစိန်ဘက်ကနေ တိုင်စီကားငှားပြီး ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ တာမွေဘက်ကို ပြန်လာကြတာ ည (၁၀) နာရီလောက်ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ကားဟာ ဦးဝိစာရလမ်းအတိုင်း မောင်းလာတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကားမောင်းတဲ့လူဟာ ဘယ်လို

နည်းနဲ့မှ ပုရစ်တွေကို ရှောင်ပြီး မမောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ပုရစ်တွေကို ကားဘီးနဲ့ ကြိုက်တဲ့အသံဟာလည်း 'တဖျောက်ဖျောက်' ဖြည့်နေတာအဆက်မပြတ်ပါပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်တော်အဖေကို 'ဆရာရေ ဒီကားဆရာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ငရဲကျမှာ။ သူက ကျွန်တော့်ထက်တောင်များဦးမယ် ထင်တယ်။ သူကားနဲ့ကြိုက်ခဲ့တဲ့အသံတွေဟာ မနည်းဘူး ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးသတ်ခဲ့တဲ့ အသံတွေဟာ သူ ဒီတစ်ညကြိုက်ခဲ့တဲ့အသံတွေကို မမိဘူး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်အဖေက 'မင်းကလည်းကွာကတ်သီးကတ်သတ်' လို့ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတဲ့အခါနဲ့ တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။"

ဟု မောင်မဲခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်မဲခေါင်ပြောသော အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အတွေးနယ်ချဲ့လျက် ရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ မောင်မဲခေါင်က...

"အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုဓာတ်သားကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုစာရင်းထဲကို ဝင်လာတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ တစ်ခုပြောရဦးမယ် ဆရာရေ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာ အဖေဟာ ရေချိုးခန်းထဲမှာချော်လဲလို့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတယ်။ အမေကလည်း ကိုဓာတ်သားကို တောပြန်ဖို့တိုက်တွန်းတယ်။ ကိုဓာတ်သားကလည်း သူ့အလုပ်

တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးပါမယ်လို့ အမေကို ပြောလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေကလက်မခံဘူး။ ကိုဓာတ်သားကို အတင်းပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဆရာရယ် အမေက ကိုဓာတ်သားထက် အများကြီး အသက်ကြီးပေမယ့် အရွယ်ရှိသေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောမှာကို အလိုမရှိလို့ သူ့စိမ်းဖြစ်တဲ့ ကိုဓာတ်သားကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ ကိုဓာတ်သားလည်းမပြန်ချင်ဘဲ ပြန်သွားရတာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုဓာတ်သားနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြတယ်။ ကံတရားဟာ အလွန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ကျွန်တော့်အမေဟာ မိုးကုတ်သူ ဆရာရဲ့။ မိဘအရင်းတွေတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ အမေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးကုန်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးစားအဖေတစ်ယောက်တော့ ရှိလေရဲ့။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အမေရဲ့ မွေးစားအဖေကြီးဆုံးသွားတယ်။ အဖိုးကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေရတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့တစ်သက်မှာ မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ ပမာဏပါပဲ ဆရာရယ်။"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်မဲခေါင်သည် လက်ဖက်ရည်အချို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေ၏။ မောင်မဲခေါင် ဆေးလိပ် ကုန်နေသည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တပည့်မောင်ကျော်မြင့်ဆိုသူက ဒေးစွန်ပါတောင်ကုန်း

အတက်တွင်ရှိသော ကိုသိန်းအောင်ဆိုသူ၏ဆိုင်မှ ဆေးပေါလိပ်များ သွားရောက်ဝယ်ပေးရလေ၏။ ထို့နောက် မောင်မဲခေါင်သည် ဆေးလိပ် သောက်ရင်း ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“အမွေတွေ ရလိုက်တော့ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ချမ်းသာ သွားတာပေါ့ ဆရာရယ်။ မင်္ဂလာဒုံဘက်မှာ မြေဝယ်ပြီး တိုက် ကလေးတစ်လုံးဆောက်တယ် ဆရာရဲ့။ ပြီးတော့ ကားနဲ့သာနဲ့ လည်း ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အဲဒီလို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေတိုးပြီး မပူမမင်ရတဲ့ အချိန်ရောက်မှပဲ ကျွန်တော့် မိခင်ကြီးလည်း ဆုံးပြန်ပါလေရောဗျာ။ အိမ်သစ်တောင် ကြာကြာမနေလိုက်ရ ချာပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ မိဘမဲ့ဘဝကို ကျွန်တော် ရောက်သွား တယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ယူမယ့်နှစ်မှာ ကိုဓာတ်သားကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဖော်ရသွားတာပေါ့။ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းပင်းချက်ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဝတ်တွေကို လျှော်တယ်။ အိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်တယ်။ ပြောရဦးမယ် ဆရာရဲ့။ ကိုဓာတ်သားကြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အလွန်ကြီးတဲ့ ပြောင်ခေါင် ကြီးနှစ်လုံးရယ်။ ကျားသစ်သားရေတစ်ချပ်၊ ဝမ်းကြီးသည်းခြေ ငါးခု၊ ပျားရည်ရှစ်ပုလင်း၊ ဆတ်သားခြောက်တစ်တွဲ ပါလာတယ် ဆရာရဲ့။ ပြောင်ခေါင်းတွေ၊ ကျားသားရေတွေကိုတော့ အိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလှူချိတ်ထားတာပေါ့။ ညကိုင်းလိုလို

ကိုဓာတ်သားကြီးဟာ တောလိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြ တယ်။ သူ့မှာ သေနတ်မရှိလို့ သေနတ်ရှိတဲ့လူဆီက ငှားပြီး လိုက်ရတဲ့အခက်အခဲကိုလည်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုဓာတ်သားကို အမဲလိုက်ဖို့ သေနတ်တစ်လက် ရစေချင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကိုဓာတ်သားအတွက် အမဲလိုက်ဖို့ သေနတ်တစ်လက်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရတယ်။ သေနတ်နဲ့ သေနတ်လိုင်စင်ရတဲ့နေ့က ကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်တော့်ကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြော တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရှာနေတဲ့နှစ်မှာ အားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုဓာတ်သားကြီးက ‘စောင်းတူ ဘက်မှာ တောကောင်တွေ အတော်ပေါတယ်လို့ ကြားတယ်ကွ၊ တစ်လလောက် အချိန်ယူပြီး အမဲလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလိုက်ချင် လိုက်ခဲ့လေ’လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ပျင်းတာနဲ့ လိုက်သွားခဲ့မိတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာရယ်”

ဘွဲ့ပြောကာ ဆေးလိပ်ကိုဖွာနေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မဲခေါင် ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်မိ၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ခိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေကြောင်း သူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေ၏။ ဆွဲကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“မောင်မဲခေါင်ချေ မောင်ရင် ကျုပ်ကို လိမ်ညာပြောနေတယ်လို့
မထင်တော့ပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့် မောင်ရင်ပြောတဲ့ အကြောင်း
အရာကို တလေးတစား နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အဲ
တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ။ မောင်မဲခေါင် ဒီမှာနေပြီးတော့
ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို မပြီးမချင်း ပြောပါ။ စားဖို့
သောက်ဖို့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ ကျုပ်ကပဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်မဲခေါင်သည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံး
လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ ဆရာရယ်”

ဟု အားရပါးရပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

**နာမာမျိုးညတွင် စာတုပ်ကြီးကို
အယ်ဒီတာမက်သို့ စတုတ်၍ အပ်နှံလိုက်ခြင်း**

အထက်ကဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း အရှေ့ရိုးမ၊ အလယ်ရိုးမ၊
အနောက်ရိုးမ စသော ရိုးမကြီး (၃) ခုတွင်ရှိသော တောအယ်ယပ်
မြောင်အလျှိုလျှိုတွင် နှစ်ပေါင်းမျှစွာ တောတောင်တို့ကို ရက်စက်စွာ
စစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခဲ့သော မောင်မဲခေါင်ဆိုသူ မြန်မာအလန်ကွာတာမိန်း
တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဒေးစွန်ပါသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

သူသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော သူ၏တဝဖြစ်စဉ်
နှင့် သူ၏ဆရာ ကိုဓာတ်သားအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့လေ၏။
ထိုသို့ ပြောပြခဲ့သည် ဆိုရာ၌လည်း ခဏတဖြုတ် ပြောပြခဲ့သည်မဟုတ်။
ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတွင် ရက်ပေါင်း (၁၀၈) ရက် နေထိုင်၍ အချိန်
ရတိုင်း ကျွန်ုပ်အား တစ်မိမိမိ ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများကိုသာမက စကားလုံးများသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ နက်နက်နောနော စွဲထင်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရွှံ့ပွက်ပျော့ပျော့အတွင်းသို့ လောက်လေးခွဖြင့် လောက်စာလုံးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းသောအခါ၌ ထိုလောက်စာလုံးများသည် ရွှံ့ပွက်အတွင်းသို့ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ဝင်သွားသကဲ့သို့ မောင်မဲခေါင်၏ စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ နားမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသို့ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ဝင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မောင်မဲခေါင် ကျွန်ုပ်၏ စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပြောပြသွားသော စကားလုံးများကို တစ်စုံစီစုံ တွေးမိလေ၏။ ထိုသို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအာရုံ၌ တစ်စုံစီစုံ ထင်ဟပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မောင်မဲခေါင် ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသား၍ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုစိတ်များ တားမရဆီးမနိုင် ယိုဖိတ်၍နေလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်ကျော်မြောင်အား စက္ကူများ၊ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင်များ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် မောင်မဲခေါင် ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို မောင်မဲခေါင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြနေဘိအလား ရေးသားပစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာများတွင် ကျွန်ုပ်... ကျွန်ုပ်ဟူသော နာမ်စားများသည် ကျွန်ုပ်မင်းသိင်္ခကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ မုဆိုးကြီး မောင်မဲခေါင်အတွက် အသုံးပြုသော နာမ်စားများဟု သိစေလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားပြီးနောက် ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် စိတ်ကူးမပေါ်သေးသဖြင့် ငါးကျပ်တန် ကျန်ကျောင်းကြပ်အိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ အဝတ်ကြိုးများစည်း၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာကြီးအတွင်း၌ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေ၏။

(၂၀၀၀)၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၅) ရက်၊ ခရစ္စမတ်ညတွင် ရောင်ပြန်ခင်း အယ်ဒီတာချုပ် မောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုကို ထုတ်လိုကြောင်း ပူဆာ၏။

ကျွန်ုပ်၌ ဝတ္ထုသစ် ရေးပေးရန် ဉာဏ်များ မွဲခြောက်ဆင်းရဲနေရောက်နေသဖြင့် ထိုစာအုပ်ကြီးကိုပင်...

“ဒါပဲ ထုတ်လိုက်”

ဆိုကာ ရက်ရက်ရောရော ၎င်း၏လက်သို့ “ဝကွက်”၍ အပ်နှံခဲ့ခြင်းပေတော့သတည်း။

စာရေးသူ

ကျွန်တောင်ဘူတာသို့ရောက်လျှင် ဓမ္မဆာရောင်းသော ကုလားသည်
ဓမ္မဆာဝန်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးတက်သို့ ထိုးကာ...

“ဓမ္မဆာ”

ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက ထိုဓမ္မဆာရောင်းသွား...

“ရေး ကပ်တန်း (ဒါဘယ်လောက်လဲ)”

ကုလားသံ ပီပီသသကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓမ္မဆာကုလားက...

“ကြာလိမ့်ပြား... (တစ်ခု ပြားလေးဆယ်)”

ကျောင်း ပြန်၍ပြောလျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ထိုကုလားအား
ကုလား စကားဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားများကို ကုလားသံ
သသဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ပြောနေလေတော့၏။

“မင်းဟာကလည်းကွာ... ဝါးမူးဆိုလည်း ဝါးမူး တစ်မတ်ဆို
လည်း တစ်မတ်ပေါ့၊ အခုတော့ ပြားလေးဆယ်ဆိုတော့
အကြွေမရှိတော့ ခက်တာပေါ့ကွာ”

ဓမ္မဆာကုလားလည်း ကိုဓာတ်သားနှင့် ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့
ဓမ္မဆာနှစ်ခုကို ရောင်းပြီးလျှင် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားက ကုလားစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်
တာပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အတူနေလာခဲ့တာ မလိမ္မော်ဗျာ”

ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက ပြုံး၍...

အခန်း(၃)

မိန့်သလုတ်မြင့်နိုးအောင်ဆိုသူနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ် မောင်မခေါင်သည် ဘီအေဘွဲ့ရပြီးနောက် အလုပ်
လျှောက်ထားစဉ်အတွင်း ကိုဓာတ်သားနှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။
ကိုဓာတ်သားသည် တစ်လုံးထိုး သေနတ်တစ်လက်ရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ခောင်းတူဘက်တွင် ဘောကောင်များ ရှိသည်။ အဲဒီလို
မည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူနှင့် အဖော်လိုက်
အမျိုးမျိုး ဆွယ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်မဝင်မီခပ်ကြား အလုပ်ခေါ်
ကို ထိုင်၍စောင့်နေမည့်အစား ကိုဓာတ်သားနှင့်အတူ အဖော်လိုက်သွား
ရခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု ထင်မှတ်သည့်အလျောက် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ပဲခူးဘူတာသို့
ရထားနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ရထားစီးလာခဲ့ရာ

“မီးရထားမှာလုပ်ဖူးသေးတယ်ကွ။ ရွှေမှာရောက်မယ့် မလွှဲကုန်
စက်ခေါင်းစက်ရုံမှာကို လုပ်ခဲ့ဖူးတာ။ ငါတို့ လုပ်တုန်းက
ကုလားတွေက အများစုကွ။ အဲဒီတော့ ကုလားစကားတတ်တာ
ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျား ကုလားစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်တယ်ဆို
ကျွန်တော်တို့တို့ မပြောဖူးပါလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားက...

“အကြောင်းမဆိုက်လို့ မပြောမိတာပါကွာ။ ကုလားစကားပြော
တတ်တာ ကြားစရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ် ကုလားစကားတတ်ပါတယ်
ကျုပ် ကုလားစကားတတ်ပါတယ်လို့ အော်နေရမှာလားကွ။”

ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့်
စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရာ ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်လေ၏။

ပဲခူးသို့ ရောက်ပြီးနောက် (၈) မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ဘုရားကြီး
ဆိုသော အရပ်ဒေသဆီသို့ ကားကြုံဖြင့် လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားကြီး
ရောက်လျှင် သူနှင့်သိကျွမ်းသည်ဆိုသော ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်
ဆိုသူ၏ အိမ်သို့ သွားလေ၏။ ထိုညက ကိုမြင့်စိုးအောင်၏ အိမ်တွင်
အိပ်ရလေ၏။ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် မုဆိုးတစ်ဦးလာ၍ ပေါင်ထဲ
အပေါင်ဆုံးသွားသော ဒူးလေးတစ်လက် သူ့မှာရှိသည်။ ကိုဇာတ်သား
ယူသွားပါဟုဆိုကာ ပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဇာတ်သားက...

“ငါက ဒူးလေးရပြီဆိုတော့ မောင်မဲခေါင်က သေနတ်ကိုပေါ့
ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား သေနတ်ပစ်ပုံ ပစ်နည်းတို့ကို ရှင်းပြလေ၏။

“ကျွန်တော် မပစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အမဲလိုက်တာကို
ဝါသနာ မပါပါဘူး၊ အိမ်မှာ ငါ့မယောက်တည်းနေခဲ့ရင် ယင်းမှာ
စိုးလို့သာ ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို
အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ သူ၏အပြုံးနောက်ကွယ်တွင်
တစ်စုံတစ်ခုသော အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ
ခံစားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ ကိုဇာတ်သား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားက...

“ကလေးပေါက်စလေးတွေ ပြုံးရင်တော့ သွားပေါက်ချင်လို့ကွ။
ငါ ပြုံးတာကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးမှန်းမသိပါဘူးကွာ။ စိတ်ထဲ
က ပြုံးချင်လို့ ပြုံးလိုက်တာပါ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက် ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ကိုမြင့်စိုးအောင်
နှင့် စကားပြော၏။ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ကိုဇာတ်သား ပြောသည်ကို
အစဉ်သဖြင့်-

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုဇာတ်သားရယ်”

ဟူသော စကားတစ်မျိုးတည်းကို အသုံးပြု၍ ထောက်ခံနေလေ၏။
ကိုဇာတ်သားက ကိုမြင့်စိုးအောင်အား...

“ကိုမြင့်စိုးအောင်ဇေ၊ ကျုပ်တို့က ဆည်မြောင်းက ကားကြီး
ရောင်းတူဘက်ကို မနတ်အစောကြီး လိုက်မှာဗျ၊ အဲဒါကြောင့်
ထမင်းတစ်နပ်တော့ အစောကြီးစားသွားချင်တယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားမိန်းမ သန်းသန်းဦးကိုလည်း မနှိုးပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ
ကျုပ်တို့ ချက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ပြီးပြီ ကိုဇာတ်သားဇေ ချက်ပြီးပြီ”

ဟု မြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင်းတွေဘာတွေ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဘဲဥလေးနှစ်လုံးလောက်
ကြော်စားလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘဲဥကြော်
မယ်ဗျာ”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြောလိုက်လျှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ပြီးပြီ ကိုဇာတ်သား၊ ကြော်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဇာတ်သားက...

“အောက်မှာ ကျုပ်တို့ခါးပတ်တွေ ချိတ်ထားတယ်၊ အဲဒီခါးပတ်
တွေမှာ စစ်သုံးလျှပ်နီရေသုံးနှစ်လုံး ချိတ်ထားတယ်ဗျ၊ ရေတွေ
ဖြည့်ထားဦးမှ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ပြီးပြီ ကိုဇာတ်သား၊ ဖြည့်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ညဆယ်နှစ်နာရီထိုးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ကြလေ၏။
အိပ်လေးနာရီထိုးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထကြ၏။ ကိုဇာတ်သားက
အင်းစားမည်ဟု ပြောသောအခါ ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ချက်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဇာတ်သားက...

“ဘဲဥ”

ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် ကိုမြင့်စိုးအောင်က စကားမဆုံးမီပင်-

“ကြော်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီးလျှင်
ရေသုံးများအား စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ရေတစ်ကပ်မှ မရှိကြောင်းတွေ့ရလျှင်
ကိုဇာတ်သားအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားက...

“ထမင်းကတော့ မစီတော့ဘူးကွ၊ ရေကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ထည့်သွားရမယ်ဟေ့၊ ဆည်မြောင်းက ကားတွေ ဈေးနား
ရောက်နေပြီ၊ ထွက်တော့မယ်၊ မြန်မြန်သွားမှ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း အပြေးအလွှား ထွက်လာကြလေ၏။
အားမှာ စတင်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နောက်မှ
ပြေး၍ လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟိုး... ဟိုး...”

ဟု အော်ကာ ကားကိုတား၍ ဒီရောသောပါးတက်ကာ လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ ကားမှာ လောင်းတူဘက်သို့ မောင်းနှင်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဇာတ်သား ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကိုမြင့်စိုးအောင်ကြီးက ဘယ်လိုလဲဗျ။ ညက ပြောတုန်းကတော့ ဘာပဲပြောလိုက် ပြောလိုက် သူက ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီနဲ့၊ မနက်ကျတော့ ဘာမှလည်း မပြီးဘူးဗျ။ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“အဲဒါ သူ့အများ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့အများ၊ ဒီလူက ဒီလို လုပ်တတ်တယ်။ အခုသာ ပြီးပြီ ပြီးပြီ ပြောတော့ အရင်ကဆို ဘာပဲပြောပြော ခလုတ်နှိပ်လိုက်မယ်ပြောတာ ခလုတ် နှိပ်

လိုက်မယ်ဆိုတာ

တစ်ချက်တည်းပြီးသွားပြီလို့ပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့အကြောင်းကို သိတဲ့လူတွေက မြင့်စိုးအောင်လို့ ရိုးရိုးမခေါ်ဘဲ စိန်ခလုတ်မြင့်စိုးအောင်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့ကွ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို မြင့်စိုးအောင်ကြီးအား စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိလေတော့သတည်း။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

အခန်း(၄)

ငမာထဲမှာ ငှက်တိုင်းလျှော်ပွဲစားလုပ်တဲ့ အလုပ်

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇာတ်သားတို့သည် ဆည်မြောင်းဌာနမှ ကားကြီး ဖြင့် လောင်းတူဘက်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် လောင်းတူသို့ မရောက်မီ တမာပင် ဟူသော နေရာသို့ရောက်လျှင် ကိုဇာတ်သားကြီးက...

“လောင်းတူအထိ မလိုက်ဘူးကွာ။ ဒီနေရာကနေ ဆင်းပြီး ခိုတာ စုရမယ်ကွ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြရလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး သားသည် တမာပင်ကိုလွန်၍ ရွှေလောင်းချောင်းမှတစ်ဆင့် စလူချောင်း သို့ကူးကြ၏။ စလူချောင်းသို့ရောက်လျှင် ကရင်အိမ်စုလေးတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိမ်စုလေးတွင်ရှိသော ကရင်လူမျိုးအိမ် တစ်အိမ်တွင် ခေတ္တတည်းခိုရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုသော အိမ်ရှင်ကရင်လူမျိုး၏ အမည်မှာ စောနက်သာ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကိုဇာတ်သားသည် စောနက်သာအား ဆန့်၊ ဆီး ငရုတ်
ကြက်သွန်၊ အိုးခွက်မှစ၍ ဇာရင်းလုပ်ကာ ဝယ်ခိုင်းလေ၏။

“စောနက်သာရေ... ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်နေ့တည်းရ
ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလျှင် စောနက်သာက...

“မရနိုင်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ သို့သော် ကိုဇာတ်သားကြီးပေးသော ငွေများကို ယူ၍
ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဇာတ်သားက စောနက်သာ၏ မိန်းမ
နော်ဆေးဝါးအား...

“ကဲ... ကျုပ်တို့ ဒီမနက်စာကို မွန်းမတည့်ခင် စားချင်တယ်
ဗျာ၊ အဲဒါလေးတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ”

ဟု ပြောရာ နော်ဆေးဝါးက...

“မရဘူးရှင်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကဲဗျာ... ဒီလိုဆိုလည်း နေပါစေတော့။ ကျုပ်တို့က ကတုတ်
ချောင်းဝအထိ ဒီတောင်ကြောပေါ်ကနေ သွားမှာ။ အထမ်း
သမား သုံးယောက်လောက် လိုမယ်ဗျာ၊ အဲဒါလေးတော့
ရအောင်ရှာပေးပါ”

ဟု ပြောရာ နော်ဆေးဝါးက...

“မရဘူးရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း နော်ဆေးဝါးရယ် အထမ်းသမားတစ်ယောက်ပဲ
ရှာပါဗျာ။ ကျုပ်တို့လည်း ထမ်းမယ်။ စောနက်သာကိုလည်း
ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောရာ နော်ဆေးဝါးက...

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ
မယားနဲ့ပေါ့၊ မပါရင် ဘယ်ကိုမှ ခရီးမသွားဘူးရှင်”

ဟု ပြန်၍ ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်ရသေးတော့၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီး
နောက် ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဇာတ်သား၊ ဘာမေးမေး မရဘူးချည်းပဲ ဖြစ်နေ
ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“အေးလေကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောနက်သာ ပြန်လာတဲ့အထိ
တော့ တို့စောင့်ရမှာပဲ၊ ဒီမှာ မရရင်လည်း ကတုတ်ချောင်းဝ
ကျမှ ကတုတ်ကို ဆင်းပြီး ခိုကွာဝယ်ရမယ်ကွ”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြင့် ဝါးကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်ချလိုက်လေ၏။ မကြာမီ၌ပင်
အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ကိုဇာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်
အား...

“မဲခေါင်ရေ ထတော့ဟေ့”

ဟု ဆိုမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း ထရလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင်
ထမင်းပွဲ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထမင်းစားပွဲတွင် ငါးပိရည်၊ တို့စရာ၊
ခူးထားသော ထမင်းများနှင့်အတူ စားပွဲအလယ်၌ တည်ထားသော
မြေအိုးကြီးမှာလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...
“ကိုဓာတ်သား ကျွန်တော် အိပ်သွားတာ တစ်နာရီတောင်
မပြည့်သေးဘူးဗျ၊ ထမင်းက ရနေပြီ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ထမင်းတင် ဘယ်ကမလဲကွ။ အိမ်ရှေ့ကိုလည်း ကြည့်လိုက်
ဦး”
ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယတင်
ထားသော နွားလှည်းကြီးကို စောနက်သာ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်၍
ဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ လှည်းနောက်တွင်လည်း အထမ်းသမားဟု
ထင်ရသည့် လူလေးယောက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“စားပွဲအလယ်က အိုးကြီးကလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့
ဗျာ၊ ငါးရဲ့ခေါင်းဟင်းချိုများလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ...
“တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ၊ ပျော်ပွဲစားရုံမှ မဟုတ်ဘဲ။
ဘယ်က ငါးရဲ့ခေါင်းဟင်းချိုရမှာလဲ၊ တာလပေါဟင်းကွ။ အသီး

အရွက်တွေ အကုန်ထည်ပြီး ကျိုထားတာ၊ အလွန်စားလို့
ကောင်းတာကွ”
ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နော်ဆေးဝါး
ညှပ်ခင်းကျွေးမွေးစော့ ထမင်းဟင်းလျာများကို မြိန်ယှက်စွာ
သောက်နေကြလေ၏။ စောနက်သာမှာမူ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို
သောက်သို့ ချနေ၏။

“ကိုဓာတ်သား ကျုပ်တို့မေးတော့ မရနိုင်ဘူးဆိုဗျ။ အခု ထမင်း
လည်း ရနေပြီ၊ မှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း လှည်းတစ်စီး
တိုက်ပဲဗျ၊ ရခဲ့ပြီဗျာ အထမ်းသမားလေးယောက်လည်း ဟိုမှာ
မတွေ့ဘူးလား၊ မရဘူးဆိုပြီး အကုန်လုံးရနေပါလားဗျ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက ရယ်လေ၏။

“ဘာမဆို ရယ်ဆိုတဲ့ ကိုမြင့်စိုးအောင်ဆီမှာ ဘာမှမရခဲ့ဘူးကွ၊
ဘာမှမရဘူးဆိုတဲ့ စောနက်သာဆီမှာ အကုန်ရနေတယ်၊
ဒါကိုက ဆန်းနေတယ်ဟေ့”

ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည်
အတောင်ကြောအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်
တုတ်ချောင်းနှင့် ကောလိယချောင်း နှစ်ခုအကြားသို့ ရောက်ရှိသွား
လေ၏။

“ပထမ တွေ့ခဲ့တဲ့ချောင်းက ကတုတ်ချောင်းကွ၊ ဟိုဘက်မှာက
ကောလိယချောင်း။ ကောလိယချောင်းဆိုတာ ဒိုက်ဦးမြို့၊
ဘက်ကိုစီးဆင်းသွားတာ။ ဒီချောင်းဖျားတွေကို သားကောင်တွေ

သားတို့ ရောသောက်လေ့ ရှိတယ်ကွ။ ဒီမှာကို စခန်းချပြီး မုဆိုး
ညီနောင် တောလုံးဖြောင်အောင် လုပ်ရမှာပဲကွ”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်မိသေးတော့၏။
“ကိုဇာတ်သားကြီးရယ်... ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ အရပ်သားတွေ
မို့လို့ပေါ့ဗျာ။ ဘုရင်တွေသာဆိုရင် ဒီနေရာမှာ မုဆိုးညီနောင်
စေတီတွေ ဘာတွေတောင် တည်ဖြစ်ချင် တည်ဖြစ်နေမှာဗျာ
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ မောင်မဲခေါင်ရယ်၊ သူတော်ကောင်း
အလုပ်နဲ့ ငါနဲ့က မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကိုဇာတ်သားကြီးသည် အထမ်းသမား
လေးယောက်အား ဝါးများ ခုတ်ခိုင်းပြီးလျှင် မုဆိုးစခန်းချရန်အတွက်
တဲကြီးတစ်လုံး ထိုးလေတော့၏။ ထိုတဲကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ
လောက်တွင်ရှိသော ဖျဉ်းမဖြူပင်ကြီး၏ ခွကြား၌လည်း လင့်စင်တင်
ထိုးလေ၏။ လင့်စင်၏ လှေကားမှာ ကြိုးလှေကား ဖြစ်၏။

စောနက်သာနှင့် အထမ်းသမားလေးဦးသည် ထိုနေ့ညက
မပြန်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ ဖျဉ်းမဖြူ မုဆိုးစခန်းတွင် ညအိပ်ကြလေ၏။
ကိုဇာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့ခေါ်၍ လင့်စင်ပေါ်သို့ နေဝင်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် တက်လေတော့၏။

ညကိုးနာရီလောက် ရောက်သောအခါ၌ လသည် ထိန်ထိန်သာ
လျက် ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က လကိုကြည့်၍...

“ကိုဇာတ်သား ဒီနေ့ည လသာလှချေလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားက...

“သာတာလည်း မပြောနဲ့လေကွာ။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်
ညကွ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဟာဗျာ... လပြည့်နေ့ကြီး အမဲပစ်ရမယ် ဆိုတော့...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်လိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားကြီးက...

“လဆိုတာက ၁၅ ရက်ကြာရင် သူဟာသပြည့်တာကွ။ ငါတို့
ကြောင့်ပြည့်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မုဆိုးဆိုတာ
လသာတဲ့ရက်မှာ လိုက်ရတာကွ။ ‘မုဆိုးလသာ၊ တံငါလပိုက်’
တဲ့။ လပြည့်နေ့ဆိုပြီး မင်းတို့ ငါတို့ ဥပုသ်စောင့်မှာလည်း
မဟုတ်ဘူးကွာ။ အဲဒီတော့ သားကောင်ပစ်တာအတွက်
စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇာတ်သားကြီးအား ငြင်းခုံ၍ မနေတော့ပေ။
ကိုဇာတ်သားကြီးသည် သူ၏ ခူးလေးကို အဆင်သင့် ပြုလုပ်နေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့မူ တစ်လုံးထိုးသေနတ်တစ်လက်ကို ပေးထား၏။ များမကြာမီ၌
ချောင်းစပ်တွင်ရှိသော ချုံများကိုတိုး၍လာသည့် ခြေသံကို ကြားရလေ၏။

ကိုဇာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် လှမ်း၍ပိတ်
လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏နားအနီးသို့ ပါးစပ်ဖြင့် တွေ့ကာ...

၁၂ မင်းသိန်

“မင်းရဲ့ သေနတ်ပြောင်းကို လင့်စင်ဝါးတန်းပေါ်ကို တင်လိုက်၊ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ သေနတ်ပြောင်းကို အောက်က ပင့်ကိုင်ပြီး ထိန်းထား။ မောင်းကွင်းထဲကို လက်ညှိုးထည့်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ မောင်းအပေါ်မှာ အပေါက်ကလေးပါတယ်၊ ဘယ်ဘက် ဖျက်လုံးကို ပိတ်ပြီးတော့ ညာဘက်ဖျက်လုံးနဲ့ အဲဒီ အပေါက်ကလေးကကြည့်လိုက် ရှေ့ကသေနတ်ပြောင်းထိပ်မှာ ချိန်သီးကလေးပါတယ်။ ချိန်ပေါက်ရယ်၊ ချိန်သီးရယ်၊ မင်းပစ်မယ့် သားကောင်ရဲ့ နဖူးရယ် သုံးခုတန်းပြီး သွားပြီဆိုရင် လေကို ချူသွင်းလိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန် ထုတ်၊ ချွေးထူးတဲ့လေ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ထွက်သွားချိန်မှာပဲ မောင်းထဲ ခွဲချလိုက်။ ဟော... ဟော ဟိုမှာ ဆတ်ကြီး တစ်ကောင် ချောင်းစပ်ကို ချောက်နေပြီ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ထည့်လိုက်၊ ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဓာတ်သား ပြောသည့်အတိုင်း ချိန်ခွယ်ပြီး လျှင် ချွေးထူးသော အသက်ကို ပြန်ကြိုရင်း မောင်းလေ့ကို ဆွဲလိုက်ရာ ဖိုင်းကနဲအသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပြီးလျှင် ဆတ်ကြီးလည်း နောက်သို့ ထိုင်ကျသွားလေ၏။

“မင်းကတော့ မုဆိုးအလုပ်နဲ့ လမိုင်းကပ်ပုံရတယ်ကွ။ ပထမဆုံး ပစ်တဲ့ကျည်ဆံနဲ့ကို သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ရတယ်ကဲ့... ကဲ့... ကဲ့ ဆင်းရဲမယ်ကွ။ တို့ထက်ဆိုးတဲ့ တောမုဆိုးခေါ်တဲ့ ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့ ချောက်လာရင် တို့ သားတကာကြီး ဆွဲသွားလိမ့်မယ်ကွ”

မခေါင်ကျော်စွာ ၅၃

ဟု ဆိုကာ ကိုဓာတ်သားလည်း ကြိုးလှေကားဖြင့် ရှေ့မှဆင်းလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှ ဆင်းရလေ၏။ ဆတ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆတ်ကြီးသည် မသေသေးဘဲ ရှိကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ခါးမှ ဓားကြီးကိုထုတ်၍ လည်မျိုကို ဖောက်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လေးပေါင်၊ လေးလက် ဖျက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ဖျက်နေစဉ်၌ပင် ဓောနက်သာနှင့် အထမ်းသမားလေးဦးရောက်လာပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းကူညီ၍ ဖျက်ပေးကြလေ၏။ အသားများကို ခဲအတွင်းသို့သယ်၍ သွင်းကြလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် သားကောင်ကို ဖျက်ပြီးနောက် မလိုချင်သောအပိုင်းအစများကို ချောင်းတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားသည် တဲဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ရေနံဆီမီးခွက်အရောင်တွင် ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကာ ရယ်မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလုံး၏ ခိုယ်တွင် သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြင့် ဖြစ်နေလေ၏။

“မင်းကတော့ တစ်ဉာဏ်နဲ့ကို မုဆိုးပုံပေါက်သွားတော့တာပဲ” ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြောလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ဆတ်သားဆင်း ချက်လေ၏။ ဓောနက်သာက ထမင်းအိုး ထပ်တည်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခုဆိုးညစာစားပွဲ ကျင်းပသောအချိန်၌ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်၏။

ထမင်းစားမည်အပြုတွင် ကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်အား... “ဒါလေး နည်းနည်းလုပ်ရတယ်ကွ။ တောထဲမှာဆိုတော့ ငှက်ဖျား မမိဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ စလူချောင်းအနီး တဲအိမ်စုမှ ဝယ်လာသော တောအရက် အနည်းငယ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မော့ချလိုက်လေ၏။ အာခေါင်တစ်လျှောက် မီးစနှင့် ထိုးသကဲ့သို့ ပူကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ခေါင်းထဲတွင် ချိတ်တိတ်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါး၍ လာသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ်ထားသော ဆတ်သား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထမင်းကိုမြိန်ယှက်စွာ စားသောထိ မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်၏ ရှိန်းတိန်းတိန်း အရသာနှင့် လတ်ဆတ်သော အသားဟင်းလျာ၏ အရသာဓာတ်ကို ကောင်းစွာခံတွင်းတွေ့သွားပြီဖြစ်၏။

“အစက ကိုဓာတ်သားကြီးက ဘာကြောင့်မှဆိုးလုပ်တတ်သော ဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘူးဗျ။ အခု ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဗျ။ အလွန်ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲဗျ။ တောထဲမှာ နေတိုင်း ပျော်ပွဲစားထွက်ရတဲ့ အလုပ်က ဒီအလုပ်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား ဟား... ဟား ဟား ဟား”

အား(၅)

တောခြောက်ခြင်း

စောနက်သာနှင့် အထမ်းသမားလေးဦးလည်း ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ ဗျိုင်းနားချောင်းဘက်သို့ တိုးကပ်ကာ လင့်စင်အသစ်တစ်ခုပြုလုပ်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲကြီးကို အလုပ်ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် ညနေစောင်းသည်နှင့် လင့်စင်ပေါ်သို့တက်၍ နေကြလေ၏။ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့တွင် သာသောလသည် လပြည့်နေ့တွင်သာသောလထက် ပိုကြီးကာပို၍ သင်းသည်ဟုပင် ထင်ရလေ၏။ ဆယ်နာရီထိုးလောက်တွင် လသည် နက်ထိန်သာလျက် ရှိ၏။

“သားကောင်တွေလာရင် ဟောဟို တောင်ကမ်းပါးယံနားထဲ
အုပ်လိုက်လာကြလိမ့်မယ်ကွ။ အဲဒီမြေက ဝန်ကျွက်ကျွက်
ဆားဓာတ်ပါတယ်ကွ။ သားကောင်တွေဟာ အဲဒီဆားမြေ
အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာလျက်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးမှ ရေသောက်ပြီး ပြန်
သွားလေ့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက သေနတ်နဲ့
တစ်ကောင်ရအောင်ပစ်။ ငါက ခူးလေးနဲ့ တစ်ကောင်ရအောင်
ပစ်မယ်။ ရတဲ့အကောင်ကို ရောင်းတန် ရောင်းပေါ့ကွ။
အခြောက်လှန်းတန် လှန်းပေါ့ကွ။ ငါတို့ ဝယ်လာတဲ့ထဲမှာ
ဆားနဲ့ ယမ်းစိမ်း အလုံအလောက်ပါ ပါတယ်။ အသားခိုက်
လည်း ဒိုက်ဦးဈေးကို ဆင်းရောင်းမယ်ကွ။ ကျန်တာတွေကို
အခြောက်လှန်းပြီး ခြုံက ဈေးတွေကို ပို့မယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သား
ပြောသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင် တောင်ကမ်းပါးယံဆီသို့
လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက်...

“ကိုဓာတ်သားရေ... ဒီအနီးအနားမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိလိမ့်
မယ်ဗျ။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ သူတို့ခလေ့က တစ်မျိုးပါလား။
ညကြီးမိုးချုပ်မှ အသုဘချတယ်လို့ဗျ။ အသုဘပို့ လိုက်တဲ့သူ
တွေကလည်း မနည်းပါလား။ ရွာမှာ ဩဇာရှိတဲ့ သူကြီးလိုနဲ့
သေတာနဲ့ တူတပဲဗျ။ ဟိုမှာဗျာ... အသုဘကြီးကို ထမ်းသို့
ငိုတဲ့သူကငို၊ ဆွဲတဲ့သူက ဆွဲလို့”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သားကား အား ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုဓာတ်သားက

“မောင်မဲခေါင်ရေ... မင်းပြောတဲ့ အသုဘကြီးကို ငါလည်း
တွေ့ပါတယ်။ ဟိုးက ငိုနေတဲ့မိန်းမဟာ သေသူရဲ့ မိန်းမဖြစ်
မယ်ကွ။ ဒါဆို သေသူဟာ ယောက်ျား ဖြစ်မယ်ကွ။ အလောင်း
ကြီးကို ကုကုပြီး ထမ်းကြတဲ့ လူတွေကလည်း မနည်းဘူးကွ။
ဒါပေမဲ့ မင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ဒီနားမှာ ရွာမရှိဘူးကွ။
ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အသုဘကို ဒီအချိန် မချဘူးကွ။ အဲဒါ
တောခြောက်တာခေါ်တယ်။ တချို့အရပ်တွေမှာ တောလှည့်
တယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ။ မင်းတို့ ငါတို့ မျက်စိမှာ အဲဒီအတိုင်း
သွားမြင်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ ဆားမြေကို လာလျက်တဲ့
တောကောင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်ကွ။ အဲဒီတော့ စဉ်းစားမနေနဲ့ပါ
ကွ။ အုပ်ထဲတို့ သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီးပစ်။ ငါလည်း ခူးလေးနဲ့
ပစ်မယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို ဒိုင်းကနဲ ပစ်လိုက်လေတော့၏။
ဆိုသို့ ပစ်လိုက်မှပင် စည်ကားလှသော ဧကအသုဘသည် ပျောက်
ကွယ်သွားပြီးလျှင် တောတိရစ္ဆာန်များ အုပ်စုလိုက် ပြေးသွားသည်ကို
တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...

“မောင်မဲခေါင်ရေ... တောမသာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ချေတွေ...
ချေတွေ၊ သေနတ်မှန်တဲ့ကောင်တစ်ကောင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။
ခူးလေးမှန်တဲ့တောင်ကတော့ မှန်လျက်ကြီးနဲ့ ပြေးနေတယ်။
လာလာ... တို့ သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ လင့်စင်ပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှ ဆင်း၍ လိုက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျကျနဲ့ခဲသော သားကောင်ကြီး သွားကြည့်ရာ အမှန်တကယ် ချေကောင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ချေများကို ဖျက်၍ တဲဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ကိုဓာတ်သားသည် သားကောင်၏ အသားများကို ယမ်းစိမ်း ဆားများဖြင့်နယ်၍ အခြောက်လှန်းလေ၏။

လပြည့်နေ့ညက ကျွန်ုပ်ပစ်ခဲ့သော ဆတ်သားမှာလည်း အခြောက် လုပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ချေသားများကို အိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ ဝါးလုံးဖြင့် လျှိုထမ်းပြီး ဒိုက်ဦးဈေးသို့ ဆင်းရောင်းကြလေ၏။ ရသည့်ဈေးဖြင့်ရောင်း၍ လိုသည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပြီးလျှင် ပျဉ်းမဖြူ စခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

စခန်းသို့ရောက်လျှင် ညကချက်ထားသော ချေသားဟင်းတို့ နွေး၍ ထမင်းစားကြလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် အရက်ချက်ရန် အတွက် ထန်းလျက်နှင့် တဆေးခဲများ ဝယ်ယူခဲ့ရာ စိမ်ရည်တည်လေတော့၏။

“တောထဲမှာ နေတယ်ဆိုတာ အရက်မှန်မှန်သောက်ပေး တယ်ကွ၊ နို့မဟုတ်ရင် ငှက်ဖျားစွဲတတ်တယ်၊ နောက်ပြီး တောဆိုတာ ခြောက်တတ်တယ်ကွ၊ အရက်သောက်ထားရင် မကြောက်တော့ဘူးကွ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို စိမ်ရည်တည်တဲ့

နည်း၊ အလွယ်အရက်ချက်တဲ့နည်း သင်ပေးရဦးမယ်။ ငါ လုပ်တာတွေကို ကြည့်ထားပေါ့ကွာ၊ နားမမည်တဲ့နေရာ ကျတော့ မေးပေါ့”

“ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။

“ညက မသာချတာတော့ အဆန်းဆုံးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်နဲ့ မနီးစပ်လေတော့ အတော့်ကို အံ့သြမိတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သလို ဖြစ်သွားမိတယ်”

“ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“မုဆိုးအလုပ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သားကောင်နဲ့ စစ်ခင်းနေရတာ၊ တချို့သားကောင်ဟာ ကိုယ့်ထက်ခွန်အား ကြီးတယ်၊ တချို့သားကောင်က တိုက်စွမ်းရည်ကောင်းတယ်။ ဥပမာ တောဝက်တို့ ဘာတို့ပေါ့ကွာ။ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ တောင် ပစ်တဲ့လူဆီကို အရောက်ပြေးလာပြီး အစွယ်နဲ့ ပက်ပစ် လိုက်တတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး သတိထားရတာကွ။ တချို့သား ကောင်ဟာ သိပ်ပြီးပါးနပ်လွန်းတယ်။ ကျားသစ်လိုကောင်မို့ ဆိုရင် သိပ်ပြီးပါးနပ်တာပေါ့ကွာ။ ကျားလောက်နီးနီး ခွန်အား ရှိပြီး ကြောင်တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးတယ်ကွ။ သားကောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတာနဲ့ သားကောင်ရဲ့ လက်ချက်ဦးသွားတတ်တယ်။ မုဆိုးတစ်ယောက်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားတတ်ဖို့တော့

လိုတယ် ကိုယ့်လူ၊ စိတ်တည်ငြိမ်ရအောင်လည်း အလကား
နေရင်း မတည်ငြိမ်ဘူးကွ၊ လေ့ကျင့်ထားရတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။

“နေပါဦး ကိုဇာတ်သားရယ်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်
လေ့ကျင့်ထားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကိုဇာတ်သားအား မေးလိုက်ရာ...

“စိတ်ငြိမ်အောင် မကျင့်ခင်မှာ ရုပ်ကြီးကို ငြိမ်အောင် ကျင့်
တယ်ကွ။ နေ့စဉ် ဆယ်မိနစ်လောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စထဲ
ကလေးမှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ကြည့်နေရတယ်တဲ့
ထိုင်ကာစတော့ လှုပ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်တာပေါ့
နောက်တော့လည်း မလှုပ်ရဘူးဆိုတာ သိထားတော့ ငြိမ်သွား
တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို ရုပ်ကြီး ငြိမ်မှလည်း သားကောင်ထဲ
ချောင်းလို့ ရမှာပေါ့။ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ဆို သားကောင်ကို ဘယ်လို
ချောင်းလို့ရမှာလဲ။ ရုပ်ကြီးငြိမ်အောင် မထိန်းတတ်ရင် စိတ်ထဲ
ငြိမ်အောင် မထားတတ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ အဲဒီတော့ ရုပ်ထဲ
ငြိမ်အောင်ဆယ်မိနစ်လေ့ကျင့်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးထားကြည့်
အစပထမတော့ ဘယ်ငြိမ်မလဲကွာ၊ နောက်တော့ သူလည်း
ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ တဖြည်းဖြည်းဝပ်ပြီး ငြိမ်သွားတော့တာပေါ့”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဇာတ်သားရယ်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားတတ်ပြီး
ဆိုရင် နောက်ထပ် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မျက်စိငြိမ်ဖို့ လေ့ကျင့်ရမှာပေါ့ကွာ။ မျက်စိရှင်တယ်ဆိုတာ
သူခိုးမျက်စိလို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်နေတဲ့ မျက်စိလိုမျိုးကို
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိဟာ တစ်နေရာတည်းကို နှိုးကြား
တဲ့သတိနဲ့ ကြည့်နေရင် အားလုံးကို မြင်နေတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါ
ကြောင့် နှိုးကြားတဲ့သတိထားပြီး မျက်စိနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုက်ပြီး
ကြည့်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်။ ပြန်ပြီး စာရင်းချုပ်လိုက်ရင်
ရုပ်ကိုငြိမ်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေတတ်တဲ့
အလေ့အကျင့်မျိုးရအောင် ကျင့်ထားရမယ်။ ပြီးမှ စိတ်ကို
ငြိမ်ငြိမ်လေးထားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရတယ်။ အလွယ်ဆုံး
မှတ်သားထားဖို့ကတော့ ‘ရုပ်၊ စိတ်၊ မျက်စိ’ ပေါ့ကွာ။ နောက်
တစ်ခုကတော့ အသံလည်း ငြိမ်ဖို့ လိုတယ်ကွ။ သားကောင်နဲ့
ရင်ဆိုင်တိုးတဲ့အခါမှာ အသံမငြိမ်ဘဲ ပြာနန်းနန်း ကြောင်စိစိ
အသံမျိုးဆိုရင် သားကောင်ကမုဆိုးဖြစ်ပြီး မုဆိုးကသားကောင်
ဖြစ်သွားတတ်တယ်”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြောလေ၏။

“အဲသည်တော့ဗျာ ခင်ဗျားပြောသလို အသံငြိမ်အောင် ဘယ်လို
လေ့ကျင့်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...

“ဆိုကြည့်ရင် ပါးစပ်ထဲမှာ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးဖြစ်တဲ့ စကားလုံးတွေ ပေါ်ကွာ။ ဥပမာ ‘မိုး’ တို့၊ ‘မိုး’ တို့၊ ‘ဘိုး’ တို့ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို အချိန်မှန်မှန်ဆိုပြီး လေ့ကျင့်နေရတယ်ကွ၊ ကြာတော့ အသံဟာ ခိုင်မာတည်ငြိမ်ပြီး အသံဩဇာနဲ့ ပြည့်စုံသွားတယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောပြလေ၏။ နောင်တွင်လည်း ကိုဓာတ်သားသည် စခန်းတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်အား ‘ရုပ်ငြိမ်၊ စိတ်ငြိမ်၊ မျက်စိငြိမ်၊ အသံငြိမ်’ လေးနည်းကို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယျဉ်းမဖြူမဆိုးစခန်းတွင် နေစဉ်အတွင်း ကိုဓာတ်သားထံမှ ညောင့်ထောင်နည်း၊ ညွတ်ကွင်းထောင်နည်း၊ သားကောင်ခြေရာခံနည်းတို့ကိုလည်း တတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်အား သင်ပေးခဲ့သော ပညာရပ်များတွင် ဗိပုသဏ္ဌာန် ဝါးခြံပြုလုပ်၍ ကျား၊ ကျားသစ်တို့ကို ထောင်ဖမ်းသော နည်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ၎င်းနည်းမှာ ဗိပုသဏ္ဌာန် ဝါးခြံ၏ ကျဉ်းသောထောင့်ဘက်၌ ခွေးတစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ထားရ၏။ ခွေး၏ရှေ့တွင် သေနတ်ကို ထောင်ထားပြီးနောက် သေနတ်မောင်းကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆက်သွယ်ထားကာ ၎င်းကြိုးစကို ခြံတွင် တန်းထားရ၏။ ခွေးဟောင်သံကို ကြားသဖြင့် ၎င်းခွေးကို စားချင်သော ကျား၊ ကျားသစ်တို့ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာလျှင် ကြိုးကို ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ရင်ဝသို့ သေနတ်မှန်စေလေတော့၏။ ၎င်းခလုတ်ဆင်နည်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာသင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့၏။

နောင်တွင် ထိုခလုတ်ဆင်နည်းဖြင့် ကျားသုံးကောင်တိတိရခဲ့၏။ ထိုစခန်း၌ နေစဉ်အတွင်း သောက်ရန် ရေကြည် မရသဖြင့် ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ဂျုံအိတ်လေးကို ဝါးလုံးဖြင့်ဆင်ကာ ကျောက်ခဲ၊ ဆေးများ ထည့်၍ ရေစစ်နည်းကို ပြုလုပ်ပြခဲ့၏။ ကိုဓာတ်သား၏ ရေစစ်နည်းမှာ ကျောက်ခဲကို အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ် သုံးမျိုးခွဲခြား၍ အပေါ်ဆုံးအိတ်တွင် ကျောက်ခဲကြီးထည့်၏။ အလယ်တွင် ကျောက်ခဲလတ်ထည့်၏။ ၎င်းအောက်တွင် ကျောက်ခဲအသေး ထည့်၏။ ပြီးလျှင် အောက်ဆုံးအိတ်၌ သဲထည့်၍ စစ်ရ၏။

ရွှံ့ရေတမျှ နောက်နေသော ရေကိုခပ်၍ အပေါ်ဆုံး အိတ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ရာ ရေသည် အိတ်အဆင့်ဆင့်ကိုဖြတ်၍ အောက်ဆုံး သဲအိတ်ကို ဖြတ်ပြီးသောအခါ၌ ကြည်စိမ်းသော ရေကို ရလေ၏။ ထိုရေကို ဘျီချက်၍ အအေးခံကာ သောက်ရေအဖြစ် သောက်ရ၏။

“မောင်မဲခေါင်ရေ... မုဆိုးလုပ်မယ်ဆိုရင် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာကို ရှာတတ်ရတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုမှ ရေကြည်ရှာလို့ မရရင်လည်း ရေနောက်ကို ရေကြည်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ရတယ်ကွ၊ အဲဒီလိုမှ မလုပ်တတ်ရင်လည် တောထဲမှာ နေလို့မရဘူးကွ” ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောပြလေ၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး... ကိုဓာတ်သားရယ်။ တောထဲမှာ မုဆိုးလိုက်ရင် တင်ရ မြှောက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တင်တာ မြှောက်တာလည်း မတွေ့ရပါလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

၆၄ မင်းသိင်္ခ

“ကိုယ့်သေနတ်နဲ့ ကိုယ့်ကျည်ဆံနဲ့ အမဲလိုက်တာပဲကွာ၊ တင်ဖို့ မြှောက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က အမဲမဲလိုက်ဘဲ သူက ဖမ်းဖမ်း မယ်ဆိုရင်တော့ မြှောက်ရမှာပေါ့။ ငါ အမဲလိုက်လာတာကြာပြီ တစ်ခါမှ မတင်ဘူး၊ မမြှောက်ဘူး၊ အေး... ယောင်လို့တော့ ကိုယ်ထင်မပြန်၊ သူတို့ကိုပါပစ်ပြီး ဖော်ရောင်းစားပစ်လိုက်မယ်” ဟု ရယ်ချင်းပတ်ချင်း ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်လိုက်မိလေတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ခန်း(၆)

ကိုဇာတ်သားတောင်သွေးပုံသို့တက်ရခြင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇာတ်သားသည် ပျဉ်းမဖြူစခန်းတွင် နှစ်လကျော် နေခဲ့ပြီး စခန်းချ၍ အမဲပစ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် စခန်းသိမ်း၍ နေရာ ပြောင်းကြလေ၏။ နေရာမပြောင်းမီ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် ဆင်ရလေ၏။

“မောင်မဲခေါင်ရေ၊ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ကွာ။ မင်းက အိမ်ကိစ္စ အတွက် ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် ပြန်ပေတော့။ ငါ့ဘာသာငါ လူရှာပြီး စခန်းသိမ်းလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီကနေ မြောက်ဘက်တည့်တည့်ကို ခရီးဆက်မယ်ကွာ။ ဖြူးနဲ့ ကျွဲပွဲ အကြား နိုးမပေါ်မှာ တောကောင်းတယ်ကွ။ အဲဒီကြားထဲမှာ

၆၆ မင်းသိင်္ခ

စခန်းချပြီးပစ်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ရန်ကုန်က ပြန်လာရင် တောင်ငူကိုသွားတဲ့ ကားကိုစီး။ ကျွဲပွဲမှာဆင်း။ ကျွဲပွဲဈေးနားမှာ ကိုတင်စိန်၊ မယုအိမ် ဘယ်နားမှာလဲ မေးလိုက်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် ပြီးပြီ။ ငါက စခန်းတဲထိုးထားနှင့်မယ်၊ ကိုတင်လှိုင်ထံ လိုက်ပို့ခိုင်း”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုဓာတ်သား မှာတဲ့အတိုင်း ဒီလမ်းကြောင်း ကပဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ရန်ကုန်ကဝယ်လာရမယ့်ပစ္စည်းစာရင်းလည်း ခင်ဗျား ရေးထားလိုက်ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ကိုဓာတ်သားက...

“နေပါဦး မောင်မဲခေါင်ရယ်၊ မင်းက အလုပ်လျှောက်ထားတယ် ဆိုတော့ အလုပ်ခန့်စာခေါ်စာရောက်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်အား အကဲစမ်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်စာလာလည်း မလုပ်တော့ပါဘူးဗျား၊ ဒါပေမယ့်လည်း အလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ ရုံးကိုတော့ အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အကြောင်းတော့ စာပြန်ရမှာပေါ့။ ကိုဓာတ်သား ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော် မုဆိုးအလုပ်ကလွဲပြီး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘူး”

ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ လက်ခုပ်လက်ဝါး ထကာ ရယ်မောလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောရင်း...

“မင်း တကယ့်ကို မုဆိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း” ဆိုကာ ခွက်နှစ်ခွက်အတွင်းသို့ အရက်များ လောင်းထည့်လေတော့ ကိုဓာတ်သားပြောသော ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းဟူသော အင်္ဂလိပ် စာမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုစကားလုံးကို သိသဖြင့်သိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြနေမိ၏။

ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်အား အရက်တစ်ခွက် လှမ်း၍ ပေး၏။ သူကလည်း အရက်တစ်ခွက် ကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် ခွက်နှင့် ကျွန်ုပ်ခွက်ကို ထိအောင်လုပ်လိုက်ပြီးနောက် ‘ချီးယားစ်’ ဆို ပြောပြန်လေ၏။ ကိုဓာတ်သားပြောသည့် ‘ချီးယားစ်’ ဆိုသော စကားမှာ ‘ပျော်တယ်ဟေ့’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

“ဪ... ကိုဓာတ်သားက ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းတွေ၊ ချီးယားစ်တွေ ပြောတတ်တာကိုး”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီးနောက် အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်လေ။ ကိုဓာတ်သားသည် တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီးနောက်...

“မောင်မဲခေါင်ရေ... ငါက ဆယ်တန်းအထိ သင်ဖူးပါတယ် ကွ၊ ငါတို့နှစ်က အင်္ဂလိပ်စာက ဂိုးခင်းဂိတ်ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ်

ကွ၊ မြန်မာစာက ဝေသန္တရာဇာတ်တော်နဲ့ ကဗျာပန်းကုံး
ငါ့အမေ မမာတာနဲ့ ဆယ်တန်းတောင် မဖြေဖြစ်ပါဘူး
ဆယ်တန်းဖြေမယ့်ရက်မှာပဲ ငါ့အမေ ဆုံးတယ် ဆိုပါတော့
ပြီးတော့ ငါက ပုဂ္ဂိုလကအထည်စက်ရုံကြီးတစ်ရုံက ကန်ထရိုက်
နဲ့ ခေါ်ထားတဲ့ ဘိုလင်မယားအိမ်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်တော့
လောက် ထမင်းချက် လုပ်ဖူးတယ်ကွ၊ ဆက်ပြီးမလေ့လာဘူး
လည်း ဆယ်တန်းအထိတော့ မတတ်တော့ပါဘူး။ တစ်နှစ်
တစ်တန်းနှုန်းလောက် ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့တဲ့ စာတွေ တော့
ပြန်သွားတာ အခုဆို အကုန်လုံးကုန်ပြီ ဆိုပါတော့ကွာ”

ဟု ပြောကာ ၎င်း၏ စကားကို ၎င်းဘာသာ သဘောကျ၍ တဟားထ
ရယ်ပြန်လေ၏။

“ကိုဓာတ်သားအနေနဲ့ တတ်ပြီးသား အင်္ဂလိပ်စာလေး ဘာ
နည်းနည်းပါးပါး ပြန်လုပ်ထားရင် အခုလို လုံးလုံးမတတ်
အဖြစ်မျိုး ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“ငါ့အဖို့တော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ မလိုဘူးကွ၊ လက်ဖြောင့်နဲ့
လိုတယ်။ တောထဲမှာ ငါနဲ့တွေ့မှာက အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ဘူး
တောကောင်ကွ။အဲဒီတော့တောကောင်ကိုငါက ဝှုတ်တမော့

လို့ သွားပြောလို့ မရဘူး။ သူက ငါ့ကို ဝါးသွားမယ်”

ဟု ပြောကာ တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေပြန်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ရိုးမပေါ်မှဆင်း၍ ရန်ကုန်သို့
ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နီးနားချင်းများသည်
ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဝိုင်း၍လာကြလေ၏။ နှစ်လကျော်ကျော် မခိုက်ဘဲထားသော
ဇာတ်ဆိတ်မွေးများ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကြောင့် အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေများ
က ရယ်ကြလေ၏။ ကလေးတစ်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ “ဇော်ဂျီ၊
ဇော်ဂျီ” ဟုပြော၏။ ကျန်ကလေးတစ်ဦးက “ဇော်ဂျီ မပြောရဘူးကွ၊
ဝိဇ္ဇာလို့ ပြောရတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“မင်းပြောတာ ပိုမှန်တယ်ကွ။ ငါက ဘီအေအောင်တယ်ဆို
တော့ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရတယ်လေကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော၍ ရယ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကိုဖွင့်ပြီးနောက် အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီး
များ၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်ကို ရှင်းရလေ၏။ မျက်နှာတွင်ရှိသော အမွေး
အမှင်များကို ရှင်းရလေ၏။ လျှပ်စစ်မီတာကြွေးဆောင်ထားသော
ခြံချင်းကပ်လျက်မှ ပင်စင်စား ရဲအရာရှိ ဦးမြမောင်ကိုလည်း မီတာခငွေ
များ ပေးရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်ခန့်
ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ကာ ကိုဓာတ်သားမှာလိုက်သော ပစ္စည်းများကို
ဝယ်ယူရလေ၏။

ထို့နောက် အိမ်နှင့် ခြံသော့ကို ဦးမြမောင်ထံတွင် အပ်နှံ၍
တောင်ငူအနီး ကျွဲပွဲဆိုသော အရပ်ဒေသဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

ကျွဲပွဲသို့ရောက်လျှင် ကိုတင်စိန်၊ မယုတို့အိမ်ကို များစွာမမေးရဘဲ
ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

မယုသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း...

“ကိုဇာတ်သား မှာခဲ့တဲ့ ကိုမဲခေါင်ဆိုတာ မှတ်တယ်”

ဟု ဆီး၍ မေးလေ၏။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင်...

“ရှင်မိတ်ဆွေ ကိုဇာတ်သားတစ်ယောက် တောင်ငူဆေးရုံ
ရောက်နေပြီတဲ့”

ဟု မယုက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိပ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်မိလေ၏။

“ဝက်ပက်တာလေ၊ ဒါပေမယ့် ဝက်ပက်လို့ ရောက်တာမဟုတ်ဘူး။
လွတ်အောင်ခုန်လိုက်တာ ကမ်းပါးပေါ်ကနေကျတစ်
စီးရစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ ပွန်းပွဲသွားတဲ့ခက်ရာတွေကများသလို
တောင်ငူဆေးရုံ ပို့ထားရတယ်။ သူကန်ယောက်တည်း ဆိုရင်
တော့ သေတာပေါ့လေ။ ကမ်းပါးပေါ်က ကျတည်းက သတိ
လစ်သွားလိုက်တာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ စည်ပင်သာယာ
ထမင်းဆိုက်က စားပွဲထိုးလေးကို သူက အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွား
တာ။ ဒီကောင်လေးက သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ကို အထူး

အညီတောင်းပြီး တောင်ငူဆေးရုံ တင်လိုက်ရတာ၊ ဆယ်ခုနစ်နာရီ
တိတိ သတိလစ်နေတယ်၊ အခုတော့ သက်သာသွားပြီ၊
မကြာခင် ဆေးရုံကဆင်းမှာပါ။ ကျန်မတို့ လင်မယားက
နေ့တိုင်း ဆေးရုံသွားပြီး ကြည့်တယ်။ စားစရာသောက်စရာတွေ
သွားပြီးပို့တယ်။ ကျန်မ ယောက်ျားလည်း ယျဉ်းမနားကို
သွားတယ်၊ အပြန်ဆေးရုံကို ဝင်မှာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားမပြောတော့ဘဲ
မယုကိုခေါ်ကာ တောင်ငူဆေးရုံသို့ လိုက်သွားရလေတော့၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် ခုတင်နံပါတ် (၁၇) ပေါ်၌ တစ်ကိုယ်လုံး
ပတ်တီးများ စည်းထားသော ကိုဇာတ်သားကြီးကို တွေ့ရလေ၏။
ကိုဇာတ်သားကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း...

“ဟာ... မဲခေါင်ချေ၊ မင်းကို ဝမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ်ကွ”

ဟု ဆီးပြောလိုက်သဖြင့်...

“တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးတွေ စည်းထားတဲ့လူမှာ ဝမ်းသာစရာ
ရှိသေးလို့လားဗျာ”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုကွ၊ ထိမဖွင့်ခင် ညနေမှာ ထိစာအုပ်လေးတွေကိုင်ပြီး
ရောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ကွ၊ ‘တစ်ရွက်ကျန်
တစ်ရွက်ကျန်’ လို့ အော်လို့ ငါကခေါ်ပြီး ထိုးလိုက်တာ၊ အမှန်က
တစ်ရွက်ကျန် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သုံးရွက်ကျန်နေတာ၊ ချစ်ဇာတ်ကို

သူက ခေါက်ထားတယ်။ ထီထိုးတဲ့လူတွေက တစ်ရွက်ကျန်ဆီ
စိတ်ဝင်စားကြတယ်လေကွာ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ခမျာ လိမ်ပြီး
ရောင်းရတာကွ။ ငါလည်း သူ့ခေါက်ထားတဲ့ နှစ်ရွက်ကို
တွေ့တော့ သနားသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ရွက်ကျန်အစစ်
အော်နိုင်ပါစေဆိုပြီး ခေါက်ထားတဲ့ နှစ်ရွက်ကို ထိုးလိုက်တယ်။
မနက်က ထီပေါက်စဉ်ဝယ်ပြီး ကိုက်ကြည့်တော့ ဟောဒီမှာ
ကြည့်စမ်း။”

ဟု ဆိုကာ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ထီလက်မှတ်နှင့် ထီပေါက်စဉ်ကို ကျွန်ုပ်
၏လက်သို့ထုတ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထီပေါက်စဉ်နှင့်
ထီလက်မှတ်ကိုယူ၍ ကိုဓာတ်သား ပြသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
ထီလက်မှတ်တစ်စောင်သည် တစ်သိန်းဆူဝင်၍ တစ်စောင်မှာ
ငါးသောင်းဆူ ဝင်နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

“ကဲ... မောင်မဲခေါင်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးနဲ့လူဆီမှာ
ဝမ်းသာစရာစကား ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီလား။ ဒီအပတ်
တစ်သိန်းဆူနဲ့ ငါးသောင်းဆူပေါက်မယ် ထီလက်မှတ်က
တောင်ငူဆေးရုံကို ရောက်လာမှာ။ အဲဒီလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို
ထိုးဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ကံတရားက ငါ့ကို ဆေးရုံကို ပို့ပေးလိုက်
တာကွ။ မသိတဲ့လူတွေက ကိုဓာတ်သားကြီးတစ်ယောက်
ဝတ်ပက်လို့ ချောက်ထဲကျသွားတယ်လို့ ထင်နေကြတာ။
အမှန်က တောဝင်က ငါ့ကို တောင်ငူဆေးရုံ ပို့လိုက်တာ။

ဒါမှ ငါထီပေါက်မှာ မဟုတ်လား။ နေကောင်းလို့ အမဲပြန်
လိုက်ရင် အဲဒီတောဝင်ကို မရမကရှာပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့
အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်ကွ”

သူ့ပြောကာ တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သူ့နာပြုဆရာမလေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီးလျှင်
“လူနာ... ဆေးသောက်မယ်”

သူ့ဆိုကာ ဆေးတိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးတွင် ရပ်နေသော မယုက
“ကိုဓာတ်သား... ရှင် ထီပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက
သိတာလဲ”

သူ့မေးလေ၏။

“မနေ့က မနက်က သိတာလေဗျာ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက မနေ့က
ညနေက ခင်ဗျားတို့ လင်မယား ထမင်းလာဖို့တဲ့အချိန်မှာ ဒီကိစ္စ
မပြောရကောင်းလားလို့ မေးမလို့ မဟုတ်လား၊ မမေးနဲ့၊
ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းသာစရာစကားကို မဲခေါင်
တစ်ယောက် ဦးဦးဖျားဖျား သိစေချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို မပြော
လိုက်တာ”

သူ့ပြောလိုက်လျှင် မယုက...

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

သူ့ဆိုကာ မဲ့ပြလိုက်လေတော့၏။

“နေပါဦး ကိုဓာတ်သားရာ၊ တစ်သိန်းခွဲတောင် ချမ်းသာသွား
ဆိုတော့ မုဆိုးအလုပ် ဆက်လုပ်ဦးမှာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“တစ်သိန်းခွဲဆိုတာ ဘာများရှိလို့လဲကွာ၊ သိန်းပေါင်းများ
ချမ်းသာရင်လည်း မုဆိုးအလုပ်ပဲ လုပ်မှာပါ။ အခြား
အလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍-
“ကြိုက်ပြီဗျာ”

ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၇)

ရိုးမတောင်ပေါ်မှ ပြုစားကြီးမုဆိုးစသန်း

ကိုဓာတ်သားကြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ၌ တောထဲသို့ မဝင်
သေးဘဲ ရန်ကုန်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာကြလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်
လျှင် ကိုဓာတ်သား၏ ထိဆုဋ္ဌေကို ထုတ်ပြီးနောက် စာတိုက်၌ ငွေစု
စာအုပ် လုပ်ပေးရလေ၏။ ထို့နောက် ရန်ကုန်တွင် ရက်အနည်းငယ်
အနားယူပြီး မုဆိုးတို့ ပျော်စံရာ ပဲခူးရိုးမတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
လေတော့၏။

ရိုးမပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကိုဓာတ်သားကြီးတစ်ယောက်
ချောက်ကမ်းပါးထဲကျသောနေရာ၌ပင် တဲကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရ
လေ၏။ ထို့နောက် ကျွဲနှင့် ညောင်ခြေထောက်ကြီးရှိ စည်ပင်သာဆီသော
ရွာမှ ရွာသား ကိုချစ်မြိုင် ဆိုသူကို ထမင်းချက်ရန်၊ ဈေးဝယ်ရန်၊
တဲဆောက်ရန်အတွက် ခေါ်ယူခဲ့လေ၏။ ၎င်း ကိုချစ်မြိုင်သည်
လက်သမားပညာကို ကောင်းစွာစာတ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့

ဆောက်လုပ်သော တဲကြီးကို ဖျက်ချပြီးလျှင် ၎င်းစိတ်တိုင်းကျ ပြန်လည် ဆောက်လုပ်လေ၏။

တဲမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်၏။ ဝရံတာများ၊ စင်္ကြံပတ်လမ်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ လွန်စွာမှ လှပလေ၏။ တိုက်ကင်းလှည့်သော စစ်တပ်များမှ လူများသည်လည်းကောင်း၊ တောတက်လာသော သစ်တောအဖွဲ့မှ လူများသည်လည်းကောင်း ကိုချစ်မြှင် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ တဲကြီးကို လွန်စွာသဘောကျကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရောက်လာသူတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့တဲတွင် အနားယူကြ၏။ အပန်းဖြေကြ၏။ တည်းခိုကြ၏။

သစ်တောအရာရှိ ဦးခင်မောင်အေး ဆိုသူက...

“ကိုချစ်မြှင် ဆောက်ထားတဲ့တဲက မုဆိုးတဲနဲ့ မတူဘူးဗျ။ ဥရောပတိုက်က မြို့စားကြီးတွေနေတဲ့ ရဲတိုက်နဲ့ တူတယ်ဗျ” ဟုပင် ပြောလေတော့၏။ ထိုစကားကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ မုဆိုးစခန်းအား ‘မြို့စားကြီးစခန်း’ ဟူ၍ အမည်တွင်လေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြို့စားကြီးစခန်းမှနေ၍ မြောက်စူးစူးသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ယခုအခါ၌ ကိုဓာတ်သားသည်လည်း အမဲပစ်သေနတ်တစ်လက် ထပ်မံပိုင်ဆိုင် နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုး ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ‘စိပ်ရည်’ ဟု ခေါ်သော အရပ်ဒေသဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအရပ်ဒေသမှာ တော

အနည်းငယ်ထူ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်တို့သို့လှည့်ကာ စကားမပြောရန် အချက်ပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စကားမပြောဘဲ နှစ်ယောက်သား တောလမ်း အဆုံးဆက်၍ လျှောက်သွားကြလေ၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ တောင်လိပ်ကလေးတစ်ကောင် ပက်လက်လန်နေသည် တွေ့၍ ကျွန်ုပ်က ကောက်မည်လုပ်ရာ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထားပြီးလျှင် နားအနီးသို့ ကပ်ကာ...

“အန္တရာယ် ရှိတယ်၊ ပြန်ဆုတ်မယ်”

ပြော၍ နောက်သို့ပြန်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ဆုတ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခုတ်၍ဆုတ်ရလေ၏။ ကိုဓာတ်သား၏ ဖျက်လုံးများသည် ကျီးကန်း အောင်းမှောက် ဆိုသကဲ့သို့ အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရှားနေ၏။ လွန်စွာမှ သတိကြီးစွာထားနေကြောင်း ၎င်း၏အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်၏။

အတော်အတန် ဆုတ်မိသောအခါ၌ သပြေခိုင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်အား...

“တက်တက်... ဟိုးထိပ်က ခွကြားအထိရောက်အောင်တက်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကိုလွယ်၍ သပြေပင်ထိပ်ခွကြားဆီသို့ တက်သွားရလေ၏။ ၎င်းလည်း နောက်မှလိုက်၍ တက်လေ၏။ သပြေခိုင်းပင်ကြီးမှာ လွန်စွာခိုင်ခန့်သော အပင်ကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် ကိုင်းသုံးကိုင်း ဖြာ၍ထွက်နေသော ခွဆုံ၌ ထိုင်ကြလေ၏။

၇၈ မင်းသိင်္ခ

“ကိုဇာတ်သား ဘာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က တိုးတိုးမေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ဒီနားမှာ ကျားရှိနေတယ်ကွ။ စောစောက လိပ်ဟာ ရွှေဆက်ပြီးမသွားနိုင်အောင် သူပက်လက်လှန်ပစ်ခဲ့တာ။ လူကြားလို့ သူက ရှောင်ပြီးထွက်သွားတာ။ တောထဲမှာ လိပ်လက်လန်နေတာတွေ့ရင် ဝမ်းမသာနဲ့ကွ။ အနားမှာ ကျားနေတယ်လို့ သဘောပေါက်”

ဟု တိုးတိုးပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် သစ်ပင်ခွကြား၌ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ငြိမ်၍နေရလေ၏။ ထိုသို့ ငြိမ်နေစဉ်၌ပင် ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် မည်သည့်ချုံမှ ထွက်လာသည်မသိ။ ထွက်လာလေ၏။ ကိုဇာတ်သည် ကျွန်ုပ်အား တံတောင်နှင့်တွက်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မြင်ကြောင်း ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ကျားသည် လိပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် လိပ်ကို ခေါ်ဝှက်ထားသောအပေါက်မှ ပါးစပ်ဖြင့်ငုံ၍ ချီလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျား၏ နားပေါက်တည့်တည့်ဆီသို့ချိန်၍ သေနတ်မောင်းဖြုတ်ချလိုက်လေ၏။ ကိုဇာတ်သားလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်တစ်ချိန်တည်း မောင်းဖြုတ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သေနတ်သံမှာ နှစ်သံ မဟုတ်ဘဲ တစ်သံတည်း ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျားကြီးသည် နောက်သို့ နှစ်ပတ်သုံးပတ် ကျွမ်းပြန်၍သွားလေတော့၏။ ပါးစပ်ထဲမှ လိပ်မှာလည်း အသံသို့ လွင့်စင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ အရိပ်အခြေကို ဖြည့်နေ၏။ ကျားပါးစပ်အတွင်းမှ လိပ်ကလေးသည် မှောက်လျက်သား

ကျား၏ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေ၏။

“ကိုဇာတ်သား လိပ်ကလေးက မှောက်ရက်သားကျနေတာ တောင် ဆက်ပြီး မသွားသေးဘူးဗျ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“သွားလို့ မရတော့ဘူးလေကွာ၊ သေပြီပဲဥစ္စာ”

ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ကျားက သူ့ကိုစားတာမှ မဟုတ်တာ။ ချီရုံချီထားတာပဲဟာ”

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင်...

“မဟုတ်ဘူးကွ မဲခေါင်ရ၊ ကျားက လိပ်ကို ခေါင်းဘက်ကနေ ပါးစပ်နဲ့ ငုံပြီး သူ့အားကြီးနဲ့ တအားစုပ်ယူလိုက်တာ၊ လိပ်ခေါင်းရော၊ အထဲက ကလီစာတွေရော အကုန်လုံး ကျားပါးစပ်ထဲ ပါသွားပြီ၊ လိပ်က အခွံချည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းထဲကို ပိုက်ထည့်ပြီး စုပ်ယူသလို ဒင်းက စုပ်ယူလိုက်တာကွ၊ လာ... လာ... ဆင်းမယ်ကွ”

ဆိုကာ ၎င်းက ရွှေ့မဆင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်က နောက်မှလိုက်၍ ဆင်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျားသေဆီကို သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား လိပ်ဆီကိုသွား၍ ကောက်ယူကာ ဖြည့်မိလေ၏။ လိပ်မှာ အခွံချည်းသက်သက်သာ ကျန်သည်ကို အံ့ဩသံရာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲမှ

ကိုချစ်မြင်ကို ပြန်၍ခေါ်ကာ အထမ်းသမားများ၏ အကူအညီဖြင့်
စိမ့်ရည်ကားလမ်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကားလမ်းသို့ရောက်လျှင်
သစ်တောမှ ကားတစ်စီးကို အကူအညီတောင်း၍ ကျားသေကြီး
တင်ကာ အုတ်တွင်းမြို့သို့ သွားကြလေ၏။ အုတ်တွင်းမြို့သို့ရောက်လျှင်
ကိုချစ်မြင်က တရုတ်အိမ်တစ်အိမ်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးလေ၏။

တရုတ်ကြီးသည် သူ၏သမီးအား တရုတ်ဘာသာဖြင့် လှမ်း
မေးလေ၏။ ခန့်မှန်းကြည့်ရသည်မှာ 'ဘာလဲ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရဟန်
သည်။ တရုတ်ကြီး၏ သမီးက ပြန်၍ မဖြေမီမှာပင် ကိုဓာတ်သားက
'ဟောင် ဟောင်' ဟု လှမ်း၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကြီး
မျက်နှာသည် ဝင်းပ၍သွားလေတော့၏။

“ကိုဓာတ်သား ဘာပြောတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ် မေးလိုက်ရာ...

“ကျား... ကျားလို့ ပြောလိုက်တာကွ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားက တရုတ်စကား တတ်တာကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်ကွ၊ စကားပြော
စကားကျယ်သာ မပြောတတ် ရှိရမယ်၊ ထမင်းစား ရေသောက်
လောက်တော့ ပြောတတ်တာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ တရုတ်စကား
ကလည်း မျိုးကွဲတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ကွ၊ ငါတတ်တာ

မန်ဒရင်းလို့ခေါ်တဲ့ စာစကားကွ၊ အဲဒီစကားကတော့ လူတိုင်း
လောက်နီးနီး နားလည်တဲ့ စကားပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် တရုတ်ကြီးနှင့် ကိုဓာတ်သားတို့သည် ကျားသေ
တစ်ကောင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် အချို့
အချို့ ပြောလေတော့၏။ အတန်ကြာ ပြောပြီးနောက် ငွေကိုးထောင်နှင့်
ဖျားတည့်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားကြီး တရုတ်လို တတ်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် ခုမှသိ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“အကြောင်းမစုံလို့ မပြောဖြစ်တာပါကွာ၊ ပြီးတော့လည်း
တရုတ်စကားတတ်တာ ကြားစရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူတွေတိုင်း
ကျွန်တော် တရုတ်စကား တတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်
တရုတ်စကား တတ်ပါတယ်ခင်ဗျလို့ ပြောနေရမှာလား”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးမိသေးတော့၏။

“ကိုဓာတ်သားကြီးရာ၊ ခင်ဗျားပြောရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကုလား
စကားတတ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား
တတ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်။ အခု တရုတ်စကား
ပြောတတ်တော့လည်း ဒီလိုပဲပြောတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားကြီးက...

“ဒီလို မပြောလို့လည်း ဘယ်လိုပြောမလဲကွာ၊ မင်းကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ လျှောက်မေးနေတာကိုး၊ ဘာတွေပဲ တတ်တတ် မုဆိုးဟာ မုဆိုးပါပဲကွာ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွာ၊ မင်း စဉ်းစားရမှာ ဒါမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ပျင်းလို့ စဉ်းစားချင်ရင် စဉ်းစားစရာ တစ်ခုပေးမယ်။ ငါတို့ မြန်မာစကားမှာ မိန်းမ သေသွားတဲ့ ယောက်ျားကို မုဆိုးမို့တဲ့၊ ယောက်ျားသေသွားတဲ့ မိန်းမကို မုဆိုးမတဲ့။ ဒီအိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခသည်နှစ်ဦးကို ဘာကြောင့်များ ငါတို့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေတဲ့ အလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီးခေါ်နေကြတယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက် စဉ်းစားပေးပါကွာ။ ငါတို့အလုပ်လည်း မင်းက သိပြီးသားပဲ၊ ငါတို့ အလုပ်ဟာ သားကောင်ကို ချောင်းတယ်၊ ပစ်ခတ်တယ်၊ ဖမ်းဆီးတယ်၊ သတ်တယ်၊ စားတယ်ပေါ့ကွာ။ သူတို့က ဘာတွေ များ ချောင်းလဲ၊ ဘာတွေများ ပစ်ခတ်လဲ၊ ဘာတွေများ ဖမ်းဆီး လဲ၊ ဘာတွေများ စားသောက်လဲကွာ၊ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားကတော့ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ လုပ်ပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေ တော့သတည်း။

“ဟား... ဟား... ဟား”

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အခန်း(၈)

ကိုဇာတ်သား မောင်တတ်တယ်ဆိုပဲ

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇာတ်သားကြီးသည် မြို့စားကြီး မုဆိုးစခန်း၌ပင် ဆတ်လက်၍ နေထိုင်ကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း နေလေ၏။ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့ဘဲ တဲအတွင်း၌ပင် နေထိုင်ခဲ့ကြ လေ၏။ ကိုဇာတ်သားကြီးသည် မီးဖိုကို မီးမပြတ်ထိုး၍ ရေနွေးကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ကျို၍သောက်နေလေ၏။ ဆတ်သားခြောက်များကို သည်း မီးဖုတ်၍ နှမ်းဆီ ရွှဲရွဲဆမ်းကာ ရေနွေးကြမ်းနှင့် မြို့နေလေ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“မဲခေါင်ရေ... ဒီဗိုလ်တော့ တစ်ပတ်လောက်ကို သည်းလိမ့်
မယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်အဖို့တော့ ဆတ်သား
ခြောက်ရယ်၊ ချေသားခြောက်ရယ်၊ ဖျစ်ချင်ရယ် တစ်လှည့်
ချက်စားနေရမှာပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း အပြင်မထွက်နိုင်
ပေကြား တို့တဲကို နည်းသည်ရောက်လာမှာပါ။ ဧည့်သည်
တော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ပါချင်ပါလာမယ်ကွ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားကြီးကလည်း ဗေဒင်ဟောနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

“ဗေဒင်ဟောတာတော့ ဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မကြာခင် ကြုံတွေ့
ရမယ့် အဖြစ်အပျက်ကို ဗေဒင်နည်းနဲ့ မင်းကို ပြောပြနေတာ
ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဪ... ကိုဓာတ်သားက ဗေဒင်တတ်သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။

“ဘာလဲ... မင်းက ကိုဓာတ်သားကြီး ဗေဒင်တတ်တာ
ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလို့မပြောလဲလို့ ပြောမလို့သားကွ။
အကြောင်းမဆိုက်ဘဲ ငါက ကျွန်တော် မောင်ဓာတ်သား ဗေဒင်
တတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဗေဒင်တတ်ပါတယ်ခင်ဗျလို့ အော်
ရမှာလား”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဟုတ်ပါပြီ။ မအော်ပါနဲ့။ မအော်ပါနဲ့။ ဘယ်လို
ကနေ ဘယ်လို ဗေဒင်တတ်လာသလဲ ဆိုတာပဲ ပြောပြပါ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ပြောရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲကွ။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ငါနဲ့
ရည်းစားလုဖက်တစ်ယောက် ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးတဲ့အမှုမှာ
ငါ့ကို မသင်္ကာလို့ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးဖူးတယ်ကွ။ အမှုက
လည်း ကြာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ကွာ။ သောင်ကြီးချုပ်မှာ
နေရတယ်ကွ။ အဲဒီမှာ ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့
အတူနေရတယ်။ ငါ့ကို ထောင်ဝင်စာတွေ ဘာတွေ လာတွေ
မယ့်လူ မရှိဘူးကွ။ ဗေဒင်ဆရာကြီးကတော့ ထောင်ဝင်စာ
လာတွေ့တဲ့လူရှိတယ်။ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကြီးက သူရတဲ့
ထောင်ဝင်စာကို ခွဲပြီးကျွေးတယ်။ ငါက သူ့အကျီလေး။
ပုဆိုးလေးလျှော်ပြီးပေးရတယ်ကွ။ သူက မခိုင်းပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ အဖိုးကြီးဆိုပြီး ငါက
လုပ်ပေးရတာပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ငါနဲ့ သူ့ကို
နှစ်ယောက်တည်း ခွဲပြီးချုပ်ထားတာကွ။ အဲဒီမှာ သူက ငါ့ကို
ဗေဒင်တွေ ဘာတွေသင်ပေးလိုက်တယ်။ ဗေဒင်မသင်ခင် ငါ့ကို
သူက ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်ကွ။ မောင်ဓာတ်သား
မင်းဇာတာကို ငါ တွက်ကြည့်တာ မင်းဟာ ကရုဏာဋီလစ်ကွ။
စနေနိမ် အင်္ဂါချုပ်ရတယ်။ ရာဇယောဂရုပ်လို့တော့ ဆိုနိုင်တာ။

၈၆ မင်းသိင်္ခ

ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဆယ်တန်စနေဟာ လူဆိုးဖြစ်
လူကောင်းဖြစ်ရမယ့် သဘောရှိတယ်ကွ။ လူကောင်းဖြစ်တဲ့
သုံးဖွဲ့ ငါ့ပညာပေး လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး သင်ပေးလိုက်တာ
ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ၏။

“နေပါဦး ကိုဓာတ်သားရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မသိ
မေးကြည့်တာပါ။ ခင်ဗျား ဇာတာတွေ ဘာတွေကော ဖွဲ့
တွက်တတ်သလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ...

“မဲခေါင်ရာ ငါတို့ အချုပ်ထဲမှာ နေတုန်းက ချောင်တယ်
သိပ်ပြီး မကျပ်လှဘူး။” အဲဒီပေဒင်ဆရာကြီးက သိနိုး
သွားပြကွဒိန်တွေ ဘာတွေ သူနည်း သူဟန်နဲ့ သွင်းထား
ဇာတာဖွဲ့နည်း၊ ဟောနည်း ဒဿာတွက်နည်းတွေပါ သိ
တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ဇာတာလည်း ဖွဲ့တတ်ပါတယ်၊ ဟော
ဟောတတ်ပါတယ်။”

ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြောလေ၏။

“နောက် ဘာတွေသင်ပေးသေးလဲ ကိုဓာတ်သားကြီးရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က စပ်စုလိုက်လျှင်...

“အင်္ဂုလိလည်း သင်ပေးတယ်ကွ၊ ဂဏန်းပေဒင်ဆိုတာ
သင်ပေးတယ်၊ ဆန်းပညာ ဆိုတာလည်း သင်ပေး
ရှေးဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ ဆန်းပညာ မှတစ်မူဟာ အခြေ

အမျိုးမျိုးနဲ့ သရက်ထောင်ထဲကို ရောက်လာဖူးတယ်ကွ၊
အဲဒီသရက်ထောင်ကနေ အင်းစိန်ထောင်ထဲကို နှုတ်တိုက်
သင်လာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က သယ်လာတာပေါ့။
အဲဒီမူကို ငါ ဆရာပေဒင်ဆရာကြီးက ငါ့ကို သင်ပေးတယ်ကွ။
ဒါပေမယ့် မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ ဘာတွေပဲ သင်ပေး၊ သင်ပေး
ငါ စိတ်အဝင်စားဆုံးက သုံးတန်ပေါ်နိမ် ပေဒင်ပညာပဲကွ။ အဲဒီ
သုံးတန်ပေါ်နိမ် ဆိုတာကလည်း မှကွဲတွေ့ အများကြီး ရှိတယ်။
ဆရာကြီးက ငါ့ကို သင်ပေးတာက ဆရာစော မူလို့ပြောတယ်။
ဆရာစော ဆိုတာက ပြည်နားက သဲကုန်းမြို့၊ အဲဒီက အဝေရာ
ဆိုတဲ့ ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်လို့ဆိုတယ်၊ သူကလည်း သဲကုန်းအပိုင်
ပင်စဉ်ကုန်းရွာသူကြီး ဆရာလွင် ဆိုတဲ့လူဆီက ရတာလို့
ဆိုတယ်။ အဲဒီသူဌေးကြီးဆီက ရပေမယ့် ဒီအတိုင်း ပုံနှိပ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ သဲကုန်းမြို့က ဦးပဏ္ဍိဆိုတဲ့ ပညာရှိဆရာတော်က
ဂြိုဟ် ပရိယာယ်တွေကို လင်္ကာစပ်ပေးသေးတာ၊ ပြီးတော့
တစ်ခါပြည်မြို့ ကျောင်းကြီးရပ်မှာနေတဲ့ အလွန်ကိုမှန်တဲ့
ပေဒင်ဆရာကြီး ဦးထွန်းမြတ်က ဆရာလွင်ကျမ်းမှာပါတဲ့
တွက်နည်း၊ တွက်ပုံတွေကို ရှင်းလင်းချက်တွေနဲ့ ဖြည့်စွက်သေး
တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီသုံးတန်ပေါ်နိမ်ကျမ်းမှာ နိမိတ်ဟောလင်္ကာ
တွေ ပါသေးတာ၊ အဲဒီလင်္ကာကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ကျုပ်ပျော်မြို့
အပိုင် သောင်ကြီးဆိုတဲ့ဒေသက ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဆရာမံဆိုတဲ့

လူက ပြည့်စွက်သေးတာ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီကျမ်းကို ပုံနှိပ်
မတင်ခင်မှာ ကင်းဝန်မင်းကြီးရဲ့ သုံးတန်ပေါ်နိစ် မူတည်
ဟိုက်ကုတ်တရားရုံးမှာ ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ ဆရာ
က ပြည်မြို့၊ ရွာဘဲရပ်မှာနေတဲ့ ဆရာဦးသာဂရကို ဟိုက်ကုတ်
ရုံးမှာရှိတဲ့ ကင်းဝန်မင်းကြီးရဲ့ စာမူနဲ့ တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေး
သေးတာ။ ပြီးတော့မှ ကျမ်းစာအုပ်ကို ရိုက်တာ၊ ငါ့ကို ထောင်ထဲ
ပို့တဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီး သင်ပေးလိုက်တာက အဲဒီအခါ
ငါကတော့ အဲဒီသုံးတန်ပေါ်နိစ်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲဟေ့”

ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးသည် သူတတ်မြောက်ခဲ့သော သုံးတန်ပေါ်နိစ်
သော ဗေဒင်ပညာလာရာလမ်းကြောင်းကို တိတိကျကျ ရှင်းပြလေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း ထိုပညာရပ်ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားသော်လည်း
ပဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားထားလိုက်လေတော့၏။

အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနေကြစဉ်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြို့
ကြီး မုဆိုးစခန်းသို့ သစ်တောအဖွဲ့မှလူများ ရောက်ရှိလာပြီး မိုးခိုကြ
၏။ ၎င်းတို့တွင် ငါးသေတ္တာဘူးများ၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ လက်ဖက်ခြောက်
ပြည့်စုံစွာပါသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကိုဓာတ်သားကြီးအား
မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်၍ပြလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်အား
ကပ်လာပြီးလျှင်...

“ငါ့ရဲ့ သုံးတန်ပေါ်နိစ်ပညာက မှန်ပါတယ်ကွ၊ အလွန်အား
လောက်တဲ့ပညာပါကွ။ ငါအသက်ကြီးလာလို့ မုဆိုးမလုပ်

တော့တဲ့တစ်နေ့မှာ ဝါသနာပါတဲ့ လူတွေကို အဲဒီပညာကို
ထမင်းကျွေးပြီး အခမဲ့ သင်ပေးဦးမယ်”

သူ ထက်သန်သောလေသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်လေတော့၏။

တောခေါင်းနှင့်အဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းတွင် နှစ်ရက်ခန့်
မိုးခိုပြီးနောက် ထွက်သွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့ ထွက်သွားပြီး နာရီ
အနည်းငယ်အကြာတွင် မိုးမှာ သည်းထန်စွာ ရွာပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကိုဓာတ်သားမှာမူ စခန်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်ဘဲ အမဲလိုက်
သော လက်နက်ကိရိယာများကို သန့်ကြေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သားကြီး အား...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဗေဒင်တတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောတုန်းက
ရည်းစားလုဖက် အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ မသိ၊ ဘာမှန်းမှ အဖမ်းခံရ
တယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဘာတွေ
ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြုံးပြီး နောက်...

“မင်းက ဘာလဲ၊ ငါ့ကို မုဆိုးဆိုပြီး အသေ ငြင်းနလုံး မရှိဘူး
အောက်မေ့လို့လား။ ငယ်စဉ်တုန်းက ငါ့မှာ ၁၀ ချစ်ဆိုကာ ရှိခဲ့
တာပေါ့ကွာ၊ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးရဲ့ မေ့ ကံကိုတော့ ငါက
ရခဲ့တယ်။ အဲဒီကာယကံရှင် မိန်းကလေးကိုတော့ ဟို
တစ်ယောက်က ရသွားတယ်ကွ။ တစ်ခုထူး ဆန်းတာက ငါ
နာမည်က ဓာတ်သားကွ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ရသွားတဲ့သူက

ဓာတ်စိန်ကွ၊ နာမည်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပေါ့ကွာ၊
 နှစ်ယောက်စလုံး ဓာတ်တွေချည်းပါပဲကွာ။ အဲဒီ ဓာတ်စိန်ကို
 မိန်းကလေး မိဘတွေက သဘောတူတာကွ၊ ငါနဲ့ သဘောမတူ
 လို့ မရလိုက်ဘူး ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဓာတ်စိန်နဲ့
 ရကတည်းက အဲဒီရွာကို မရောက်တာကြာပြီ၊ ငါလည်း
 အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ မလွဲသာလို့ ရောက်တဲ့နေ့၊ ဓာတ်စိန်ဟာ
 တောစပ်မှာ ဓားတန်းလန်းနဲ့ သေနေတဲ့နေ့၊ တစ်နေ့တည်း
 ဖြစ်နေတယ်ကွ။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ငါ့လက်ချက်ပဲလို့ ထင်နေ
 တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ကပါ
 အဲသည်လို ထင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ရဲက ငါ့ကို ဖမ်းတော့တာ
 ပေါ့ကွာ။ အမှန်က ငါက တောတိရစ္ဆာန်တွေကိုသာ သတ်ရဲတာ
 ကွ၊ လူတို့သတ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ဖူးအောင်ယောင်အောင်တောင်
 မရွက်ရဲပါဘူးကွာ။ အမှန်ကတော့ ဓာတ်စိန် ဆိုတဲ့ကောင်က
 စိတ်ကောင်းတော့ရှိတယ်။ အပြော အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်၊
 ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနဲ့ သူနဲ့ ငြိဖူးတဲ့ကောင်က အခွင့်အရေးရ
 တုန်း လက်စတုံးလိုက်တာဟေ့။ ငါက . . . ကြားထဲက အချုပ်ခံ
 လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို အချုပ်ခံရလိုက်ရလို့လည်း ပညာတစ်ခု
 တတ်ခဲ့ရတာပေါ့ကွာ။ ဒီလို စဉ်းစားရင် ပိုကောင်းမယ်ကွ၊ ငါ
 ရမယ့်ပညာက ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ ငါက အဲဒီ
 ပညာကိုရဖို့ ထောင်ထဲကို ရောက်သွားရတယ်ပေါ့ကွာ”

သူ့ကိုဓာတ်သားက သူပြောသည့် စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျစွာ
 စကားဟား ရယ်နေလေတော့၏။

ကိုဓာတ်သား ပြောသည့်အတိုင်းပင် မိုးသည် တစ်ပတ်တိတ်
 နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲအတွင်း၌သာ တစ်ပတ်တိတ် နေရလေ
 ။ ထိုသို့ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ၎င်း
 ဆတ်ကျွမ်းသော သုံးတန်ပေါ်နီစ် ဗေဒင်ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝဟု
 သုတဖြစ်ဖွယ် ကိစ္စများကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြခဲ့လေ၏။

ထိုပညာရပ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသော ကျွန်ုပ်သည်ပင်
 သူ့ ကိုဓာတ်သား၏ အပြောကောင်းခြင်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့
 မှီလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“ကိုဓာတ်သား ခင်ဗျား အသက်ကြီးလို့ အမဲမလိုက်နိုင်တဲ့အခါ
 မှာ ခင်ဗျား တတ်ထားတဲ့ပညာကို လူတွေကို အခမဲ့ခေါ်ပြီး
 သင်ပေးမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော်လည်း လာပြီး
 သင်တော့မယ်”

သူ ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက . . .

“ငါလည်း အဲဒီလို သင်ပေးနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကို ရပါစေကွာ၊ ခင်
 လည်း လာပြီး သင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

သူ ပီတိဖြစ်သော မျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၉)

သိုင်းသား ကိုဓာတ်သား

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားကြီးသည် မြို့စားကြီးမုဆိုးစခန်း၌ ဆက်လက်၍ နေထိုင်ကာ အမဲလိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းသောကြောင့် လာရောက်တည်းခိုသူများလေ၏။ အရက်ဝါသနာပါသူများ လာရောက်တည်းပြီးသောအခါ၌ နိုင်ငံခြား အရက်ပုလင်းများ စခန်း၌ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။ ပုလင်းများနှင့်အတူ စီးကရက်ဘူးများပါ ကျန်ခဲ့လေ၏။ အစားအသောက် ဝါသနာပါသော ဧည့်သည်များ ရောက်လာပြီးသောအခါ၌ ယိုဘူးများ၊ အချိုခြောက်များ နို့ဆီ၊ နို့စိမ်းဘူးများ၊ ထောပတ်ဘူးများ ကျန်ခဲ့လေ၏။ ဖဲဝါသနာပါသော အုပ်စု ပြန်သွားသောအခါ၌ အကောင်းစား ဖဲထုပ်များ ကျန်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားကြီးမှာ တောအုပ်အတွင်း၌ရှိသော မုဆိုးစခန်း၌ နေရသည်နှင့် မတူဘဲ မြို့ပေါ်ရှိ ဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေ ရသည့်အလား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိလှတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းသို့ ယစ်မျိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် တည်းခိုလေ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ကိုလွန်းထိုက် ဆိုသူတစ်ဦး ပါလာ၏။ ထိုသူ၌ ရှေးဟောင်း ပိတုန်းတံဆိပ် ဖဲထုပ် အသစ်ကလေး တစ်ထုပ်ပါလာ၏။ နောင်တွင် သိရသည်မှာ ထိုသူသည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပြီးလျှင် ဖဲရိုက်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွားသော ကြောင့် ကျောင်းဆရာအလုပ်မှ ပြုတ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ယစ်မျိုးအဖွဲ့မှ လူများက ကိုလွန်းထိုက်ဟု ရိုးရိုးမခေါ်ဘဲ ကျောင်းဆရာဟုသာ ခေါ်ကြလေ၏။ ကျောင်းဆရာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်းတွင် ကိုးမီးဖဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ဖြစ်လေတော့၏။ အစတွင် အဖျင်းပြေသဘော ကစားကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကြေးကြီး သောဝိုင်း ဖြစ်လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် သစ်တောအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထပ်မံရောက်လာပြန်ရာ ဝိုင်းသည် ပို၍ကြီးသွားလေ၏။ ထိုသို့ ဝိုင်းကြီး သွားရသည့်အထဲ မိုးမှာ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းသောကြောင့် ခရီး မဆက်နိုင်ကြတော့ဘဲ တွင်တွင်ကြီး ဖဲကစားနေကြလေတော့၏။

ရှုံးသွားသူများလည်း အုတ်တွင်းသို့ ဆင်းသူဆင်း၊ ဖြူးသို့ ဆင်းသူဆင်း၊ တောင်ငူသို့ ဆင်းသူဆင်းကာ ငွေများ ပြန်ယူကြ၏။

“ကိုဓာတ်သားရေ ဖဲဝိုင်းကတော့ အတော့်ကို ကြီးနေပြီ၊ ရဲတွေ တပ်တွေ ကင်းလှည့်လာလို့ မိသွားရင်တော့ ကျန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပါ ဖဲရိုက်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်လိမ့်မယ်ဗျီ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“မပူပါနဲ့မောင်မဲခေါင်ရာ၊ မြို့ကိုဆင်းပြီးငွေယူတဲ့ လူသုံးယောက် ပြန်လာရင် ဒီဝိုင်းက ပြီးသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ငွေပြန်၍ယူသော လူသုံးယောက်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ပြန်၍ရောက်လာကြလေ၏။ ၎င်းတို့နှင့် အတူ ဘက်ထရီအိုးများ၊ မီးချောင်းများ၊ ဘဲကင်များ ပါလာ၏။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဲဝိုင်းစကြ၏။ ထိုသို့စပြီး (၄၅) မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဒိုင်လုပ်သူ ကျောင်းဆရာ ကိုလွန်းထိုက်မှာ တက်တက်ပြောင်ပြောင်သွားလေ၏။ ဒိုင်ပြုတ်သွားသောအခါ၌ မဲဝိုင်းသည် အချိန်အနည်းငယ် ရပ်သွား၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဓာတ်သားက ပိုက်ဆံ ထည့်ထားသော အိတ်ကိုယူပြီးလျှင်...

“ကျုပ် ဒိုင်ကိုင်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့သြ၍သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မဲဝိုင်းစလေ၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ပိတုန်းတံဆိပ်ဖဲထုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကုလားဖန်ထိုးလိုက်၏။ ထိုသို့ ကုလားဖန်ထိုးရင်း-

“ချထိုး၊ ချလျော်။ လေနဲ့ထိုးရင် လေနဲ့ပဲလျော်မယ်။ ထိုးစရာ ငွေကုန်သွားလို့ ပစ္စည်းပေါင်ရင် လက်ခံမယ်။ ခုနစ်ရက်အတွင်း လာမရွေးရင် အဆုံး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုးသားများက ဝေါကနဲ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြ၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်သောသူက...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မှုဆိုးဆိုတော့ တောခြောက်ကြည့် တာပါ။ ပြီးတော့ သူလည်း ဟိုကျောင်းဆရာနောက် လိုက်သွား မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးကနဲ ‘ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကိုဓာတ်သား အတော်နိုင်နေပြီ ဖြစ် ၏။ ထိုးသားများကလည်း ရှုံးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မဲ၍ထိုးကြ၏။ ပုံ၍ထိုးကြသောအလှည့်များ၌ ကိုဓာတ်သား၏ ဖဲသည် ကိုးနှင့် တူသား သုံးကောင်သာ ကျလေ၏။ ထိုးသားအချို့မှာ ငွေကုန်သဖြင့် နာရီချား လက်စွပ်များ အပေါင်ထား၍ ရိုက်ကြပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကိုဓာတ်သား ပင် နိုင်သောကြောင့် တစ်နာရီအတွင်း၌ပင် ထိုးသားအားလုံးသည် ဆေးလိပ်ဖိုးပင် မကျန်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း သောအခါ၌ နေကောင်းစွာသာသဖြင့် စည်သည်များသည် ခရီးဆက်ကြ လေ၏။ ကျောင်းဆရာကိုလွန်းထိုက်ကမူ စခန်းအတွက် လိုသော ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များဝယ်ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ၎င်းကိုငွေထေး၍ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုဓာတ်သားနှစ်ဦးကမူ မှုဆိုးစခန်းကြီး၌ ကျန်ခဲ့ကြလေ၏။ နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၌ နှစ်ယောက်သား ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြ၏။

“ညက မဲဝိုင်းမှာ ကိုဓာတ်သားကြီး ဖဲက အလွန်ကောင်းတာပဲ။ ကိုးတွေ၊ ကုလားသုံးကောင်တွေ ကျလိုက်တာလည်း မပြောပါ တော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ သူ့အလိုလို ကျတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကျအောင် လုပ်ယူလိုက်တာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုများ လုပ်ယူလိုက်တာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဒီလိုကွ၊ မဲကို ရှိုးရှိုးမကစားဘဲ လိမ်ပြီးကစားတဲ့လူတွေ တချို့ ဒေသမှာ ‘ကြောင်’ လို့ခေါ်တယ်၊ တချို့ဒေသမှာ ‘ကျား’ လို့ခေါ်တယ်၊ တချို့ဒေသမှာတော့ ‘ဉာဏ်’ သမားလို့ခေါ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ငါဟာ ‘မဲကြောင်’၊ ‘မဲကျား’၊ ‘မဲဉာဏ်သမား’ တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်ကွ။ ဒီအတတ်ကို မဲဝိဇ္ဇာ တစ်ယောက်ဆီမှာ သူပုဆိုးကိုလျှော်ပေးပြီး အကျအန သင်ယူခဲ့ လေ့ကျင့်ခဲ့တာ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“နေစမ်းပါဦး ကိုဓာတ်သားရယ်။ ဒါလောက် မျက်လုံးတွေက အများကြီးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့အထဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိမ်တာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မဲခေါင်ရေ တို့ဉာဏ်သမားတွေ အသုံးပြုတဲ့ မဲလိမ်ရိုက်နည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီထဲက ညက ငါ အသုံးပြုခဲ့တဲ့နည်းဟာ အလွယ်ဆုံး၊ အညံ့ဆုံးနည်းပါကွာ။ လှန်ပြထားတဲ့ မဲတွေကို ကောက်ရင်းနဲ့ စဉ်သွားရတာမို့ တချို့

နေရာတွေမှာ အဲဒီနည်းကို ‘ကောက်ကောက်ကြီး’ လို့ ခေါ်တယ်ကွ။ တချို့နေရာမှာတော့ ‘စောင်းတော်ရှင်’ လို့ ခေါ်တယ်ကွ။ စောင်းဆိုတာကလည်း ကောက်ကောက်ကြီးပဲ မဟုတ်လားကွာ။ ကိုးမီးကစားတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကို မဲသုံးချပ်စီ ရကြတာမဟုတ်လား။ အဲဒီမဲသုံးချပ်ကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပုံထားတဲ့ ပိုက်ဆံပုံပေါ်မှာ လှန်ပြထားရတာမျိုးကွ။ အဲဒီတော့ နောက်တစ်လှည့်မှာ ကိုယ်က ကုလားသုံးကောင်ကျချင်တယ် ဆိုပါစို့။ အဲဒီတော့ ဝေပြီးသား မဲတွေကို စပြီး ကိုင်လိုက်ရင် ကုလားမဲ တစ်ချပ်ဟာ အောက်ဆုံးဗိုက်မှာ ကပ်နေတဲ့ အိမ်က စပြီး ကောက်ရမယ်ကွ။ ဒုတိယကောက်တဲ့ ကုလားမဲဟာ အပေါ်ဆုံး ကျောမှာ ရောက်နေမယ့် မဲကို ကောက်ရမယ်။ တတိယ ကောက်တဲ့မဲက အရေးမကြီးဘူး။ ကောက်ချင်တဲ့အပုံကို ကောက်လိုက်ရုံပဲ။ စတုတ္ထမဲသုံးချပ်ကို ကောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ကုလားမဲဟာ မဲသုံးချပ်ရဲ့ အလယ်မှာ ရောက်နေတဲ့အပုံကို ကောက်ရတယ်။ ပဉ္စမအကြိမ်ကောက်တဲ့ မဲသုံးချပ်ဟာ အရေးမကြီးဘူးကွ။ ဒီအတိုင်းကောက်ပြီး ထပ်လိုက်ရုံပဲ။ အဲဒီတော့ ငါးခါ ကောက်ရတဲ့နေရာမှာ တတိယနဲ့ ပဉ္စမဟာ အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောထားခဲ့ပြီ။ အခု စဉ်လိုက်တာက ပထမ၊ ဒုတိယနဲ့ စတုတ္ထ အလှည့်ကောက်တဲ့ မဲသုံးချပ်တွေမှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဆင်ယူလိုက်တာ။ အဲဒီကောက်နည်းကို

ငါ့ဆရာ ဖဲဝိဇ္ဇာက သင်တဲ့အခါမှာ လင်္ကာလေး ဆိုပြသေးတယ်
ဗိုက်မှာ၊ ကျောမှာ ဗလဝ၊ အလယ် နတ္ထိ...တဲ့။ ဗလဝ
နတ္ထိက ကောက်ချင်သလို ကောက်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအတိုင်း
ကောက်ပြီး ဝေကြည့်ရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ ကုလားသုံးကောင်ထဲ
နေတာကို တွေ့လိမ့်မယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖဲထုပ်
ယူ၍ လုပ်စမ်းကြည့်ရာ ၎င်းပြောသည်အတိုင်း ဖဲဝေသောသူ၏ အိမ်
ကုလားသုံးကောင်ကျနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဓာတ်သား”

ဟု ပြန်၍ ပြောမိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...

“အဲဒီလို ဆင်ပြီးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွ၊ ကိုယ်ဆင်ထားတဲ့ ဖဲ
ချိုးတဲ့သူက ချိုးမိအောင် လေပေါက်ပေးရသေးတယ်။
လေပေါက် ပေးတာကတော့ကွာ ဆင်ထားတဲ့ ဖဲကို ကော့သွား
အောင် လက်နဲ့ညှစ်ပြီး ကိုင်လိုက်တယ်။ ဆင်မထားတဲ့ ဖဲတွေ
တော့ ကုန်းသွားအောင် လက်နဲ့ညှစ်ပြီး ကိုင်ရတယ်။ အဲ
အကုန်းနဲ့ အကော့ကို ထပ်ပေးပြီး ပါးစပ်က ‘ချိုး’ လို့ဆို
ဖဲထုပ်ကို လက်နဲ့ ပုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဖဲထုပ်ရဲ့ အလယ်
လေဝင်ပေါက်လေး ဟ၊သွားတယ်။ ချိုးတဲ့သူက ချိုးလည်
ချိုးလိုက်ရော လေဝင်ပေါက်လေးအတိုင်း သူ့လက်ထဲ

ဖဲတစ်ဝက် ပါသွားတယ်။ စောစောက ကိုယ်ဆင်ထားတဲ့ ဖဲချပ်
တွေဟာ ဖဲထုပ်ရဲ့အပေါ်ကို ရောက်လာတော့တာပေါ့။ အဲဒီ
တော့မှ ထိုးတဲ့သူ များများထိုးအောင်လို့ မခံချင်ဖြစ်မယ့်
စကားမျိုးတွေ ပြောရတော့တော့ပေါ့ကွာ။ ‘ထိုးထိုး တိုက်စား
ပေးမယ်’ တို့၊ ‘တစ်ပွင့်ကြောပေးမယ်’ တို့ ဆိုတဲ့စကားမျိုးတွေ
ပြောရတော့တာပေါ့ကွာ။ မခံချင်လို့ ထိုးလိုက်လို့ကတော့
ကိုယ်က စားပြီးသားပဲ”

ရှင်းပြပြီးနောက် တဟားဟား ရယ်နေတော့၏။

ထို့နောက်တွင် ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ အမျိုးမျိုး
သုံးသော ဖဲလိမ်နည်းများကို ပြသလေတော့၏။ အလုံးစုံပြ၍ ပြီးသော
အခါ၌ ကျွန်ုပ်က...

“လက်စသတ်တော့ ကိုဓာတ်သားကြီး ဆိုတာဟာ ဖဲဝိဇ္ဇာကြီးပါ
လားဗျာ”

ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကျောင်းဆရာသည် မီးဖိုချောင်သုံး
နည်းများနှင့် ပြန်၍ ရောက်လာ၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ၎င်းက
ဓာတ်သားအား ဈေးစာရင်းပေး၍ ရှင်းပြလေ၏။

“မရှင်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံထဲကနေ ပိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို နှုတ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကဟာ ခင်ဗျားဈေးဝယ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘူးသီးနဲ့ ရွှောက်သီးတွေလည်း ဝယ်လာတယ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် ရွှောက်သီးသုပ်နဲ့ ဘူးသီးဟင်းခါး ချက်မယ်ဗျာ”

ဟု ကျောင်းဆရာက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...

“အဲဒါတော့ သည်းခံပါ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်တို့ ချက်ကျွေးတာကို အေးအေးဆေးဆေး စားစမ်းပါ။ မီးဖိုထဲကို မဝင်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ညှစ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ကိုဓာတ်သားသည် အမေဟင်းများ ချက်နေတော့၏။ ကျောင်းဆရာသည် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လျှင် ရွှောက်သီးသုပ်နှင့် ဘူးသီးဟင်းခါးချက်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကိုဓာတ်သားက ကျောင်းဆရာအား မီးဖိုထဲတွင် ဘာတစ်ခုလုပ်ခွင့်မပေးပေ။

“ဘူးသီးဟင်းခါးလည်း မချက်နဲ့၊ ဘူးသီးဟင်းချိုလည်း မချက်နဲ့ ဟု ဆိုကာ အတင်းနှင်လွှတ်လေတော့၏။ ကျောင်းဆရာလည်း စိတ်ပူပူ လက်ဖျက်နှင့် ထွက်လာပြီးလျှင် မဲထုပ်ကိုယူ၍ ကုလားဖန်ထိုးနေသေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ဤသို့လျှင် ဟဲကြီးအတွင်း၌ မည်သည့်အလုပ်မှ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ တစ်ပတ်ခန့် နေပြီးနောက် လသာသော ညတစ်ညတွင် ကိုဓာတ်သားကြီးက...

“မောင်မဲခေါင်ရေ ဆက်တိုက်မိုးအေးပြီး ခုလိုတစ်ပတ်လောက် ပူပြင်းတဲ့အခါ ‘ဖြူ’ တွေ ထွက်တတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ဒီညတော့ ဖြူဖမ်းမယ်ကွာ”

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းဆရာက...

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဖမ်းကြစမ်းပါ။ ကျုပ်ဖြင့် ဖြူသား တစ်ခါမှ မစားဖူးပါဘူး၊ စားကြည့်ချင်စမ်းပါဘိ”

ပြောလေ၏။ ည (၉) နာရီလောက်တွင် ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဖြူဖမ်းရန်အတွက် တဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လသာသောကြောင့် ခရီးအလွန်သာ၏။ ခရီးအတော်အတန် ပေါက်သောအခါ၌ ကိုဓာတ်သားက...

“ဟိုကမ်းပါးစောင်းက တွင်းတွေဟာ ဖြူအောင်းတဲ့တွင်းတွေပေါ့ကွာ”

ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“နေပါဦး ကိုဓာတ်သားရယ်၊ အဲဒီတွင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဖြူအောင်းတဲ့တွင်းတွေရယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်သလဲဗျာ”

အလိုက်၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ တိုက်ခိုက်တဲ့ အမျိုးအစားရယ်၊ ကာကွယ်တိုက်ခိုက်တဲ့ အမျိုးအစားရယ်၊ ကာကွယ်တဲ့ အမျိုးအစားရယ်၊ ရှောင်တိမ်းတဲ့ အမျိုးအစားရယ်တို့

၁၀၂ မင်းသိင်္ခ

ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီလို အမျိုးအစားတွေ ကွဲပြားနေသလို သူတို့
 နေပုံထိုင်ပုံကလည်း ကွဲပြားတယ်ကွ။ ဥပမာကွာ ကျား
 ကျားသစ်တို့ဆိုရင် တိုက်ခိုက်တဲ့ အမျိုးအစားကွ။ မြေတို့၊ ပြာ
 ကျတော့ ကာကွယ်တိုက်ခိုက်တဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်
 သူ့ကို မမြင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်တာပဲ။ မလွယ်
 သာတဲ့အဆုံးကျရင်တော့ ပြန်ပြီးခုခံတတ်တယ်။ ဒီလို တိရစ္ဆာန်
 မျိုးတွေက မျက်ကွယ်နေရာမျိုးတွေမှာ နေလေ့ရှိတယ်။
 သတ္တဝါမျိုးကတော့ ကာကွယ်မှုသက်သက်ပဲရှိတဲ့ အမျိုးအစား
 ကွ။ ခုလည်း မခုခံနိုင်ဘူး၊ တိုက်လည်း မတိုက်ခိုက်တတ်ဘူး
 အရေးအကြောင်းဆိုရင် သူ့အခွံကြီးထဲကို သူ့ခေါင်းတွေ
 လက်တွေရောကို ဝှက်ထားရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်တာ
 ကွ။ ဒရယ်တို့၊ ယုန်တို့လိုဟာမျိုးကျတော့ သဘာဝကိုက နား
 အောင် လုပ်ထားပေးတယ်။ အပြေးသန်အောင် လုပ်ထား
 တယ်။ ချွတ်ခနဲ အသံကြားတာနဲ့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘူး
 တအားပြေးတော့တာပဲ။ အဲဒီသဘာဝတွေကို နားလည်ထား
 ဒင်းတို့ ဘယ်နေရာမှာ နေတတ်တယ်ဆိုကာ ခန့်မှန်း
 ရတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောနေရင်းမှ လာခဲ့သော လမ်းဘက်သို့ မှော်
ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဟိုက်... ကုန်ပြီဟေ့”

ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။
 ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းဆီမှ မီးတောက်မီးလျှံများ တက်နေသည်ကို ထင်ရှားစွာ
 မြင်ရလေ၏။

“ဟို ကျောင်းဆရာတော့ ဘူးသီးဟင်းခါး ခိုးပြီးချင်ပြီ
 ထင်တယ်ကွ”

ကိုဓာတ်သားက စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်
 နည်း စခန်းဆီသို့ ပြေးမည်လုပ်၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်၏
 ခုတ်ကိုဖမ်း၍ ဆွဲထားပြီးလျှင်...

“မပြေးပါနဲ့တော့ မောင်မဲခေါင်ရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင်
 ကုန်လောက်ပါပြီ”

ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ခပ်မှန်မှန်ဝင်
 နန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌စခန်းကြီး
 ခုလုံး ပြာကျနေပြီ ဖြစ်၏။ ပြာပုံအတွင်းမှ မီးတောက်များ ဟိုမှ
 ဟိုမှ ထ၍ တောက်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ကျောင်းဆရာသည်
 ကြိုး ရပ်နေ၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ကျောင်းဆရာအနီးသို့ လျှောက်
 ခြားပြီးလျှင်...

“ဘယ်လိုလဲ ကျောင်းဆရာ၊ ဘူးသီးဟင်းခါးချက် မဟုတ်လား၊
 ထင်းတွေက ရေခိုနေလို့ မီးမစွဲတာနဲ့ ပုလင်းထဲက ဓာတ်ဆီနဲ့
 လောင်ချလိုက်ကယ် မဟုတ်လား”

လွန်စွာတည်ကြည်လေးနက်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ကျောင်းဆရာက ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ထို
တစ်ရာ ပြောမနေတော့ဘဲ ကျောင်းဆရာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်း
ရိုက်ချလိုက်၏။ နံကြားကိုလည်း လက်သီးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ထိုး
လေ၏။ ကျောင်းဆရာ၏ ပါးစပ်မှ ‘အင့်၊ အင့်’ ဟူသော အသံ
ထွက်နိုင်တော့၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ကျောင်းဆရာ၏ လည်ကုတ်
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်၍ ရင်ဝကို ခူးဖြင့် တအားပစ်တိုက်လိုက်
အံ့ကနဲ မြည်ပြီးလျှင် ကျောင်းဆရာသည် အရပ်ကြိုးပြတ် ဗုန်း
လဲကျသွားလေ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ သွေးများ ဒလဟော အန်
တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ခိုးရိမ်သွား၏။

“ကိုဓာတ်သား ကျောင်းဆရာ သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်
သွေးတွေ အန်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားသည် မီးပုံအတွင်းမှ ယူ၍ ရသော ပစ္စည်း
များကို ယူနေရင်း...

“သေမှာ သေချာရင်တော့ မီးပုံထဲထည့်ပြီး တစ်ခါတည်း
လက်စတုံးလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွ။ မီးလောင်
အထဲ ပါသွားပြီလို့ ပြောလိုရတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကိုဓာတ်သား ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က တားရလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီကနေ စည်ပင်သာယာ
အရောက်သွားမယ်ဗျ။ အဲဒီရွာမှာ ကိုချစ်မြိုင် ရှိတယ်ဗျ။

သူနဲ့အတူ အထမ်းသမားနှစ်ယောက် ခေါ်လာမယ်ဗျာ။
ပြီးတော့ စောင့်ပုခက်လုပ်ပြီး ကျောင်းဆရာကို သယ်မယ်။
တားလမ်း ရောက်တော့မှ တောင်ငူဆေးရုံ အရောက်ပို့မယ်”

သူ ကျွန်ုပ်က ဟာဟာသလဲ ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“မင်းကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့ကွာ၊ တကယ်လို့ ဒီကျောင်းဆရာ
မသေဘူးဆိုရင်တော့ ဒီတစ်သက်မှာ ဘူးသီးဟင်းခါး စားဝံ့
တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောကာ တဟဲဟဲ ရယ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
တစ်ဘက်၊ ငှက်ကြီးတောင်စားတစ်ဘက်တိုင်ကာ ကားလမ်းရှိ စည်ပင်
သာယာသို့ ဆင်းရလေ၏။ ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် ကိုချစ်မြိုင်သည် အိမ်၌ပင်
အိပ်တဲ့ ဆရာတော်ဦးဂန္ဓာ ကျောင်းတွင် အိပ်သည် ဆိုသဖြင့်
ဆရာတော်၏ ကျောင်းရှိရာ စည်ကြီးတင်စေတီ ပရဝုဏ်အတွင်းသို့
ရောက်သွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်မြိုင်အားနှိုးပြီး အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြရာ ကိုချစ်မြိုင်သည် ထိုရွာမှ အထမ်းသမားနှစ်ဦးကို
သွား၍ ခေါ်၏။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ခဲ့ရာ မိုးလင်းခါ
နီးတွင် တောင်ပေါ်စခန်းနေရာသို့ ပြန်၍ရောက်ကြလေတော့၏။
ကိုချစ်မြိုင်သည် စောင့်ပုခက်ကိုလုပ်၍ ဝါးပိုးဝါးဖြင့်လျှိုကာ တောင်
ဆရာအား ပုခက်အတွင်းသို့ ထည့်ပြီးနောက် အထမ်းသမားနှစ်ဦးဖြင့်
တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောင်းဆရာအား
ဆေးရုံတင်နိုင်ရန်အတွက် ငွေအလုံအလောက် ပေးလိုက်လေ၏။
ကိုချစ်မြိုင်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ခေါင်ရေ မင်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ဝက်ကို သူ့ကို ဆေးရုံတင်တဲ့ တိစ္ဆာသုံးမယ်၊ ကျန်တစ်ဝက်ကို တို့သုံးယောက် အရက် သောက်ပစ်မယ်၊ သာဓုသာ ခေါ်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ အရက်သောက်မှာကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သာဓု ခေါ်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက...

“အရက်သောက်တာကို သာဓုခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကျောင်းဆရာကို ဆေးရုံတင်ပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်ခိုင်းတာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မော၍ ဆင်းသွားကြလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင် ကား ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စခန်းသစ် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေရလေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေခဲ့ရာ စမ်းချောင်း တစ်ခုအနီးတွင် တဲဆောက်ရန်နေရာကို ရလေ၏။ ကိုဓာတ်သားသည် တောင်ခြေရွာမှ လက်သမားနှစ်ဦးကို ခေါ်ပြီးလျှင် မုဆိုးတဲအသစ်ကို ဆောက်လေတော့၏။ ဆောက်ပြီးသောအခါ တောင်လှေပေါ်ကိုင်တစ်ခုကို ခုတ်၍ တဲ၏ခေါင်ပေါ်တွင် စိုက်ထူထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားလည်း စခန်းသစ်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တောင်အောက်သို့ဆင်း၍ ဝယ်ယူကြရလေ၏။ မုဆိုးစခန်းကြီး၌ ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်သွားသော အခါ၌

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်လှည့်စီ အမဲလိုက်ကြ၏။ ထိုစခန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လာဘ်ကောင်းသောစခန်း ဖြစ်လေ၏။ သားကောင်များ သေသည်ထက်ပို၍ ရလေ၏။ ပြောင်၊ စိုင်း၊ ကျား၊ တောကျွဲနှင့် ယုန် နားသည် တစ်လအတွင်း၌ပင် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဓာတ်သားကြီးက...

“ဒီစခန်းကြီးက ဈေးဦးပေါက်ကောင်းတယ်ဟေ့”

“အားရဝမ်းသာ ပြောလေတော့၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် တဲပေါ်၌ ခုတ်ထူထားသော တောင်လှေပေါ်ကိုင်ကြီး၌ ပိတ်စအဖြူတစ်ခုကို အလံပြု ချစ်၍ တင်ထားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုဓာတ်သား”

“မေးရာ ၎င်းက...”

“ဒီလိုကွ၊ ဒီနားမှာက သူပုန်တွေ ဘာတွေ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့ ဖူးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီဘက်ကို ကင်းလှည့်တဲ့ တပ်အနေနဲ့ သူပုန်စခန်းနဲ့ မမှားအောင် အလံဖြူတင်ထားတာကွ”

“ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားကြီးသည် စခန်း၌ ရသည့်မှာ အဆင်ပြေလှ၏။ တဲအပြင် မြေပြောင်ပြောင်နေရာတွင် တွပ်ဖျစ်ကလေးတစ်ခု ရိုက်ထားရာ အားလပ်သော အချိန်များ၌ ဝေယွန်သောက်သားထိုင်ကာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားစမြည် ဖြစ်ကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကိုဓာတ်သားသည် ရေနွေးကြမ်းကရား တွင် လက်ဖက်စိုနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ရော၍ ခပ်ကာ...”

“ဟေ့ မဲခေါင်ရေ၊ ရေခွေးကြမ်းကတော့ ခွေးနေတာပဲ။
မန်ကျည်းတောင်ထန်းလျက်ကလေးနဲ့ မြည်းစမ်းပါဦးကွ”

ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကို ငဲ့လိုက်
စဉ်မှာပင် လူသုံးယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာလေတော့
၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူက...

“ဓာတ်သားဆိုတာ ဘယ်ကောင်လဲ”

ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ငါပဲ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် နောက်ကျောတွင်
လွယ်ထားသော ဓားရှည်ကိုထုတ်၍ ကိုဓာတ်သားအား ပြေး၍ ပိုင်းထောင့်
တော့၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ဆတ်ကနဲကုန်း၍ မြေပြင်ပေါ်မှ သဲများ
လက်ဖြင့် ဆုပ်ယူပြီး ထိုဓားသမား၏မျက်နှာသို့ သဲများဖြင့် ပက်လိုက်ရာ
ဓားသမား၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဖွင့်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့
၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားသည် ဓားသမား၏မျက်နှာကို ခြေထောက်ဖြင့်
မိမိရရကန်ကာ ဓားကိုဆွဲ၍ လူယူလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်
ကျန်နှစ်ဦးနှင့် ကိုဓာတ်သားတို့သည် အကျအနတ်တိုက်ခိုက်ကြတော့
၏။ ထိုသူတို့က လှံရှည်ဖြင့် ထိုး၏။ ကိုဓာတ်သားက ငှက်ကြီးတောင်
ဓားဖြင့် ပယ်ထုတ်၏။ ထိုသူတို့က လှံနုဖြင့် ရိုက်၏။ မိုန်းဖြင့် ထောက်၏။
ကိုဓာတ်သားက ဓားကိုဝင်၍ ကာ၏။ ထိုသူတို့က ခုတ်၏။ ထိုး၏။ စိုက်၏။
ထောက်၏။ ကိုဓာတ်သားက ခုတ်၏။ ခံ၏။ ပက်၏။ ထွက်၏။ နောက်ဆုံး

တွင် ထိုသူတို့ လှံများ၊ မိုန်းများလွတ်ကျကာ ပြေးကြလေတော့၏။
ကိုဓာတ်သားသည် လဲကျနေသောသူအား ဆွဲ၍ထူပြီးလျှင် မျက်နှာတို့
ရေဖြင့်ပက်၍...

“မင်းတို့ ကျောင်းဆရာလွန်းထိုက်ရဲ့ လူတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား၊
နောက် ဒါမျိုး လာမလုပ်နဲ့၊ အသေသတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ သွားတော့”

ဟု ဆိုကာ ထိုသူ၏ကျောကို တံတောင်ဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ထောင်း
လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူလည်း ကုန်းတုန်းကွဲတဖြင့် ထ၍ ပြေးရှာလေ
တော့၏။ ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားက...

“ဒီကောင်တွေ ဒီနားကိုရောက်နေတာ ကြာပြီကွ။ တို့
နှစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သေချာမှပိုင်ပြီဆိုပြီး ဝင်တိုက်တာကွ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျား သိုင်းပညာ ကောင်းကောင်းတတ်တာပဲ၊ သုံးယောက်နဲ့
တစ်ယောက်ကို အပြတ်အသတ်နိုင်အောင် တိုက်နိုင်တယ်
ဆိုတာ နည်းနည်းကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း
ဝင်ကူဖို့ ကြည့်တာပဲ၊ ကူချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က
ပြီးသွားပြီ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ လာ
ထိုင်ရင်း ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားကြီးက သိုင်းပညာကောင်းကောင်းတတ်တာကိုး၊
ဘယ်မှာ သင်ထားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ငါ့ကို သင်ပေးတဲ့ဆရာက ပန်းထိမ်ဆရာကွ၊ ဒီပညာကို
တော်တော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ နောက်တော့
သူဟာ မြန်မာ့သိုင်းလက်ရုံးရည် ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့ကို ထူထောင်
ခဲ့တယ်။ မြန်မာလူငယ်တွေ အမြောက်အများကို အဲဒီပညာ
ဖြန့်ဖြူးပေးခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ကိုအောင်သိန်းတဲ့
ကွယ်လွန်ရှာပါပြီကွယ်။ ငါဟာ သူ့အိမ်မှာနေပြီး တပည့်ခံ
သင်ယူခဲ့တာကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း အရေးကြုံတဲ့အခါတိုင်း
သက်လုံကောင်းခဲ့တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီလောက်အကြာကြီးနေလာတာ
ဒီပညာတတ်တယ်လို့ မပြောဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားကြီးက...

“မင်းကလည်းကွာ၊ အကြောင်းမဆိုက်လို့ မပြောမိတာပါ
ပြီးတော့လည်း အလကားနေရင်း ကျွန်တော်သိုင်းတတ်ပါတယ်
ကျွန်တော် သိုင်းတတ်ပါတယ်လို့ အော်နေရမှာလားကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း
စကားကို သဘောကျကာ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

“ဟား... ဟား... ဟား”

အခန်း(၁၀)

ထမင်းချက်ကောင်းတဲ့ လက်သောင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တုပ်ကွေးမိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်
ကိုဇာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်အား -

“တုပ်ကွေးရောဂါဟာ သာမန်ရောဂါ တစ်ခုပါပဲကွာ။ ဒါပေမယ့်
ဆယ်ကိုးရာစုလောက်မှာ ရန်ကုန်မြို့ကို စပြီးရောက်လာတဲ့
တုပ်ကွေးရောဂါကတော့ သာမန်ရောဂါ မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊
အသက်ကို လုပ်ကြံနိုင်တဲ့ အဆင့်အထိ ကြီးကျယ်လာပြီ။
တို့ရဲ့ဆရာများ ပြောပြချက်အရတော့ (၁၉) ရာစု ကုန်ခါနီး
မှာ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားတွေနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ရောဂါလို့ပြော
တယ်။ အဲဒီအချိန်ကဖြစ်တဲ့ တုပ်ကွေးရောဂါဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ
လူ့ချစ်ယောက်လောက် သေဖူးတယ်လို့ လူကြီးသူမတွေ
ပြောဖူးတာပဲ။ ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူးကွာ။”

ကုထုံးတွေကတော့ အများကြီး ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီထဲမှာ ထန်းလျက်နဲ့ ကွမ်းရွက်နဲ့ ပြုတ်ပြီး တိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ကိုယ့်လူရေ။ ဒါကြောင့် ငါကမင်းကို ထန်းလျက်နဲ့ ကွမ်းရွက်တွေ ချည်း ပြုတ်တိုက်နေတာကွ။ တလွဲတော့ မထင်နဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“မယ့်လို့ မေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဇာတ်သားရယ်။ ခင်ဗျားဥစ္စာကလည်း နားကျပ်တွေ ဘာတွေ မသုံးဘဲနဲ့ ကျပ်ရောဂါကို ဘာရောဂါဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်တာတော့ ဦးစား စရာပဲဗျို့။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားကြီးက...

“ငါတို့နည်းက မြန်မာနည်းပဲကွ။ နားကျပ်တွေ ဘာတွေ ဘယ်ပါမလဲကွ။ ငါတို့က လူနာကို မေးခွန်းခြောက်ခု မေးရတယ် ကွ။ အဲဒီမေးခွန်းကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ထမင်းစားလို့ ကောင်းသလား၊ အိပ်လို့ပျော်သလား၊ ဝမ်းချုပ် သလား၊ ခံတွင်းပုပ်သလား၊ ကုပ်ဇက်လေးသလား၊ ကိုယ်ရေ အေးသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းခြောက်ခုပါပဲ။ အတိုကတော့ ‘စားကောင်း၊ အိပ်ပျော်၊ ဝမ်းချုပ်၊ ခံတွင်းပုပ်၊ ကုပ်ဇက်လေး၊ ကိုယ်ရေအေး’ လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီမေးခွန်းခြောက်ခုနဲ့ မေးပြီး လူနာရဲ့ ရောဂါကို ကောက်ယူရတယ်ကွ။ အဲဒီမေးခွန်း ခြောက်ခုရဲ့ အဖြေကို သိတာနဲ့ နာရဲ့ ကာဇာတ်မီးကို

ချိန်ဆရတော့တာပဲဟေ့။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဆရာတွေ ချိန်ဆရမှာ က ‘သမားချိန်သီး၊ တေဇာမီး’ လို့ ဆိုထားတာကွ”

ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ ဇာတ်သားရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးပညာ ကိုလည်း ရှင်းမပြပါနဲ့၊ မြန်မြန်ပျောက်အောင်သာ ကုပေးပါ၊ ကိုယ်တွေလက်တွေ ကိုက်လှပါပြီ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ၏။ ကိုဇာတ်သားလည်း ကျွန်ုပ်ကို ဆောင်းစွာပြုစု၏။ ကျွန်ုပ်ကို ထမင်းမကျွေးဘဲ ဆန်ပြုတ်လောက်သာ ခိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကက်ကင်းစခန်းမှာလည်း ဧည့်သည်များ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် လာရောက်တည်းခိုလျက် ရှိ၏။ သစ်တောဘက်မှ ဘာတက်သောသူများ၊ ယစ်မျိုးဘက်မှလူများ၊ ရဲများ စသည်ဖြင့် ခန်းသည် ဧည့်မပြတ်ဘဲ ရှိလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ယစ်မျိုးအရာရှိ ဦးအုန်းကျော် ဆိုသူနှင့် လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ဖန်ပုလင်းအလွတ်တစ်လုံး လာလေ၏။ ကိုဇာတ်သားက ဦးအုန်းကျော်အား...

“ဦးအုန်းကျော်ရယ်... တောထဲမှာ ဒီပုလင်းကြီးက ဘယ်လို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

မေးရာ ဦးအုန်းကျော်က...

“အရက်ခိုးချက်တဲ့ကောင်တွေ ချက်ပြီးသား အရက်တွေထည့်ဖို့ ယူလာတဲ့ ပုလင်းကြီးဗျ၊ လူတွေတော့ မမိပါဘူး၊ ပုလင်း အလွတ်ကြီးပဲ ရခဲ့တာ၊ လူတွေမမိတော့ စခန်းတင်စရာလည်း

မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ စခန်းမှာ ဆီထည့်ဖို့ ယူထားလိုက်
ဗျာ”

ဟု ပြောကာ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ပုလင်းအလွတ်ကြီးကို ထားခဲ့လေ၏။
ကိုဓာတ်သားသည် ပုလင်းအလွတ်ကြီး ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အနီးသို့
တပ်ကာ...

“ဘယ်ကလာ ဆီထည့်ရမှာတုန်းကွာ၊ ငါတို့လည်း အရက်ထည့်
ချက်ပြီး ထည့်ထားရမှာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က...

“ယစ်မျိုးကို တိုင်လိုက်ရမလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“မင်းမသောက်ဘူး ဆိုရင်တော့ တိုင်ရင်တိုင်၊ သောက်ရင်တော့
မတိုင်နဲ့ကွ”

ဟု ပြောကာ တဟဲဟဲ ရယ်လေတော့၏။

ကိုဓာတ်သားသည် ယစ်မျိုးအရာရှိ ကိုအုန်းကျော်တို့အဖွဲ့အ
ထမင်းဟင်းလျာများ ကောင်းစွာချက်ပြုတ်၍ ကျွေးလေ၏။ ဦးအုန်းကျော်
နှင့်အဖွဲ့လည်း ကိုဓာတ်သားကို ကောင်းစွာခင်မင်ကြလေ၏။ ထမင်း
ကျွေးပြီးသောအခါ၌ ကိုဓာတ်သား၏ ထုံးစံအတိုင်း ထန်းလျက်ဖြူဆီ
ရေခွေးကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံပြန်လေ၏။

ဦးအုန်းကျော်တို့အဖွဲ့လည်း ရေခွေးကြမ်းကို သောက်နေကြ
လေ၏။ ထိုသို့သောက်ရင်း ကိုအုန်းကျော်က...

“ကိုဓာတ်သားရဲ့ ရေခွေးကြမ်း သိပ်ကိုကောင်းတာပဲ၊ လက်ဖက်
အစိုနဲ့ကလေးကို သင်းနေတာပဲ”

ဦးမွမ်းလေ၏။

“ဒီလို ဆရာဦးအုန်းကျော်ရဲ့၊ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ခြောက်
ကို ကောက်ညှင်းဆန်လေးနဲ့ လှော်တယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့
လက်ဖက်အစိုကလေး နည်းနည်းခတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့
လည်း ကျွန်တော့် ရေခွေးကြမ်းက ကောက်ညှင်းနဲ့လေး၊
လက်ဖက်စိုနဲ့လေး သင်းနေတာပေါ့ ခင်ဗျ”

ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

“ကောက်ညှင်းတွေ၊ လက်ဖက်စိုတွေတင်မကဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက
လူတွေကို ကောင်းကောင်းစားသောက်စေချင်တဲ့ စေတနာ
ရှိတာကိုးဗျ”

ယစ်မျိုးအရာရှိ ဦးအုန်းကျော်က ပြောလေ၏။ ၎င်းယစ်မျိုးအဖွဲ့နှင့်
ဓာတ်သားသည် အချိန်အတန်ကြာ စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိ၏။
ဓာတ်သားသည် ကုန်သွားသောရေခွေးအိုးကို ရေခွေးထပ်ပြည့်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ဆရာဦးအုန်းကျော်ရယ်... ဆရာတို့ ဖမ်းတာက
အရက်တွေ၊ ဘိန်းတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေက သုံးစွဲတဲ့သူ
တွေကို ယစ်စေတာတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မူးစေတာတွေ။ ဒါကြောင့်
အဲဒါတွေကို ယစ်မျိုးလို ဆိုတာထက် မူးမျိုးလိုခေါ်ရင် ပိုပြီး
သဘာဝကျမယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သား ပြောလျှင် ယစ်မျိုးအဖွဲ့သည် ဝါးကန် ရယ်ကြလေ၏။
ထို့နောက် ဦးအုန်းကျော်က...

“ထမင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျေ။ ရေခွေးကောင်းကောင်း
ကျိုတိုက်ပြီး ဦးနှောက်ခြောက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ပြန်ဆို
ရင်လည်း ပြန်ပါလေ”

ဟု ပြော၍ ရယ်ကြလေ၏။ ယစ်မျိုးအဖွဲ့သည် ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်
တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ပုလင်းကြီး
တစ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“မောင်မဲခေါင်ရေ... ပုလင်းဆိုတာ ကြာသပတေးနံနက် ဗုဒ္ဓဟူး
ပေါင်းထားတာကွ။ ကိုးနဝင်းရတယ်၊ ပြီးတော့ ကြာသပတေး
ဗြိဟ်သက်က ဆယ်ကိုး၊ ဗုဒ္ဓဟူးဗြိဟ်သက်က ဆယ်ခုနစ်ပေါင်းရင်
သုံးဆယ်ခြောက်ပေါင်းရင် ကိုးရတယ်ကွ။ ပညာစကားနဲ့
ပြောရရင် ပထမရတဲ့နဝင်းက ရုပ်နဝင်းကွ။ ဒုတိယရတဲ့ နဝင်း
က နာမ်နဝင်းကွ။ ပြီးတော့ ပထမရတဲ့ နဝင်းက သောမနဝင်းကွ။
ဒုတိယရတဲ့ နဝင်းက မိတ်နဝင်းကွ”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

ဤသို့ နေထိုင်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ ရဲများ ရောက်ရှိလာ
လေ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ဆယ်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ခန့်ရှိ ကုလားလေး
တစ်ယောက် ပါလာလေ၏။ ထိုကုလားလေး၏အမည်မှာ လက်ဆောင်
ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကုလားလေးအား သစ်တောဘက်မှ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ

အဖွဲ့ဝင်ခြင်း၊ ရှားစေးခွာခြင်း၊ သစ်ခွပန်းခွဲခြင်း... အာ အပြစ်များ
လွန်လွန်ရန် တောတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ဟုဆိုကာ စခန်းခရီးလာကြခြင်း
ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် ကုလားလေးကို ရဲများက...

“မင်း တောထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မေးရာ ကုလားလေးက...”

“ပျားဖွပ်မယ်၊ ရှားစေးခွာမယ်၊ သစ်ခွပန်းခွဲမယ်”

“ပြောသောကြောင့် ရဲများက ဖမ်းဆီးလာခြင်း ဖြစ်၏။ ကုလားလေး
သည် လွန်စွာအနှိပ်အနင်းကောင်းသူဖြစ်၏။ ရဲများသည် ကျွန်ုပ်အား
ပေးရန် ပြောသောအခါ ကုလားလေးသည် အကျဉ်းနဲ့ နှိပ်ပေးလေ
၏။ ကုလားလေးသည် အနှိပ်သာမက သီချင်းအဆိုပါ ကောင်း၏။
ရင်း ကုလားသီချင်းများ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဆိုလေ၏။ ရဲများသည်
ကျွန်ုပ်တို့စခန်း၌ သုံးရက်ခန့်နေသွား၏။ ပြန်စဉ် လုပ်သောအခါ
ဓာတ်သားက...”

“ဒီကုလားလေးက အပြစ်မှ မကျူးလွန်ရသေးဘဲပျာ၊ လွှတ်ပြီး
ကျွန်တော်တို့စခန်းမှာ တားခဲ့ပါ”

“ပြောသောအခါ ရဲကင်းခေါင်းဆောင်လုပ်သောသူသည် ကုလားလေး
လန်လောက်အောင် ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ စခန်း
တွင် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလွှားလေတော့၏။

လက်ဆောင်ဟုခေါ်သော ကုလားလေးသည် လွန်စွာ ထမင်း
ချက်ကောင်းသူဖြစ်၏။ ထိုကုလားလေးသည် ညောင်တုတ်အလုပ်ကို

လုပ်သည်ဖြစ်စေ များလေး တကြော်ကြော်ဆို၍ လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။
 ကိုဓာတ်သားကြီးသည်လည်း သံဆုံတစ်လုံးကို ဝယ်၍ ထိုကုလားထောင့်
 အားဆေးမြစ်များ ထောင်းခိုင်းလေ့ရှိရာ ကုလားလေးသည် မညည်းမည
 ထောင်းရှာလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ဆေးမြစ်များ အမှုန်ဖြစ်သွား
 သောအခါ၌ ချိန်တွယ်ရောစပ်၍ ပုလင်းကြီး၏အတွင်းသို့ ထည့်လေ၏။
 “နေစမ်းပါဦး ကိုဓာတ်သားရဲ့၊ ဘာဆေးတွေလဲဗျ၊ များလှချင်
 လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားကြီးက...
 “ပြောရဦးမယ်ကွ၊ မုဆိုး ဆိုတာက အမြဲတမ်း သားကောင်
 တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မရတဲ့အခါ ဆေးမြစ်တူးတယ်၊ သစ်ခွံခွံ
 ရှာတယ်ကွ။ ပြီးရင် မြို့တက်ပြီး ဆေးမြစ်တွေ ရောင်းတယ်၊
 သစ်ခွံပန်းတွေ ရောင်းတယ်ကွ။ အားရင်လည်း ဆေးဖော်တယ်
 ကွ။ အဲဒီဆေးကလည်း များသောအားဖြင့် အဖျားပျောက်ဆေး
 များတယ်။ အဲဒီဆေးကို ရှေးအခါတည်းက မုဆိုးကျော် ဆေး
 ခေါ်ကြတာပေါ့။ မုဆိုးဆိုတာက သားကောင်အကြောင်း
 တင်မကဘူးကွ၊ ဆေးပင် ဝါးပင်အကြောင်းပါ အတော်သိ
 တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။
 မှန်ပေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးဖော်သော ငန်းနီကျော်ဆေးကြီး
 သည် ပုလင်းကြီးနှင့် တစ်လုံးရလေ၏။ များချင်သလိုလို ဖြစ်သည်။

အခါတိုင်း ကိုဓာတ်သားကြီး၏ ငန်းနီကျော်ဆေးကို မှီဝဲကြရ၏။
 ကျွန်ုပ်တို့၏ ကက်ကင်းမုဆိုးစခန်းသို့ ရောက်လာကြကုန်သော
 နည်းသည်များအနက် များနာလာသူများပါလျှင် ကိုဓာတ်သားကြီးသည်
 နည်းသူမဆို သူ၏ မုဆိုးကျော်ဆေးဖြင့် ကုသလေ၏။ အပျော်တမ်း
 တောပစ်ထွက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ မုဆိုးစခန်းသို့ ရောက်လာသော
 အရာရှိတစ်ဦးဆိုလျှင် ကိုဓာတ်သားကြီး၏ မုဆိုးကျော်ဆေးကို အလွန်
 ဩဇာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဓာတ်သားအား...

“ခင်ဗျားရဲ့ မုဆိုးကျော်ဆေးကို တံဆိပ်တွေဘာတွေရှိတယ်
 ရောင်းမယ်ဆိုရင် အတော်တွင်ကျယ်ဖို့ ရှိတယ်ဗျ”
 ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...
 “ဟုတ်မှာပါလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မုဆိုးအလုပ်ကလည်း
 ကျန်ဘယ်အလုပ်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားလို့ ရောင်းပြန်မှာဆို
 မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။
 တစ်ခါ၌လည်း တောတွင်းသဘာဝကို လေ့လာချင်သည်ဆိုသော
 စာရေးဆရာတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တောတွင်းစခန်းသို့ ရောက်လာ
 လေ၏။ ရာသီဥတုဒဏ်ကိုမခံနိုင်၍ စခန်းတွင်ပင် အပြင်းဖျား
 သတော့၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးက ထိုစာရေးဆရာအား မုဆိုးကျော်ဆေး
 ချိန်၍ ကုသလေ၏။ ပျောက်ကင်းသွားသောအခါ၌ ထိုစာရေးဆရာက
 ကိုဓာတ်သားကြီးထံမှ ထိုမုဆိုးကျော်ဆေးဖော်နည်းကို တောင်း

www.burmeseclassic.com

ဟော့၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးလည်း ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုစာရေးဆရာက
ဖော်ပြချက်ရောင်းစားမည်ဟု ကြိမ်းဝါးသွားလေ၏။ ဆေးကြော်ငြာတွင်လည်း
“အဖျားတွေဝေးဝေးရှောင်၊ မုဆိုးကျော်လာပြီ” ဟု ကြော်ငြာမည်ဟုလည်း
ပြောသွားလေ၏။

ကိုဓာတ်သားကြီး၏ မုဆိုးကျော်ဆေးသည် တောတွင်းမုဆိုး
စခန်း၌ လွန်စွာ တွင်ကျယ်၍နေလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ သစ်ခွက်သစ်
တစ်ဦးထံမှ တောဆင်ခွံင်းများ ဖြတ်သည့်လမ်းကြောင်းကို အတိအကျ
သတင်းရလေ၏။ ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ဆောင်ဆိုသော
ကုလားလေးအား စခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် တောဆင်ခွံင်းများ
ဖြတ်သောလမ်းကြောင်းဆီသို့ ပေါင်မုန့်ခြောက်များ၊ ရေဘူးများဖြင့်
သွား၍ စောင့်ကြလေ၏။ ဆင်လမ်း၏ လေအောက်ဘက်တွင်ရှိသော
သစ်ပင်မြင့်မြင့်ပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုးကြ၏။ လင့်စင်ပေါ်တွင်တက်၍
စောင့်ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့စောင့်၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့သည်
လပြည့်နေ့ဖြစ်လေ၏။ ထိုလပြည့်နေ့သည် လွန်စွာမှ လသာ၏။
ကျွန်ုပ်သည် လင့်စင်ပေါ်မှနေ၍ တောကြီးတစ်ခုလုံးအား အပေါ်စီး
ကြည့်ကာ ကြည့်နူးလျက်ရှိလေတော့၏။

“ကိုဓာတ်သားရှေ့... ဟောဟိုတောင်ကုန်းတက်ကလေးရှေ့မှာ
ရွံ့အိုင်ကြီးဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ အဲဒီနေရာက သူတို့ဘက်မှာ၊ မိုးရွာ
တုန်းက သူတို့အတက်မှာ အဲဒီမှာ ရွံ့အိုင်ဖြစ်နေတာကွ”

မြေသားစစ်စစ်ဆိုလို့ အဲဒီနေရာလေးပဲရှိတာ၊ ဟောဟို
စမ်းချောင်းလေးစီးနေတဲ့ဘက်ကို ကြည့်ပါလား၊ အကုန်လုံး
ကျောက်တွေချည်းပဲ၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်၊ ဆင်တွေ
က နားပါးတယ်ကွ၊ တို့ဆီက အသံမထွက်မှဖြစ်မယ်”

ဟု သတိပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လင့်စင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ကိုဓာတ်သား
အမူ မအိပ်ဘဲ တစ်ညလုံး စောင့်လေ၏။ အတော်အတန် ညဉ့်နက်
သောအခါ၌ ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်နားနားသို့ ပါးစပ်ကိုကပ်ကာ
“မောင်မဲခေါင်ရေ ထတော့၊ တို့မိတ်ဆွေတွေ လာကုန်ပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆတ်ခနဲထကာ ဆေနက်ကို ကောက်၍
တိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်နှစ်နာရီဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် လတို
ကြည့်လိုက်ရာ ထိန်ထိန်သာသော လကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းပေါ်
တည့်တည့်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ချုံများနှင့် သစ်ပင်ငယ်များကို
ဆင်ခွံင်းများသည် တိုးဝှေ့၍ လာကြသည်ဖြစ်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းသော အသံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေလေတော့၏။

အခန်း(၁၁)

ကက်ကင်းစခန်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇာတ်သားသည် စခန်းသစ်ဆောက်၍ နေထိုင်ကြသည်မှာ သုံးလပင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကိုဇာတ်သားက...

“မဲခေါင်ရေ၊ ဒီနေရာကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် သားကောင်တွေ အတော်လေးပါးသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ စခန်းရွှေ့ရတော့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဇာတ်သား ရွှေ့ခဲ့တဲ့စခန်းသုံးခုရှိပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားကြီးက...

“ပျဉ်းမဖြူစခန်းရယ်၊ မြို့စားကြီးစခန်းရယ်၊ မီးလောင်သွားတဲ့ စခန်းရယ်၊ ဒီစခန်းရယ် လေးခုရှိပြီလေကွာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ပြောရဦးမယ် မဲခေါင်ရေ၊ ငါတို့ ‘မုဆိုး’ ဆိုတာက အမြဲတမ်း စခန်းဆောက်ပြီး အမဲပစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ နီးရာရွာတစ်ရွာ

ကိုဝင်ပြီး ကိုယ်နဲ့ အလွမ်းသင့်မယ့် အိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်းခိုတယ်ကွာ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီအိမ်ကနေ တောဝင်ပြီး အမဲပစ်တာကွ။ အခုလို တဲတွေ ဘာတွေဆောက်ပြီး အကျအန နေထိုင်ပြီး အမဲပစ်တာက နည်းတယ်ကွ။ သားကောင်ကို အတော်ပေါ့မှ အဲဒီလို စခန်းဆောက်ပြီး အမဲပစ်နိုင်တာ၊ ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်ကွ။ မင်းအနေနဲ့ ပထမဦးဆုံး မုဆိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပျဉ်းမဖြူစခန်းဟာ မင်းအတွက် နံပါတ်တစ် မုဆိုးစခန်းပဲ။ ငါ့အတွက် ကျတော့ အဲဒါ နံပါတ်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခုမြောက်စခန်းကွ။ အခု ဒီစခန်းက မင်းအတွက်တော့ နံပါတ်လေးခုမြောက်စခန်းကွ။ ငါ့အတွက်ကျတော့ နံပါတ်သုံးဆယ့်တစ်စခန်း ဖြစ်တယ်ကွ”

ကိုဇာတ်သားက ပြောလေ၏။

“ကိုဇာတ်သားကြီးကတော့ မှတ်မိပါတယ်။ ကြာရင်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ စခန်းတွေကို စာနဲ့ကို ရေးပြီးတော့ မှတ်ထားမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ (Hunter's Diary) မုဆိုးခိုင်ယာရီပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ မင်းရဲ့ မုဆိုးခိုင်ယာရီက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးမှာ မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ စခန်းတစ်ခု ပြောင်းမှ တစ်ခါရေးမှာ။ အဲဒီကျတော့လည်း မှတ်စရာ ရေးစရာလေးတွေ ရှိရင်လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးပေမယ့်၊

ကွာ။ အဲဒါကြောင့် ခိုင်ယာရီဆိုတဲ့ စာလုံးကို မသုံးဘဲ
 (Sketch) စကတ်လို့သုံးရင် ပိုကောင်းတယ်ကွ။ စကတ်
 ဆိုတာက ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာနေရာ
 ပေါ်လာတာကို အကျအနစ် စုတ်တဲတွေ၊ ဆေးတွေနဲ့ မရေးဘဲ
 ခဲတဲတို့၊ ကလောင်တဲတို့နဲ့ ကောက်ပြီး ခြစ်တတ်တယ်ကွ။
 အဲဒီလက်ရာ ကို စကတ်လို့ခေါ်တယ်။ အခုလည်း မင်းရေးမယ်
 မှတ်တမ်းက ဒီသဘောမျိုးပါနေတယ်။ ဒါကြောင့် (Hunter's
 Sketch) လို့ သုံးရင် ပိုပြီး ကောင်းတယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

“နေပါဦး ကိုဓာတ်သားရယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟန့်တားစကတ်
 ဆိုတဲ့ဟာကို မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပေးစမ်းပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...

“ငါ့စိတ်ကြိုက် အနက်ပေးရရင်တော့ ဟန့်တားစကတ်ဆိုတာ
 ‘မနောစေရာ မုဆိုးစာလွှာ’ လို့ အနက်ပေးမယ်ကွာ”

ဟု ပြော၍ ၎င်းဘာသာ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သားကလည်းဗျာ၊ ဘီအေအောင်တဲ့ ကျွန်တော်
 တက်ပဲ ပိုပြီး ခင်ဗျားက တတ်ချင်သေးသလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“မတတ်ပါဘူးဗျာ။ မတတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ထပ်မံ၍ သဘောကျသွားသဖြင့် တဟားဟား ရယ်ပြန်လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားတို့သည် တောနှင့်နီးသော
 ရွာများ၌ နေထိုင်ကာ အမဲလိုက်ခဲ့သည်လည်း ရှိ၏။ သားကောင်ပေါများ
 သောနေရာများ၌ အမဲလိုက်ရန် တဲခခန်းကြီးများ အကျအနစ်ထိုး၍
 အမဲလိုက်ခဲ့သည်လည်းရှိ၏။ အလယ်ရိုးမတွင် သားကောင်ပါးသွား
 သောအခါ၌ အရှေ့ရိုးမသို့ ကူးကြ၏။ အရှေ့ရိုးမတွင် သားကောင်
 ရွားသွားသည့်အခါ၌ အနောက်ရိုးမသို့ ကူးကြပြန်၏။ အနောက်ရိုးမတွင်
 သားကောင် ရွားသွားသောအခါ၌ အလယ်ရိုးမတွင် သားကောင်များ
 ပြန်၍ ပေါ်နေပြီဖြစ်ရာ အလယ်ရိုးမသို့ တစ်ကျော့ပြန်ကြရပြန်လေ၏။
 ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သားသည် ရိုးမကြီးသုံးခုတွင် နှစ်အတန်
 ကြာ ကျက်စားလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အရှေ့ရိုးမတွင် အချိန်အတန်ကြာ
 အမဲလိုက်ပြီးနောက် အနောက်ရိုးမဘက်ဆီသို့ ကူးခဲ့ကြလေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော ရခိုင်ရိုးမဆီသို့
 ချဉ်းကပ်ကြလေ၏။ ပနီချောင်း၊ လေသာတောင်၊ ငှက်ကြီးတောင်၊
 ဆားပွက်ချောင်း၊ ပဒံ၊ ပတိန်၊ ငဖဲ စသော အရပ်ဒေသများတွင်
 ချဉ်းလည်၍ ငန်းဖြူတောင်နှင့် စေတုတ္ထရာကြား(သို့မဟုတ်)
 မိချောင်းနှင့် ကြေးချောင်းအကြား တောအုပ်ကောင်းသောနေရာသို့
 ချဉ်းကြလေ၏။ ထိုသို့ဝင်ပြီးနောက် စပိချောင်းနှင့် ပို၍နီးသောနေရာတွင်
 ချဉ်းဝန်းတစ်ခု ဆောက်လုပ်ကြလေ၏။

စခန်းနှင့် လွန်စွာမဝေးသော နေရာတွင်ရှိသည့် တောင်မရိုးပင်ကြီး နှစ်ပင်ကို အမှီပြုကာ 'လင့်' စင်ကြီး တစ်ခုထိုးကြလေ၏။ တဲစခန်းကြီးကို ထိုးပြီးသောအခါ၌ ကိုဓာတ်သားသည် မဲလီ ဆိုသော နေရာသို့ဆင်း၍ ဈေးဝယ်ထွက်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ကုလားကုန်း ဟူသော နေရာသို့ ဆက်၍ ထွက်ပြန်၏။ ကုလားကုန်းတွင် ပစ္စည်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရသဖြင့် ပွင့်ဖြူမြို့ဆီသို့ ခြေဆန်ခဲ့လေ၏။

ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ပွင့်ဖြူမြို့သို့ ရောက်သောအခါ၌ စခန်းအတွက် အသုံးပြုရန် ပစ္စည်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝယ်ယူကာ အထိမ်းသမားများနှင့်အတူ စခန်းဆီသို့ ပြန်၍လာခဲ့လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဓာတ်သားကြီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ဈေးဝယ်ထွက်တာ ကြာလှချည်လားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခရီးရောက်မဆိုက် အပြစ်တင်လိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားကြီးက...

“ဒီနေရာကနေ မဲလီကို သွားရတာတင် အကြာကြီးကွ၊ အဲဒီမှာက ဆည်ကြီးရှိတယ်၊ ငါ ရောက်သွားတော့ ဈေးနဲ့ကြုံပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရတော့ ကုလားကုန်းအထိ ဆင်းရတယ်၊ ကုလားကုန်းမှာလည်း မရပါဘူးကွာ။ အဲဒါနဲ့ ပွင့်ဖြူမြို့အထိ တက်ရတယ်ကွ၊ ပွင့်ဖြူမြို့ရောက်တော့ ဟောဒီလုံကြီးအပ်ချင်တာနဲ့ ပြန်မလာဘဲ နေနေရတာတွေ လုံကြီးပြီးမှ ပြန်ခဲ့တာ မဲခေါင်ရေ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဓာတ်သား ယူလာသော လုံကြီးကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလေ၏။ လုံမှာ လူတစ်ရပ်ခန့် ရှည်၏။ အသွားမှာ သရက်ရွက်ကဲ့သို့ ပြားပြားချွန်ချွန် ဖြစ်၏။ လွန်စွာမှလည်း ထက်၏။ အရိုးမှာ အသွားနှင့်ဆက်လျက် သံချောင်းကြီးဖြစ်၏။ ထိုအရိုးတစ်လျှောက်လုံးကို ကြိုးဖြင့် ကျစ်ကျစ်လျှစ်လျှစ် ပတ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလုံကြီးကို ကိုင်၍ မကြည့်ရာ လက်ဆ အလွန်ကောင်းကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

“ကိုဓာတ်သား ဒီလုံကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဒီဘက်မှာ တောဆင်ရိုင်းတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ရင်ဆိုင်တွေ့လို့ မလွတ်သာရင် ဒီလုံကြီးက အများကြီး အထောက်အကူပေးဖို့ ရှိတယ်”

ဟု အားရပါးရ ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားသည် ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်၍ပြရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ပွင့်ဖြူမြို့ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သိပ်ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာတာနဲ့ ဝင်းပပဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံတိုက်မှာ ဝင်ပြီးရိုက်ခဲ့တာကွ၊ ပန်းပုံဖိုက လုံကြီး မပြီးသေးလို့ စောင့်ရမယ့်အတူတူ ဒီဓာတ်ပုံကိုပါ စောင့်ပြီး ယူခဲ့တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုဓာတ်သား၏ ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်
၏။ မျက်နှာပေါက်နှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန် အချိုးကျလှ၏။ ဥပမိရုပ်လွန်စွာ
ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုဓာတ်သားရဲ့၊ ခင်ဗျားက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး
မင်းသား လျှောက်မလို့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က နောက်လိုက်ရာ...

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်မခေါင်ရယ်၊ တစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ်
မပေါ်ဖူးပါဘူးကွာ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး။
ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးရဦးမယ်၊ ဒီစခန်းဟာ မင်းရဲ့ ဘယ်နှစ်
မြောက် မုဆိုးစခန်းလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်ဆယ်ငါးခုမြောက်စခန်း၊ ခင်ဗျား
အတွက်တော့ ငါးဆယ်နှစ်ခုမြောက်စခန်းပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

“အလို့... ၂၅ နဲ့ ၅၂ ဆိုတော့ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာစကားနဲ့ ပြောရရင်
ကက်ကင်း ဖြစ်နေပါလားဟေ့၊ သတိရလို့ ပြောရဦးမယ်
မောင်မခေါင်ရေ မင်းတော့ မှတ်မိမလား မသိဘူး။ မင်းရဲ့ ၁၄ခု
မြောက်စခန်းဟာ ငါ့ရဲ့ ၄၁ ခုမြောက်စခန်းလေကွာ။ ၁၄နဲ့
၄၁ဆိုတာလည်း ကက်ကင်းပဲမဟုတ်လားကွ၊ ကက်ကင်း
ဆိုတာ မင်း နားလည်အောင် ပြောချရင်တော့ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု
ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာကို ပြောတာကွ။ အဲဒီစခန်းတုန်းက

ငါတို့စခန်းကို ဘိုးဘိုးအောင်လို ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး
လည်ပင်းမှာ ပုတီးဆွဲထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် တစ်နေ့
လာပြီး တည်းဖူးတယ်လေကွာ”

ပြောလေ၏။

“မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီစခန်းပေါင်း ၂၅ ခုမှာ
ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကက်ကင်းဆိုတဲ့ ဂဏန်းက ဒီနှစ်ခုပဲ ကျသလား
ဗျား၊ ၁၄ ရယ်၊ ၄၁ ရယ်၊ ၂၅ ရယ်၊ ၅၂ ရယ်ပဲလား”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အဟုတ်ပေါ့ မောင်မခေါင်ရဲ့၊ မင်းနဲ့ ငါ့အတွက်တော့ ဒီနှစ်ခုပဲ
ကက်ကင်းကျခဲ့... ဒီစခန်းလည်း တစ်ခုခုတော့ ထူးမယ်
ထင်တယ်ဟေ့”

ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကိုဓာတ်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမုဆိုးစခန်း
နေထိုင်ကြကာ အမဲလိုက်ကြလေတော့၏။ တစ်ခုသော လပြည့်နေ့
ရောက်လာသောအခါ၌ ကိုဓာတ်သားက...

“လသာတဲ့ညမှာ ဆင်တွေ ခဏ္ဍိသွားတယ်ကွ၊ ဟောဟိုနားမှာ
ခွံတိုင်ကလေးကို ဖြတ်နင်းပြီး ကုန်းလေးပေါ်ကို တက်ကြတာ၊
ပြီးတော့ ကုန်းပေါ်မှာ ခဏ္ဍနားပြီး ကိုယ်က ရေတွေ စစ်ကြ
တယ်။ ငါတော့ စွန့်စားမယ်ကွာ၊ ဒီလုံကြီးနဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ကို
တော့ အသေဖမ်းရမှာပဲ”

ပြောလေ၏။

“ဆရာ ကိုဓာတ်သားသွားလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စခန်းမှာပဲ စောင့်နေမယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။ ထိုနေ့ နေ့ခင်းလောက်ကပင် ကိုဓာတ်သားသည် ရေဘူး၊ ဆေးလိပ် စသည်တို့ကိုယူ၍ လုံကြီးကို ထမ်းကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထွက်သွားသည့်နေ့မှစ၍ (၃)ရက် တိုင်တိုင် ပြန်မလာဘဲ ရှိလေတော့၏။ (၄) ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မျက်တွင်းတောက်ပက်နှင့် ကိုဓာတ်သားကြီးတစ်ယောက်ပြန်၍ လာလေတော့၏။ သူ၏ လုံကြီးလည်း ပါမလာတော့ပေ။

“မဲခေါင်ရေ ငါတော့ မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီကွာ” ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ..

“ဗျာ”

ဟု အော်လိုက်မိလေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဓာတ်သားကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားကိုကြားတာ ကျွန်တော့်နားတောင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး။ အောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားလိုလူက မုဆိုးအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ ကျုပ်အတွက်တော့ အလန့်တကြီး ပါပဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ့အတွက်လည်း အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတယ်ကွ၊ ဘဝတစ်ခါမှ ဒီလောက်မလန့်ဖူးဘူးကွ၊ ဆင်က (၇) ကောင်

(၆) ကောင်က ခွံအိုင်ထဲက တက်လာပြီး ရေစစ်ပြီး ရွှေကသွား နှင့်ပြီ။ နောက်ဆုံးဆင်က တောင်ကုန်းပေါ်အတက် ရေအစစ် မှာ ငါက လက်ပြင်ကြားထဲကို ငါ့လုံကြီးနဲ့ ထိုးထည့်လိုက်တာ ဆင်ကြီးဟာ နာလွန်းလို့ အော်လိုက်တာဟာ အသည်းတုန် အူတုန် ဖြစ်စရာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ရွှေကသွားတဲ့ ဆင် (၆) ကောင်က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ငါ့ကို ရှာတော့တာပဲဟေ့။ ငါလည်း သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်တက်ပြီး ကပ်နေရတယ်ကွ၊ ဆင် (၆) ကောင်ကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရှာတယ်ကွ၊ (၃) ရက်လုံးလုံး ရှာတယ် ဟေ့၊ ငါ့မှာ ရေပဲ ပါတယ်ကွ၊ စားစရာ ဘာမှမပါဘူး။ (၃) ရက်လုံးလုံး ငါ့မှာ ငတ်နေတာပေါ့ကွာ။ အိပ်လည်း မအိပ်ရဲဘူးကွ၊ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတယ်၊ ငါ လုံနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့ ဆင်ကြီးကတော့ ကုန်းထိပ်ကလေးမှာ လေးဘက်ထောက်ပြီး သေသွားရှာပြီနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ။ နောက်ဆုံးမှာ ဆင်(၆) ကောင်ဟာ အနားမှာရှိတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးဖဲ့ပြီး အဲဒီဆင်ကို အုပ်မိုးပြီး တစ်ပတ်စီပတ်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်ကွ။ ဆင်တွေ အဝေးရောက်သွားမှ ငါလည်း သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အဲဒီဆင်နားကို ကပ်သွားတာကွ၊ ရဲရဲမကပ်ရဲဘူး၊ အမြီးနားရောက်တော့မှ သူတင်ပါးကို လက်နဲ့ တအားပုတ်ကြည့်တာ။ အဲဒီမှာ တင်ပါးမှာ ကပ်နေတဲ့ ခွံတွေက ခြောက်ပြီး အပြားလိုက်ကြီး ကွာကျတာကွ၊ ကွာလည်းကွာကျရောဟေ့ ငါ ထင်သလို မိုးမိုး

ဆင်မည်း မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဖွေးဆွတ်နေတာပဲ၊ ဆင်ဖြူကြီးကွ၊
ဆင်ဖြူတွေ ဘာတွေက မသတ်ကောင်းဘူးလေကွာ၊ အဓိကရ
ဆင်မဟုတ်လားကွာ။ ငါလည်း အတော့်ကို နောင်တရသွား
တယ်။ ရွေးခေတ်ကဆိုရင် ဘုရင်တွေ ဆင်ဖြူတော်ကို
အတော့်ကိုတန်ဖိုးထားတာ။ ဘုရင်တိုင်းတောင် ဆင်ဖြူမင်း
ရဘူး။ ဘုန်းကံကြီးမှ စီးရတာမျိုးကွ။ ငါတော့ကွာ နောင်တရပြီ
မျက်ရည်တောင် ကျမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ငါ့
အကုသိုလ်များတဲ့ လှံကြီးကို ချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီဟေ့”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုဓာတ်သား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ၊ စခန်းဖျက်သိမ်းပြီး ပြန်ကြတာပေါ့
ကွာ၊ မင်းလည်း မင်းအလုပ် မင်းလုပ်၊ ငါလည်း တခြားအလုပ်
လုပ်မယ်၊ မုဆိုးအလုပ်တော့ ဒီတစ်သက် မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ”

ဟု ကိုဓာတ်သားသည် ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက အစိုးရဌာနမှာ အလုပ်ရတာတောင်
ကျုပ်မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်ပြီး မုဆိုးလုပ်ခဲ့တာ
အခုကျကာမှ ခင်ဗျားက မုဆိုး မလုပ်တော့ဘူးဆိုတော့
ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ခင်ဗျား မလုပ်ချင်ရင် ပြန်တော့။ ကျုပ်ကတော့
ဒီအလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်မယ်။ ဒီမှာ ကိုဓာတ်သား မုဆိုးအလုပ်
ရထားတဲ့ငွေကို ခင်ဗျားတစ်ဝက်ခွဲပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်
ဆန်းလျက်...

“ငါ မလိုချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျုပ်မှာ ချက်စာအုပ် ပါတယ်၊ ဘက်မှာ သွားထုတ်ချည်၊
ခင်ဗျားအတွက် နေပေးလိုက်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“အဲဒါလည်း အများကြီး မပေးပါနဲ့ကွာ၊ လမ်းစရိတ်ရယ်၊
ဘာအလုပ်မှ မရသေးခင် စားဖို့သောက်ဖို့ရယ်”

ဟု ပြောရင်း ငှက်ပျောခိုင်မှ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူကာ စားလိုက်ပြီး
ရတစ်ခွက်ကို ခပ်၍သောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဓာတ်သား၊ ခင်ဗျား ထမင်းမစားရသေးရင် စားလေ၊ ဟိုမှာ
ဆတ်သားဆီပြန် ကျုပ် ချတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ သစ်တောက
ဆရာတွေ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝိစင်္ကီလည်း ကျန်သေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ မဲပြုံးလေး
ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တိုင်တွင်ကပ်၍ ထောင်ထားသော ဝိစင်္ကီ
သင်းကိုယူ၍ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

“မဲခေါင်၊ ငါ အသားမစားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီလိုပဲ
အရက်လည်း မသောက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သား၏ မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်း
ကြည့်လိုက်မိလေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာကိုဓာတ်သားရယ်၊ ချက်ချင်း သူတော်ကောင်း ဖြစ်သွားပါလား၊ အိုး...ဟိုး...”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဝိဓကီပုလင်းကို ပါးစပ်တွင်တော့ကာ တစ်ထုတ် သောက်ချလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဆတ်သားဆီပြန်ဟင်းခင်း သွားကာ ဆတ်သား တစ်တုံးကို ခပ်၍ဝါးရင်း...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အမဲပစ်တတ်အောင် သင်တယ်၊ သားကောင်ရဲ့ အသားကို ကျကျနန ချက်ပြုတ်စားတတ်အောင် သင်တယ်၊ အရက်ချက်နည်း သင်တယ်၊ သောက်တတ်အောင် သင်တယ်၊ ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့နည်း သင်တယ်၊ ကျုပ် အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကျွမ်းရော ခင်ဗျားက သူတော်ကောင်း လုပ်တယ်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ တောထဲမှာ ကျင်လည်ရတယ်ဟုတ်လား၊ ညပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက သစ္စာမရှိတယ်ပဲ။ အမြန်ဆုံး ‘ဝိုး’ ပေတော့၊ မ ‘ဝိုး’ ရင်တော့ တွေ့တယ်ဟောဒီမှာ သေနတ်၊ တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သား၏ ရင်ဝကို အမဲပစ်သေနတ် ချိန်ချွယ်လိုက်လေ၏။

“ရပါတယ် မဲခေါင်ရယ်၊ မင်း ပစ်ချင်ရင်လည်း ပစ်လိုက်တော့ ဟု ကိုဓာတ်သားကြီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ချက်စာအုပ်ကိုယူ၍ ငွေတစ်သောင်း ထုတ်ယူရန် ချက်လက်မှတ်ရေးပြီး ကိုဓာတ်သား၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမှာ ကိုဓာတ်သား၊ ခင်ဗျားဘက်က စောင့်ထိန်းဖို့ တစ်ခုကတော့ ကျုပ်ကို ‘မုဆိုး မလုပ်ပါနဲ့’ လို့ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကား မပြောဖို့ပါပဲ၊ ပြောတဲ့နေ့က ခင်ဗျား သေတဲ့နေ့ပဲ၊ သွားတော့ဗျာ သွားတော့၊ အမြန်ဆုံး သွားတော့”

ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားသည် ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်၍ ‘ခိုင်း’ ခနဲ ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ကိုဓာတ်သားသည် လှည့်၍မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သားကြီးအား ကြည့်၍ ရယ်မောမိလေတော့၏။

“ငါ့ကြောင်ကြီး သွားတော့”

ပြောဆိုကာ တစ်ကိုယ်တည်း သဘောကျ၍ ရယ်မောလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

အပန်း(၁၂)

ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်သေနတ် ပျက်စီးသွားခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သားနှင့် ခွဲခဲ့သည်မှာ လအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် သူလွန်စွာ ဝါသနာပါသော မုဆိုးအလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ လွန်စွာခင်မင်သော ကျွန်ုပ်တို့လည်းကောင်း ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် မုဆိုးကြီးအဖြစ်ဖြင့် တောနက်ကြီးအတွင်း၌ ကျန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် တောကောင်ကိုပစ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်သေနတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မှ လွတ်ကာ ကမ်းပါးယံအောက်သို့ ကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်ဆင်း၍ ကောက်သောအခါ၌ သုံး၍မရအောင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မုဆိုးစခန်းကို ဖျက်သိမ်းကာ အဖော်အဖြစ် ခေါ်ထားသော 'လက်ဆောင်' ဆိုသည့် ကုလားလေးကို မုန့်ဖိုးပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လှေတစ်စင်း၊ လှည်းတစ်စင်းဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုသို့ထွက်လာခဲ့ရာ အနောက်ရိုးမရှိ တောင်ကုတ်လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ နံနက်စာကို တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော ညောင်ကျီးခေါ်၍ စားခဲ့သော်လည်း ညနေ ၃ နာရီအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြောပေါ်မှ စတင်၍ ဆင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

တောင်အောက်သို့ရောက်လျှင် ဥသျှစ်ပင်ဆိုသော အရပ်ဆိုသော သွားရန်မဝေးတော့ပေ။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပါက ပြည်မြို့အထွက် နားမယံဟူသော အရပ်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာ သို့ရောက်လျှင် ကြုံရာကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်မည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ခေတ္တနားမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း တောင်အဆင်းသို့ ရောက်ကာမှ ကျွန်ုပ်စီးလာသော ဘတ်စ်ကားသည် ပျက်လေတော့၏။ ခရီးသည်များသည်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆင်းရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အငြိမ်မနေဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လျှောက်ကြည့်ရာ သစ်ပင်များ အုံ့အုံ့ဆိုင်ဆိုင်ရှိလှသော လျှိုကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ လွန်စွာကြီးသော တဲကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ တဲ၏အတွင်း၌လည်း လူများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်အတွင်း၌ တောရဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောင်းတွင် ညနေစာတစ်နပ် စားသောက်ခန်းအတွက် ခက်လှမည် မဟုတ်ကြောင်း ခိုင်စားမိသောကြောင့် ခေါ်သွား

လမ်းကလေးအတိုင်းလျှောက်၍ လျှိုအတွင်းသို့ ဆင်းလေ၏။ ထိုသို့ဆင်းရာတွင် ခရီးတစ်ဝက်၌ လျှိုအောက်မှ တက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုသူအား ကျွန်ုပ်က...

“မိတ်ဆွေ... အခု လျှိုထဲမှာ တွေ့နေရတဲ့ တဲကြီးဟာ တောရဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးလား”

ဟု မေးရာ ထိုသူက...

“ဘုန်းကြီးကျောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဆရာတစ်ယောက် ဦးဆောင်တဲ့ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတစ်ခုဗျ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီဆရာဆီမှာ တပည့်ခံပြီး အဓိဋ္ဌာန်လုပ်နေတဲ့လူပါ။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

ဟု ရည်မှန်စွာ ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကားကလည်းဖျက်၊ ထမင်းဆိုင်ရှိမယ့် ဆီကို ရောက်ဖို့လည်း အတော်လိုသေးတာဆိုတော့ ထမင်းဆာတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုရင်တော့ ထမင်းတောင်းပြီး စားမလို့ဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မရှက်မကြောက် ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်လည်း ထမင်းစားလို့ ရပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီစခန်းရဲ့ ဖိုကို ကျုပ်ကိုင်ထားတာ၊ ဖိုကိုင်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကျွေးပါမယ်၊ လာ... လာ...”

ခု ဆိုကာ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းသာအားရပင် လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထိုသို့ လျှောက်သွားရင်း ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား...

“မိတ်ဆွေက အတော့်ကို ဖော်ရွေတာပဲဗျာ၊ နာမည်လေး ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ကျုပ်နာမည် ဖြူနောက်လို့ ခေါ်တယ်၊ မိတ်ဆွေနာမည်ရော ပြောပါဦး”

ဟု ပြန်၍ မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“မဲခေါင်”

ဟု တုံးတိတ် ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက...

“ကျုပ်က ဖြူပြီး နောက်မှာရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားက မဲပြီး ခေါင်တက်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကတော့ နာမည်က ကက်ကင်းပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောကာ ‘ခင်’ ကနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။

ကိုဖြူနောက်သည် ကျွန်ုပ်အား မီးဖိုသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ခရမ်း၊ နှမ်း၊ ပဲငါးပိချက်၊ တို့စရာတို့ဖြင့် အကျအန ကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မောင်းထုသံ ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အသံသာရာဆီသို့ နားစွင့်လိုက်လေ၏။

“စားပါဗျာ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိစခန်းရဲ့ အကြီးအကဲ ဆရာက ပုတီးစိပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မယ့်လူတွေကို စကားပြောဖို့ လူစုထားပါ”

၁၄၀ မင်းသိင်္ခ

ဟု ကိုဖြူနောက်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းကို စားရင်း နားစွင့်နေမိလေ၏။ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ အသံဩဇာဖြင့် ပြည့်စုံ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် ပြောသော ထိုစခန်း၏ အကြီးအကဲ ဆိုသူ၏ အသံကို ကြားရလေ၏။

“ပါရမီရှင်တွေ တစ်ဆိတ်လောက်နားထောင်ပါ။ အခု ပုတီး (၅)ပတ် စိပ်မယ်၊ စိတ်ကို ချပ်မထားပါနဲ့၊ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ် မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးအိမ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီးတော့ ပုတီးထို့ တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စိပ်မယ်၊ စိတ်ကို မဖမ်းဘူးနော်၊ နှလုံးအိမ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်မယ်လို့ပြောတာ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို ကြားရသည့်ခဏ၌ ပါးစပ်အတွင်းသို့ သွင်းလုလု ထမင်းလုပ်သည် ဖုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ လွတ်ကနဲ...

“ကိုဇာတ်သား...”

ဟု အော်လိုက်မိလေတော့သတည်း။

လာက်မိုးစွေစာပေ

အနား(၁၃)

ကိုဇာတ်သားနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကို ကသောကမျော စားလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ စားနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဆီရွဲရွဲ ဆမ်းထားသော ဆတ်သားခြောက် တစ်ပန်းကန် ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဖြူနောက်ကို ကြည့်၍...

“ဒီမှာ... ကိုဖြူနောက်၊ ခင်ဗျားတို့ စခန်းက သက်သတ်လွှက် ဆိုလို့ ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်ဆီဆမ်းတွေက သယ်တ ရောက်လာတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဖြူနောက်က မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ အသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

လာက်မိုးစွေစာပေ

“မုဆိုးကြီး ကိုမဲခေါင်ကို သက်သတ်လွတ်ကျွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဟာ”

ဟု ပြောလိုက်သော အသံဖြစ်၏။ ထိုအသံမှာ ကိုဓာတ်သား၏ အသံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားက...

“မင်းတို့ ကားပျက်တဲ့သတင်းကို လူတစ်ယောက်က လာပြောလို့ သိရတယ်။ တို့စခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ထမင်းတောင်းစားတယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကားပေါ်ပါတဲ့ မင်းပစ္စည်းတွေကို လူလွတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်တာ။ အဲဒီမှာပါတဲ့ ဆတ်သားခြောက်တွေကို မီးဖုတ်ဆီဆမ်းပြီး ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေလေး ထမင်းစားလို့ မြိန်ပါစေတော့ဆိုပြီး လာချပေးတာ”

ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အထုပ်အပိုးများကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပေးရန် ၎င်း၏ လူတစ်ဦးအား ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညတော့ ဒီမှာ အိပ်ရမှာပဲ မောင်မဲခေါင်ရေ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြီးနေချင်စိတ် ရှိသေးရင်လည်း အကန့်အသတ် မရှိ နေခွင့်ရှိပါတယ်။ ထမင်းစားတဲ့အခါမှာလည်း အသားဟင်းတစ်ခွက် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ သက်သတ်လွတ် မစားရပါဘူး မောင်မဲခေါင်ရေ...”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“သက်သတ်လွတ်စားရတဲ့ အဓိဌာန်စခန်းမှာ ကျုပ်ကို အသားဟင်းနဲ့ ကျွေးမယ်ဆိုတာ အတော့်ကို လွန်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ထပ်ပြီးအခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းချင်သေးတယ်။ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို တောင်းရင်တော့ အတော့်ကို ခဲတင်းတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ အဲဒီအခွင့်အရေးက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် အရက်စွဲနေပြီလေဗျာ။ ဒါကြောင့် တောအရက်ကလေး တစ်ခွက်လောက် မသောက်ရရင် ထမင်း မစားနိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကိုပါ ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဆီမှာ တစ်ပတ်လောက် တည်းချင်ပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“မောင်မဲခေါင်ရယ်၊ မင်းလို ပါရမီရှင်တစ်ဦးကို ငါက လိုက်လျောရမှာပေါ့။ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီကွာ၊ မှန်မှန်သောက်ရပါစေမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ကိုဓာတ်သားရေ၊ ခင်ဗျားစခန်းမှာ တည်းပေမယ့် ခင်ဗျားဟောတဲ့ တရားကိုတော့ မနာနိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကိုလည်း သဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စခန်းကို အပန်းဖြေစခန်းလို သဘောထားပြီး နားချင်တာပဲ။ ခင်ဗျားဟောတဲ့ တရားတွေကို ကျုပ် နားမထောင်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်တ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“ငါ... တရားမဟောပါဘူးကွ၊ ငါလူတွေကို ပုတီးစိပ်ပုံ စိပ်နည်းလေး ပြောပြတာပါ။ အဲဒါကိုလည်း မင်းအနေနဲ့ နားမထောင်စေချင်ပါဘူး။ မင်းဟာမင်း လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေပါ။ ပြန်ချင်တဲ့အခါ ပြန်ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားကြီးဟာ အတော့်ကို အလိုက်သိတဲ့ လူကြီးပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကနေ (၈) ရက်တိတိ ခင်ဗျားစခန်းမှာ နေမယ် ဟု (၈) ရက် ပြည်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ပြန်မယ်၊ ဒီအချိန်သန်သင်တွေ့ ရွက်နုတွေ ထွက်ပြီဗျ၊ တောကောင်တွေ မြူးနေပြီ၊ သေနတ် တစ်လက် အမြန်ဆုံးသွားဝယ်ပြီး ပစ်ရခတ်ရဦးမယ်ဗျို့။ အဲဒီလို မပစ်မခတ်လို့လည်း မရဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာသမားက ကျွန်ုပ်တို့ အဲဒီလို ပစ်ခတ်တတ်အောင် အကျအန သင်ထားတယ်။ ရတဲ့ သားကောင်ကို အရသာရှိအောင် ချက်စားတတ်အောင်လည်း သင်ထားတယ်။ အရက်ပြင်းပြင်းချက်ပြီး မြည်းတတ်အောင် လည်းသင်ထားတယ်။ အဲဒါတွေ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ... ဆရာကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေတော့မယ်။ ဆရာ ကျေးဇူး မသေးဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းရဲ့ဆရာ လုပ်တဲ့လူဟာလည်း မင်းလိုတပည့်မျိုး ရတဲ့အတွက် နည်းနစ်ဖုံ ဂုဏ်ယူနေမယ်”

ထင်တယ်ကွ၊ သူ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တာကိုး။ ဆရာစကားကို နားထောင်တဲ့ တပည့် ကိုမချစ်တဲ့ ဆရာ တယ်ရှိပါ့မလဲ မောင်မဲခေါင်ရယ်၊ မင်းဆရာနဲ့တွေ့ရင် မေးကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဟု ကိုဇာတ်သားက ပြန်၍ ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ခြံ၍သွားလေ၏။

“ကိုဇာတ်သား... ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဆရာဆိုတာ တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားပဲလေဗျာ၊ အမဲပစ်တတ်အောင်လည်း ခင်ဗျားပဲ သင်တာပဲ၊ ရလာတဲ့ သားကောင်ကို ပစ်တတ်အောင်၊ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တတ် အောင်၊ ပိုတဲ့အသားတွေကို အခြောက်လှန်းတတ်အောင်၊ အချဉ်တည်တတ်အောင်၊ အရက်သောက်တတ်အောင်ခင်ဗျားပဲ သင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား” ကိုဇာတ်သားရဲ့

ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“ဒီမှာ မောင်မဲခေါင်၊ မင်းကို အဲဒီအတတ်တွေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကိုဇာတ်သားဆိုတာ အနောက်မှူးမတစ်နေရာမှာ သေဆုံး သွားပြီကွ၊ ဆင်ဖြူကို လှံနဲ့ ထိုးမိတာကစပြီး သူ့ရဲ့ မုဆိုးဘဝ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်သေဆုံးသွားရှာပြီ။ အခု မင်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ကိုဇာတ်သား ဆိုတာက ပုတီးစိပ်တဲ့ ကိုဇာတ်သား၊ သူများအသက်ကို မစားတဲ့ ကိုဇာတ်သား”

၁၄၆ မင်းသိင်္ခ

ကိုးပါးသီလ အစဉ်စောင့်တဲ့ ကိုဓာတ်သား၊ ဘေးဒုက္ခရောင့်
နေတဲ့ လူသားတွေကို ကယ်တင်တဲ့ ကိုဓာတ်သားကွ၊ မင်း
လူမှားနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အဝေထမ၌ အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိလေ၏။ ကျေး
အောင် ရယ်ပြီးလျှင် ..

“မုဆိုးကြီးကိုဓာတ်သားနဲ့ ပုတီးသမားကိုဓာတ်သားထဲ
နှစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက...

“ဒါပေမယ့် ဖြစ်စဉ်တွေ ပြောင်းပြီး ဘဝတွေ ပြောင်းသွား
လေ”

ဟု ဆိုကာ မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ ခြစ်လိုက်ပြီးလျှင် အနီးရှိ ဖယောင်း
အတိုကို ကောက်ယူ၍ မီးညှို့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်...

“မောင်မဲခေါင်... ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဟောဒီဖယောင်းတိုင်း
ဟာ ဟောဒီမီးခြစ်မှာ တောက်နေတဲ့ မီးနဲ့တော့ မကင်းဘူးပေါ့ဗျာ
ဒါပေမဲ့ အတူတူပဲလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးကွ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ မီးခြစ်
မီးတောက်ကို ငါ ငြိမ်းပစ်လိုက်မယ်။ မင်း ပြောသလို အတူတူ
တော့ မီးခြစ်က မီးကို ငြိမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဖယောင်းတိုင်က မီးတောက်
လည်း ငြိမ်းသွားရမှာပေါ့၊ မငြိမ်းဘူးလေကွာ၊ ဟောဒီမှာ ကျန်နေ

သခြားစိကွ၊ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်လူရေ ... မင်းကို အမဲပစ်တတ်အောင်၊
အရက်သောက်တတ်အောင်၊ သားကောင်ကို ချက်ပြုတ်စားတတ်သောက်
တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းဆရာ ကိုဓာတ်သား သေပြီကွ။ သူက
မီးခြစ်က မီးတောက်ပဲ။ အခု မင်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ကိုဓာတ်သားက
ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကွ၊ အဲဒီလို နားလည်လိုက်စမ်းပါ”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သား၏ စကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်ရပြန်၏။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်က...

“ကဲ... မေးမယ်ဗျာ၊ သားကောင်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့ ကိုဓာတ်သား
ငရဲခံရမယ်၊ အခုတွေ့တဲ့ ကိုဓာတ်သား ခံမှာလား၊ ဘယ်ကို
ဓာတ်သားခံရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“အမဲပစ်တဲ့ ကိုဓာတ်သားကတော့ ငရဲပြည်ရောက်မှာ သေချာ
တာပေါ့ကွာ၊ အခုတွေ့တဲ့ ကိုဓာတ်သားကတော့ ကောင်းရာ
မွန်ရာကို သွားရမှာပေါ့၊ ဘုရားအလောင်း မျောက်မင်းနဲ့
မြတ်စွာဘုရားကို ခွဲမြင်ပြီး ကြည်ညိုတတ်ဖို့တော့လိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ၎င်းအား ဆလံပေးလိုက်လေတော့
သည်း။

ထို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေချိန်၌ပင် ထိုကားသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ
၏။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။ ထိုသူသည်
ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူ ချယ်တူခန့်ရှိ၏။ မိုးပြာသက္ကလတ်ဝတ်စုံကို
ဝတ်ထား၏။ လည်ပင်းတွင် နက်တတိုင်ပြောက်ကလေးစည်းထား၏။
ဆယ်ဘက်လက်တွင် သေတ္တာတစ်လုံးဆွဲထား၏။ ခေါင်းကို
သေသပ်ကျနစွာပြီးထား၏။ ထို့နောက် ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်
ပြုံးပြ၏။ ထို့နောက်...

“ဂွမ်းမောနင်း... ကျော်စွာ”

ထု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“မိတ်ဆွေ လူမှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ် ကျော်စွာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျုပ်ဟာ မဲခေါင် ဖြစ်တယ်”

ထု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါဟာ နှစ်တစ်ထောင်အတွင်း တစ်ခါမှ မမှား
ဖူးသေးဘူး၊ အေဒီ ၁၀၄၄ ခုနှစ်၊ အနော်ရထာမင်းစော
နန်းတက်တဲ့နေ့မှာ မင်းနဲ့ငါ ပုဂံမြို့၊ ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းကြီး
ဆီကနေ ကျောင်းထွက်ခဲ့ကြတာလေကွာ၊ မင်းရော ငါရော
ပုဂံသားတွေလေကွာ၊ မင်း မေ့နေပြီလား၊ ငါနာမည် သင်ပုတ်
လေကွာ၊ မင်းက ကျော်စွာ၊ ဒီလောက် ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
မှားပါ့မလားကွ”

ထု ထိုသူက အတည်ပေါက်နှင့် ပြောနေပြန်၏။

အခန်း(၁၄)

ဟောင်မဲခေါင် အရက်ပြတ်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကမူတစ်ခုပေါ်တွင် ခြေနှစ်ချောင်း
တွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အမဲပစ်သေနတ်
ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်ထား၏။

ထိုအချိန်၌ တောင်အောက်မှနေ၍ အစိမ်းရောင် သစ်လွင်
သော မော်တော်ကားလေးတစ်စီး တောင်ကိုပတ်၍ တက်လာသည်ကို
တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုတောင်မှာ မော်တော်ကား တက်၍ မရပေ။ လွန်စွာ
လည်း မတ်စောက်၏။ ထိုကားလေးသည် မည်သို့မည်ပုံ တက်လာသည်

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာလာကြောင်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အေဒီ ၁၀၄၄ ခုနှစ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၉၅၄ နှစ်ရှိပြီ၊ အဲဒီကတည်းက လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်နေနိုင်မလားဗျား။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ရှည်ချင်ရှည်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလောက်ရှည်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဒေါ်နုနုမောနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ကျော်စွာ မင်း ငါ့ကို သေချာကြည့်ပါဦး၊ ငါဟာ မင်းရဲ့အချစ်သမီး သူငယ်ချင်း သင်ပုတ်လေ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ကျုပ် သင်ပုတ်ကို မသိဘူး၊ ကျုပ်သိတာ ပုတ်သင်ပဲ သိတာပဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို မေးရဦးမယ်၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို ကားနဲ့ တက်လာတာ မရဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားကားကို မောင်းလာသလဲ၊ အဲဒါကို အရင်ဆုံး ပြောဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက ပြုံး၍...

“ဒီကားက တောင်ပေါ်လည်း တက်လို့ရတယ်၊ တွင်းရှိရင် လည်း ဆင်းလို့ရတယ်၊ ရေပေါ်မှာလည်း မောင်းလို့ရတယ်၊ လေပေါ်မှာလည်း မောင်းလို့ရတယ်၊ ဘယ်နေရာမဆို မောင်းသွားလို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားကားက ဂျပန်ကားလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ထိုသူက...

“နီး... နီး ဂျပန်ကားနဲ့ သွားပြီး တူနေတာ၊ ဂျပန်ကား မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်အင် အသုရကားလား၊ အသုရကားလားမှာ လုပ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက အသုရကားလားက လာတာပေါ့၊ ခင်ဗျားက အသုရကားလားပေါ့”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ထိုသူက...

“ဟုတ်တယ် ကျော်စွာ၊ ငါဟာ အသုရကားလားတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါဟာ ဘဝအဆက်ဆက် သူငယ်ချင်းတော်ခဲ့ကြတာကွ၊ ပုဂံခေတ်က ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းကြီးရဲ့ တပည့်တွေလေကွ၊ အဲဒီတုန်းက ငါက သင်ပုတ်၊ မင်းဟာ ကျော်စွာ၊ အင်းဝခေတ် ကျတော့လည်း မင်းနဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတော်ပြန်ရော၊ ဗားမဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်တွေလေကွ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း မင်းက ကျော်စွာ၊ ငါက မိုးခိုက်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကျတော့လည်း သူငယ်ချင်းတော်ပြန်ရော၊ အဲဒီတုန်းကလည်း မင်းဟာ ကျော်စွာ၊ ငါက ဉာဏ်တော၊ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်တွေပဲကွ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကုန်ပြီး ဒီဘက်ခေတ် ရောက်လာတာတော့ ကြာပြီပေါ့ကွ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စိန်ပေါလ်ကျောင်းမှာ အတူနေခဲ့ ကြတာလေကွ၊ ငါက မိုက်ကယ်၊ မင်းက မဲခေါင် ဖြစ်နေပြီ”

ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါက မင်းထက် အတန်းကြီးတယ်။ ကျောင်းက ထွက်ခဲ့တည်းက ငါဟာ မဟုတ်တာတွေချည်း လုပ်ခဲ့တာ။ တစ်နေ့မှာ ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ သေလည်းသွားရော အသုရကာယ်တို့ ငါရောက်နေတယ်။ ငါပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘဝအဆက်ဆက် သူငယ်ချင်း တော်ခဲ့တဲ့ ကျော်စွာတစ်ယောက် သေနတ် တစ်လက်နဲ့ အမဲတွေ လိုက်ပစ်နေတာလို့ ငါတွေ့ရလို့ ငါတို့ ဆီကို ရောက်လာမှာစိုးလို့ လာပြီး သတိပေးတာဟေ့။ အဲဒီလို လာပြီး သတိပေးဖို့ ငါ့မှာအခက်အခဲတွေ အများကြီးကြုံရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းကို ပြောမယ်၊ မင်း သေချာ နားထောင်ပါ။ မင်းဟာ ကျော်စွာဘဝတုန်းက အတော့်ကို ကောင်းခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ ကျော်စွာဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြန်သုံးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဪ... အသက်ကြီးမှ ကျုပ်က နာမည်ပြောင်းရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ မလိုပါဘူးဗျာ၊ တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အမဲပစ်နေတာ နာမည်ခေါ်မယ့်လူလည်း မရှိပါဘူး။ ပြောင်း စရာမလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွား၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏လက်ညှိုးဖြင့် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို လှမ်း၍ ထိုးလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကွဲစမ်း”

ထု အော်လိုက်ရာ လက်ညှိုးမှ မီးများ ပန်းထွက်လာပြီး ကျောက်တုံးကြီး သည် ဖြန်းကနဲ ကွဲထွက်သွား၏။ ထို့နောက်...

“ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသုံးရင် မင်းခေါင်းကို ခွဲပစ်မယ်။ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး၊ မိုက်ကယ်တဲ့ကွ၊ မင်းထက်မိုက်လို့ အသုရကာယ်ဘုံကို အရင်သွားနေတာ”

ထု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ကြောက်လန့်သွား၏။

“ကိုမိုက်ကယ်ရယ်၊ မခေါင်လို့ ခေါ်နေရာကနေ ချက်ချင်းကြီး ကျော်စွာလို့ ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း နားမစွဲဘူး။ ကျော်စွာလို့ ခေါ်ရင်လည်း ကျုပ်ကို ခေါ်မှန်းတောင် သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား စကားလည်း နားထောင်မယ်၊ ကျုပ်နာမည်ကိုလည်း မစွန့်ဘူး၊ မခေါင်ကျော်စွာလို့ ပြောင်းလိုက်ရင် ခင်ဗျား လက်ခံမလား”

ထု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သင်ပုတ်(ခေါ်)မိုးခိုက်(ခေါ်)ဉာဏ်တော (ခေါ်) မိုက်ကယ် ဆိုသူက...

“အိုကေ”

ထု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကိုမိုက်ကယ်ရယ်၊ အသုရကာယ်မှာရော ခင်ဗျား အခုလိုပဲ အင်္ဂလိပ်တစ်ခွန်း၊ မြန်မာတစ်ခွန်း ပြောနေတာပဲ လ...”

ထု ကျွန်ုပ်က စပ်စုလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က...

“ဟိုမှာ ငါ့လိုလူတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခံရတဲ့အချိန်နဲ့ ခံရတဲ့အချိန် တစ်ဝက်စီကွာ၊ ဟက်ဖ်ဘိုင်ဟက်ဖ်ပေါ့ကွာ၊ ခံရတဲ့ အလှည့်ရောက်ရင် အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောလို့မရဘူး၊ မြန်မာ လိုလည်း ပြောလို့မရဘူး၊ တရုတ် ခံနေရတာကွာ၊ မခံရတဲ့အချိန် မှာတော့ ကိုယ့်ဝသီအတိုင်းပေါ့ကွာ။ အင်္ဂလိပ်တစ်ခွန်း၊ မြန်မာ တစ်ခွန်းပြောပြော၊ အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြောပြော ရပါတယ်။ ဒါထက် အရေးကြီးတာကတော့ ကျော်စွာ ဆိုတာကို အမြဲတမ်း သတိရ နော်။ မင်းဟာ မဲခေါင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်စွာ ဘဝတုန်းကတော့ မင်းဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အတော်များခဲ့တယ်၊ မဲခေါင်ဘဝမှာ တော့ သားကောင်တွေ သတ်လိုက်၊ အရက်တွေ သောက်လိုက် နဲ့၊ အကုသိုလ် အတော်များတာကလား။ နောက်တစ်ခု ပြောရ ဦးမယ်၊ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုဓာတ်သားကြီးဟာ အခုဆိုရင် သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မင်းက သူ့ဆီမှာလာပြီး အရက် သောက်တာလား။ ဒီနေ့ မင်း သောက်ရဲသောက်ကြည့်၊ မင်းရဲ့ လျှာတစ်ချောင်းတည်းကို လေဖြတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက် မယ်၊ မင်း သောက်ဖို့ ယူထားတဲ့ တောအရက်ပုလင်းတွေ အခုကို ရှိတ်ခွဲပစ်လိုက်တော့၊ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး မိုင်နိုမ်းအစ်စ် မိုက်ကယ်၊ မင်းထက်မိုက်လို့ အသူရကာယံဘုံကို ရောက်နေတာ ကြားလား”

ဘု ဆိုတာ ကားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်ပြီးလျှင် တောင်အောက်သို့ မောင်း၍ ဆင်းသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတစ်ခုလုံး အဓိဋ္ဌာန်သမားများ အိပ်ရာမှ ထရန်အတွက် မောင်းထုသံ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောနေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ ထွက်နေ ၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကြောက်ခြင်းမက ကြောက်နေ၏။ အသူရကာယံဘုံသား မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေ၏။ ညီကြောင့် အိပ်ရာမှ ကပျာကယာထကာ ခြေရင်းတိုင်ဘေးတွင် ခပ်ထောင်ထားသော တောအရက်ပုလင်းကို ယူ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ဆွင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

များမကြာမီ၌ ထိုစခန်း၏ အဓိဋ္ဌာန်သမားများကို နံနက်စာ အဖြစ် ထမင်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို တိုက်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆိပ်ဆောင်ရှေ့ရှိ ကွပ်ဖျစ်ပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ထံသို့လည်း ထမင်း ကြော် တစ်ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကိုဖြူနောက်က လာ၍ ခုပေးလေ၏။ ထမင်းကြော်နှင့် စားရန်အတွက် ဆတ်သားခြောက်ဆီပြန် ထမင်းလည်း ပါလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကြော်ကို စားလိုက်၊ လက်ဖက် ရည်ကို မော့လိုက် လုပ်နေစဉ်မှာပင် ကိုဓာတ်သား ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မဲခေါင်၊ ညက အိပ်လို့ရဲ့လား၊ မနက်လေးနာရီ
လောက်က မင်းအခန်းအပြင်ဘက်က ပုလင်းကွဲသံကြားလို့
ငါထပြီးကြည့်သေးတယ်။ မင်းကို ငါ ပေးထားတဲ့ တောအရက်
ပုလင်းကို မင်း ခွဲပစ်လိုက်ပြီလား၊ အဲဒါကို မင်း မသောက်ခင်
ဘူးလား၊ ဝိစကီ သောက်မလား၊ အဲဒါလည်း ရပါတယ်၊ ဥသွန်
ပင်ဈေးမှာ ဆင်းဝယ်ရင် ရပါတယ်၊ နိုင်ငံခြား အရက်တောင်
ရနိုင်တယ်”

ဟု ကိုဓာတ်သားက ပြောလေ၏။

“မသောက်ဘူး... မသောက်ဘူး၊ တောအရက်လည်း
မသောက်ဘူး၊ ဝိစကီလည်း မသောက်ဘူး၊ ဘရန်ဒီလည်း
မသောက်ဘူး၊ အရက်ဆို ဘာအရက်မှ မသောက်တော့ဘူး
ကျုပ် အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက ပြုံးလေ၏။ သူ၏ အပြုံးသည်
ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို ကျေနပ်၍ ပြုံးသလော၊ ကျွန်ုပ်ကို လှောင်ပြောင်
နေသလော၊ ကျွန်ုပ်ကို ချီးမွမ်းနေသလော၊ ကျွန်ုပ်ကို ကဲ့ရဲ့ အပြစ်တင်နေ
သလော၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မခွဲခြားနိုင်ပေ။ အကွက်လည်အောင်
သွေးထားသော စိန်တုံးတွင် အကွက်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်နေသကဲ့သို့
သူ၏ အပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ
ရိပ်မိလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုဓာတ်သား၊ ကျုပ် အရက်မသောက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား
သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

ထု မေးလိုက်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဟင့်အင်း”

ထု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် အရက်သောက်တာကို ခင်ဗျားက ထောက်
ခံတယ်ပေါ့”

ထု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်ရာ ကိုဓာတ်သားက...

“ဟင့်အင်း”

ထုပင် ပြန်၍ ပြောပြန်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လိုကြီးလဲဗျ၊ သောက်ပြန်တော့လည်း ‘ဟင့်
အင်း’ တဲ့၊ မသောက်ပြန်တော့လည်း ‘ဟင့်အင်း’ တဲ့၊ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”

ထု ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်၍ မေးလိုက်လျှင်...

ကိုဓာတ်သားက

“ဒီမှာ မဲခေါင် သောက်တယ်ဆိုတဲ့ အယူကို ယူထားရင်တော့
သောက်တဲ့ဘောင်ထဲမှာ မင်း ပိတ်မိနေမှာပေါ့၊ မသောက်ဘူး
ဆိုတဲ့ အယူကို ယူထားလည်း မသောက်တဲ့ဘောင်ထဲမှာ
ရှိနေမှာပဲ၊ ငါက အဲဒီဘောင်ကို မကြိုက်တာ၊ အဲဒီဘောင်ကို
လက်မခံတာ၊ ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခုဟာ မင်းဆီမှာ ဆောက်နေပြီ

၁၅၈ မင်းသိင်္ခ

ဆိုပါတော့၊ အရက်သောက်မှုကို အသက်ရှင်မယ် ဆိုပါတော့၊
မသောက်ဘူးဆိုတဲ့ ဘောင်ထဲမှာ မင်း ရောက်နေရင် သေသွား
လိမ့်မယ်၊ အသက်စွန့်သွားရလိမ့်မယ်၊ ငါလိုချင်တာက သောက်
တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မသောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
'သောက်၊ မသောက်' ကနေ လွတ်နေရမယ်၊ မပတ်သက်ရဘူး၊
ဒါပဲ မဲခေါင်၊ ဒီထက်လည်း ငါ ဘာမှပိုပြီး ရှင်းမပြတတ်ဘူး
ဟု တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၅)

တောအုပ်နှင့်တူသော ပိတ်ဆွေလေး မဲခေါင်ကျော်စွာ

ကျွန်ုပ်သည် (၈)ရက်ပြည့်သောအခါ၌ ကိုဓာတ်သားအား နှုတ်
ဆက်လေ၏။

“(၈) ရက်လုံးလုံး ကျုပ်ကို ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းလို
သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးတဲ့အတွက် ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခရီးထွက်ရမယ်၊ ကျုပ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊
အမဲလိုက်ရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်ရင်တော့ မိတ်ဆွေကြီး
ကိုဓာတ်သားရဲ့ စခန်းကို ဝင်ခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အထုပ်အပိုးများကို ထမ်းပိုးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဓာတ်သားသည် သူ၏တပည့်တစ်ဦးအား ခေါ်ယူ၍ ထမ်းပိုး၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်၏ ပုခုံးပေါ်၌ သူ၏လက်ကို တင်၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ မင်းဟာ ငါ့ မိတ်ဆွေပါ။ မိတ်ဆွေ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့မှာရှိတဲ့ သဘောထားတစ်ခုကို ငါ ပြောပြမယ်။ မိတ်ဆွေဆိုတာ တစ်ဦးချင်း တစ်ဦး အမြဲတမ်း အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။ သဘောထား ကွဲလွဲတယ်ဆိုတာလည်း ရှိနေဦးမှာပဲ။ အလွန်လှပတဲ့ တောဖျား တစ်ခုဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒီတောဖျားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ အရွက်တွေ၊ အသီးတွေ၊ အပွင့်တွေနဲ့ လှပနေတာပါပဲ။ မိတ်ဆွေ ဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သင့်မြတ်နေတဲ့ အခါမှာ လှပနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီ မိတ်ဆွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အယူအဆချင်း မတူဘူး။ သဘောထားချင်း မတူဘူး ဖြစ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာ မိတ်ဆွေဟာ အကျည်းတန်သွား တတ်တယ်။ စောစောက အရွက်တွေ၊ အသီးအပွင့်တွေနဲ့ လှပနေတဲ့ တောဖျားကြီးဟာလည်း နွေအခါ ရောက်တဲ့အခါမှာ အရွက်တွေကြွေ၊ အကိုင်းတွေခြောက်ပြီး အကြည့်ရ ဆိုးသွား တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တောဖျားကြီးကို မလှပတော့ဘူးလို့ ယူဆလို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပြီး ပြန်ပြီးလှလာဦး

မှာပဲ။ မိတ်ဆွေဟာလည်း ဒီလိုပေါ့ကွာ။ အယူအဆတွေ မတူလို့၊ သဘောထားတွေ မတူလို့၊ အမူအကျင့်တွေ မတူလို့၊ အကျည်းတန်သွားပေမယ့် တစ်နေ့မှာ အယူအဆတွေ တူလာ မယ်၊ သဘောထားတွေ တူလာမယ်၊ အမူအကျင့်တွေ တူလာ မယ်ဆိုရင် ပြန်ပြီးလှပလာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့မိတ်ဆွေလေး မောင်မိခေါင်... မင်းဟာ အကျည်းတန်တဲ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ် ပါဘူး။ ခဏလေး အရွက်တွေကြွေပြီး အကိုင်းတွေ ခြောက်နေ တာပါ။ မကြာခင်မှာ ရွက်သစ်တွေထွက်ပြီး အသီးအပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ပြန်ပြီးလှပလာဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့မိတ်ဆွေ မောင်မိခေါင်လေ... ငါ ဘယ်မှန်းပါ့မလဲ”

သူ ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ရသေးတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမှာ ကိုဓာတ်သား၊ ခင်ဗျား ပုတီးဆရာ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကဗျာ ဆရာ လုပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျားစကားတွေက ကဗျာတွေ လို့ပဲ၊ လှနေသလိုပဲ”

သူ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဓာတ်သားက...

“မင်းပြောတဲ့ ကဗျာ ဆိုတာနဲ့ ပုတီး ဆိုတာဟာလည်း သူစိမ်း တစ်ရံဆံတွေ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကဗျာ ဆိုတာဟာ နှလုံး လှမှ ပွင့်နိုင်တဲ့ ပန်းတစ်မျိုး၊ ပုတီး ဆိုတာလည်း နှလုံးသားမှာ

၁၆၂ မင်းသိင်္ခ

စိုက်ရတဲ့ အပင်တစ်မျိုးပဲ၊ များများစားစား ခြားနားမယ်
မထင်ပါဘူးဣာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုပြောရဦးမယ်
ကျုပ်နာမည် ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်နာမည် မဲခေါင်
မဟုတ်တော့ဘူး၊ မဲခေါင်ကျော်စွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဝွတ်ဒ်သိုင် ကိုဇာတ်သား”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုဇာတ်သားကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ပုခုံးကို ပြုံး၍ ပုတ်

လိုက်ရင်း...

“အက်စတာ ဗညားနား မဲခေါင်ကျော်စွာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၆)

သတ်မလေးတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်ုပ်မဲခေါင်ကျော်စွာ

ကျွန်ုပ်သည် ဧရာဝတီမြစ်၏ တစ်ကက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့လေ
နားမလဲဟူသော အရပ်သို့ရောက်လျှင် ရန်ကုန်သို့ သွားမည့် ခရီး
ညီတင်ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံပါတ်(၅)ဟု
ထားသော ထိုင်ခုံတွင် နေရာရ၏။ ထိုထိုင်ခုံမှာ အခြားသော ထိုင်ခုံ
နှင့် မတူပေ။ အခြားသော ထိုင်ခုံများမှာ ကား၏ ခေါင်းဘက်သို့
ညီလာလှည့်၏။ ထိုထိုင်ခုံ တစ်ခုတည်းသာ ကား၏ နောက်ဘက်သို့
ညီလာလှည့်ထားလေ၏။

ထိုထိုင်ခုံသည် ဒရိုင်ဘာ၏ နောက်တည့်တည့်တွင် ထားသော
သတ္တုတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုသတ္တုထဲတွင် မော်တော်ကားပညာ
သော ကိရိယာများ ထည့်ထားဟန်တူ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ထိုထိုင်ခုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသော ထိုင်ခုံမှာ နံပါတ် (၆) နှင့် နံပါတ် (၇) ထိုင်ခုံ ဖြစ်၏။ နံပါတ် (၇) ထိုင်ခုံတွင် အဘွားကြီး တစ်ယောက် ထိုင်၏။ နံပါတ် (၆) ထိုင်ခုံတွင်မူ ခပ်ရွယ်ရွယ်မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်၏။ ထိုမိန်းမ၏ အသားအရောင်မှာ ဝါဝင်း၏။ မျက်လုံးမျက်နှာ ကောင်း၏။ ဆံပင်ကောင်း၏။ ဝတ်ပုံစားပုံ အချိုးကျလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမတစ်ဦးအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရန် များစွာ ဝါသနာ မပါသော်လည်း ထိုမိန်းမကိုမူ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ကြည့်မိသနည်းဟူမူ ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးသည် ဆတ်မတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးနှင့် တူသောကြောင့် ဖြစ်၏။

များစွာသောလူတို့သည် သမင်မျက်လုံးကို အရောင်တောက် သည်။ ကြည်လင်သည်ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ဆတ်မ၏ မျက်လုံးမှာလည်း သမင်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ အရောင်တောက်၏။ ကြည်လင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို ပစ်ခတ် စားသောက်ဖူးသော မုဆိုးဖြစ် ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မသိမိတ်၌ ထိုမိန်းမအား ဆတ်မဟု ထင်မှတ် သွား၏။

ဆတ်မသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အဘယ်ကြောင့် ကြည့်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ခံမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ရှည်လျားသောဆံပင်များ ကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏။ မြင်တွေ့နေကျ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်သော ကြောင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ဟန်တူ၏။ သူ၏ စိတ်တွင် ကျွန်ုပ်အား

သူဆိုးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့်နေပုံရ၏။ ဆတ်မသည် မုဆိုးကို ကြောက်နေသည်နှင့်တူ၏။

မုဆိုးသည် ဆတ်မ၏ သဘာဝကို ကောင်းစွာ ချီးမွမ်း၏။ ဆတ်မ၏ ဆိုသော သတ္တဝါသည် ၎င်း၏အမည်က ဆတ် ဆိုသော်လည်း လွန်စွာ ဆိုင်းသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ ညအခါများ၌ ဆတ်နှင့်တွေ့လျှင် မုဆိုးသည် သက်နှပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြီးနောက် မီးရောင်ကို တဖြည်းဖြည်း မိမိအနီး သို့ ဆွဲယူသောအခါမျိုး၌ ဆတ်သည် မီးရောင်အတိုင်း ရွေ့သွားတိုးလာ ဆတ်၏။ ဤမျှအထိ ထုံထိုင်းသော ဆတ်သတ္တဝါများပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ရွှေတွင် ရှိနေသော ဆတ်မသည် သူ၏မျက်လုံးကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း ခုံ၍ ကျွန်ုပ်မည်သော မုဆိုးကို အကဲခတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆပည့် လက်ဆောင် ဆိုသော ကုလားကလေးတံနှင့် ရှိအားသည် နှေ့ဟောင်း ဒဂိုးလေးတစ်ပြားကို ထုတ်၍ ဆေးလိပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက် ဆိုက်လေ၏။

ဆတ်မသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းမှ ဒဂိုးပြားကလေးကို ထုမ်း၍ ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြာနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင် ဆီဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြန်၏။ ဆတ်မသည် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။ ဒဂိုးပြားလေးသည် တိုက်ရင်းနှင့် ဝင်းလက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဒဂိုးပြားလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြာဆိုခြင်း မပြုဘဲ ဆတ်မ၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဆတ်မသည် အံ့ဩ၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိဖွား၍ရင်း...

“ဝေသာလီ ဒဂိုးပါ။ ဒီဒဂိုးဟာ အနည်းဆုံး နှစ်တစ်ထောင်
ကျော်ပါပြီ။ ဒီဒဂိုးလေးရဖို့ ကျုပ်ဟာ သားကောင်လိုက်
မုဆိုးလို တစိုက်စိုက်နဲ့ နောက်ကလျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပါ။
ကျုပ်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရှာပြီး ပြန်ရောင်းတဲ့ အလုပ်ပါ။
အသက်မွေးပါတယ်။ ဒီဒဂိုးကလေး ရခဲ့တာ (၇) ရက်လောက်
ရှိပါပြီ။ ရတဲ့နေ့မှာပဲ အိပ်မက်၊မက်တယ်။ ဒီဒဂိုးကို ရောင်း
မစားပါနဲ့တဲ့။ လမ်းမှာ မိန်းမချောချောတစ်ယောက်ကို တွေ့
အဲဒီမိန်းမကို ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ကျုပ် ညီမချောကို လက်ဆောင်
ပေးလိုက်တာပါဗျာ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားနဲ့ထိုက်ထိုက်
ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရတဲ့ပစ္စည်းဟောင်းလို့ သဘောထားပြီး
အမှတ်တရ သိမ်းထားပါ။ ဒီပစ္စည်းဟာ တစ်နေ့ကျရင်
ခင်ဗျားအတွက် အများကြီး အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမသည် သွားတက်ကလေးပေါ်အောင်
ပြုံးလိုက်လေ၏။ သူ၏ သွားကလေးများသည် ဖြူဖွေးလှပ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြင့် သိမ်းထားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
ဟု ရင်းမိန်းမက ဖြေလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဪ... နာမည်က မြင့်တဲ့လား”
ဟု ပြတ်သွားမည့် စကားကို ဆက်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမက...

“နာမည်ကတော့ မြင့်မြင့်နွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ
ရှိတဲ့ မုဆိုးတွေအကြောင်း စာတမ်းတစ်စောင်ရေးဖို့ ဒီဘက်ကို
ခရီးထွက်လာတာပါ။ မုဆိုးတွေအကြောင်း ဆိုတဲ့နေရာမှာ မုဆိုး
တွေ နေထိုင်စားသောက်ရတဲ့ဘဝကို ပိုပြီး အလေးထားပြီး
ရေးမှာပါ”

ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌...

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းတဲ့လူလို့ပြောမိတာကိုး၊ နဂို
ကတည်းက မုဆိုးလို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီဆတ်မရဲ့နဖူးကို ဒူးလေး
နဲ့ ပစ်ပြီးသားပဲ”

တွေး၍ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က...

“ဘာကို ပြုံးတာလဲရှင်၊ ကျွန်မ ရေးမယ့် စာတမ်းအကြောင်း
အရာကို ပြုံးတာလား”

ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါဗျာ... ဒီလိုပါ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ရေး... ခင်ဗျားက
သိပ်ပြီး နုနယ်လှပလွန်းလို့ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရ
မှာကို ကြောက်သွားမှာစိုးလို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရှာတဲ့လူလို့
ပြောလိုက်တာဗျာ။ အမှန်က ကျုပ်က မုဆိုးဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က
မဲခေါင်ကျော်စွာတဲ့။ ရိုးမတောကြီးတွေထဲမှာနေတဲ့ တော
တိရစ္ဆာန် အပေါင်း ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ကို ရုတနာ အသိုက်မမြဲ
ပြောင်းပြီး ပြေးရလောက်အောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်တဲ့ မုဆိုးကြီး”

၁၆၈ မင်းသိင်္ခ

တစ်ဦးပေါ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို
ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ခင် ကိုဓာတ်သား
ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်၊ သူက မုဆိုး
မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခု ပုတီးသမား ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မြင့်နွယ်ဆိုသော မိန်းမဆွေ
ကလေးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၇)

ဆတ်ဖတစ်ကောင်အား ပစ်ခတ်ရန် ချိန်စွယ်ခြင်း

လက်ပံတန်းသို့ ရောက်လျှင် မော်တော်ကားသည် ခေတ္တရပ်
ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးသည်များလည်း အပေါ်အပါး သွားရန်အတွက်
လည်းကောင်း၊ မုန့်ပဲသရေစာ စားရန်အတွက်လည်းကောင်း ကားပေါ်မှ
ဆင်းကြလေ၏။

ဆတ်ချက် ။ ။ လက်ပံတန်းဆိုသော်လည်း ကားရပ်သောနေရာသည်

လက်ပံတန်းမြို့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်းကလေး တာဆုံဖြစ်ပါ

သည်။ လက်ပံတန်းနှင့် နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
အတွင်းသို့ ဝင်၏။ စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်ပြီးနောက်

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာယူ၍ သောက်နေလေ၏။ ဆတ်မလည်း

ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲသို့ လာရောက်၍ ကုလားထိုင် အလွတ်တစ်လုံးတွင်

ထိုင်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာ၍သောက်၏။ ဆီထမင်းရောင်းသော

ကလေးမ ကလေးထံမှ ဆီထမင်း ဝယ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ကြွေး၏။ ၎င်းလည်း

အား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆီထမင်းကို မစားလိုကြောင်းပြော၍ ဆက်မကိုပင်

ကြွေးလိုက်၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဆတ်မသည် ကိုဓာတ်သား၏ လိပ်စာကို ကျွန်ုပ်တို့ထဲတွင် မေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပေး၏။ ဆတ်မသည် ဆီထမင်းကို စားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက် လုပ်ရင်း...

“စပ်စုတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့ရှင်၊ မုဆိုးလုပ်လို့ရတဲ့ ဝင်ငွေဟာ မိသားစု စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက်လုံလုံလောက်လောက် ရှိပါသလား၊ ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာ”

ဟု ပြုံး၍ မေးလိုက်လေ၏။ ဤမေးခွန်း၏ နောက်ကွယ်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိ၏။ ကျွန်ုပ်ကို လူပျိုလား၊ အိမ်ထောင်နှင့်လား၊ မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ကျုပ်က တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဆိုတော့ မြင့် မေးတဲ့ မေးခွန်းကို တိတိကျကျ မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းပြီး ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေဟာ မိသားစု စားသောက်နေထိုင်ရေးကို လုံလောက်ရုံတင်မကပါဘူး။ ငါ့ လျှံလျှံလေးတောင် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ နားကပ်တစ်ဖက်တည်းကို ခြောက်သိန်းလောက်တန်တဲ့ စိန်နာ ကပ်မျိုးမှပန်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးမယားမျိုးအတွက်ဆိုရင်တော့ ပြည့်စုံမှု မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလို မုဆိုးမယားမျိုး ရှိတယ်လို့လည်း မကြားဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်က ရယ်လိုက်လျှင် ဆတ်မသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ မုဆိုးကြီး ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာရေ တဲကြီးတစ်လုံးမှာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလို့ရတဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ ချိုတွေ၊ သားရေတွေကို ချိတ်၊ ဒူးလေးတွေ၊ အမဲပစ်သေနတ်တွေ တွဲလောင်းဆွဲထား၊ မီးဖိုပေါ်မှာလည်း အသားတွေ ကျပ်ကပ် ထားတဲ့ မုဆိုးတဲရဲ့အလှကို မခံစားတတ်ဘဲ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ နေရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးကတော်လည်း ရှိချင် ရှိမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ဆတ်မက သူ့ဘာသာ တခပ်ခပ် ရယ်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မြင့်ရဲ့၊ မုဆိုးကတော်ဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်းက ရလာတဲ့ သားကောင်ကို ကောင်းကောင်းဖျက်တတ်ရမယ်၊ ချက်တတ်ရမယ်၊ ပိုတာကို ဈေးမှာသွားပြီး ရောင်းတတ်ရမယ်၊ တချို့ကို အခြောက်လှန်းပြီး ကျပ်ကပ်တတ်ရမယ်၊ ပြားချွန် တတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငှက်ဖျားတက်လာရင် သောက်တဲ့ဆေးကို ဝယ်ထားတတ် ရမယ်၊ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးကတော့ တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး၊ တောအရက်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ အဲဒီအရည်အချင်းရှိရင်တော့ မုဆိုးကတော် အလုပ်ကို လျှောက်လို့ရပြီ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ လျှောက်တိုင်းလည်း အဲဒီအလုပ်ကို ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့၊ အလုပ်ခန့်သူ မုဆိုးက အလုပ်လျှောက်သူ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ရှိနေရင် အင်တာဗျူးတွေ ဘာတွေ ထိုင်ချင် ထိုင်ရဦးမှာနော့...”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြော၍ ရယ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆတ်မက...

“အလို... မုဆိုးကတော် ရာထူးကလည်း မလွယ်ပါလားရှင်၊ တကယ်လို့များ မုဆိုးကတော် လုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ သူ့ကို အလုပ်ပေးမယ့် မုဆိုးက ဘယ်လိုများ စစ်ဆေးတတ်ပါသလဲ”

ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ မြင့်ရယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်လို့တော့ ရပါတယ်၊ ပထမ အရေးကြီးတာကတော့ ပါဆင်နယ် အင်တာဗျူးပဲဗျ၊ လူတွေ စစ်ဆေးခြင်းပဲ၊ မုဆိုးတွေဟာ တောထဲမှာ သားကောင်နဲ့ သတ်ပုတ်ပြီး အသက်မွေးရတယ်၊ သူတို့ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်း တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှလုံးသားက နူးညံ့တယ်ဗျ၊ သားကောင် မရရင် သစ်ခွပန်းရှာတတ်ကြတာကို ကြည့်ရင် အလှတိ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ ရွေးချယ်ရင်လည်း လွတာကိုပဲ ရွေးမှာဗျ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ သူဟာ အကုသိုလ် တစ်ခုကို အမြဲတမ်း ကျူးလွန်နေရလေတော့ သူ့ကို ပါဏာတိ ပါတက မကျူးလွန်ရဘူးလို့ ဆုံးမမယ် အိမ်သူသက်ထားအလုပ်သမားကိုလည်း သူ့ဘယ်ရွေးပါမလဲဗျာ ‘လင်မုဆိုး၊ မယားမြားချွန်’ ပဲ၊ သူ့ဘဝအတွက် လိုအပ်မှာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ဆတ်မက...

“ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ မုဆိုးကတော် ရာထူးကို လျှောက်တဲ့သူဟာ အတော်ကိုရှားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ကြည့်နေလေ၏။

“ကျုပ် သိသလောက်တော့ မြင့် ထင်သလို မရှားဘူး၊ အလုပ် လျှောက်ချင်တဲ့လူတွေ တွေ့ပါတယ်၊ တချို့လည်း ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း လျှောက်လွှာတင်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ တချို့ကျတော့လည်း စောင်းပါးရိပ်ခြည် လျှောက်လွှာတင်ပါတယ်၊ မုဆိုးကလည်း သူယူမယ့်မိန်းမကို မိန်းမလို့ ထင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ ပစ်နေကျ သားကောင်လို့ သဘောထားတာ၊ မျက်လုံးလှတဲ့ မိန်းမဆိုရင် ဆတ်မလို့သဘောထားတာ၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် မိန်းမဆိုရင် ပြောင်မလို့ သဘောထားတာ၊ ကောက်ကောက်ကျစ်ကျစ်မိန်းမ ဆိုရင် တောခွေးမလို့ သဘောထားတာ၊ ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမဆိုရင် တောကျွဲမလို့ သဘောထားတာ၊ ဘာကောင်မပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ မုဆိုးကတော့ သားကောင်လို့ပဲ သဘောထားတတ်ပါတယ်၊ တောထဲဝင်သွားပြီး ဆတ်မတစ်ကောင်ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူး ပေမယ့် ဆတ်မ၊ မကွေ့ဘဲ တောကျွဲမ ကွေ့တော့လည်းခွေးများ မနေပါဘူး၊ တောကျွဲမပဲ ပစ်လိုက်တာပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြီးလျှင် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆတ်မက...

“ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာ ပြောပုံကို ကြည့်ရတာ တော်တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်ခတ်ခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

ဟု ဆတ်မက ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်ပစ်ဖူးတာ အထီးတွေချည်း ပစ်ဖူးပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးမိတယ်မသိပါဘူး၊ မျက်လုံးလှတဲ့ ဆတ်မ တစ်ကောင်လောက် ပစ်စမ်းကြည့်မလားလို့ပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆတ်မက...

“မုဆိုးကြီး မော်တော်ကား ထွက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်မနဲ့ထ၍ ကားဆီသို့ သွားပြီးလျှင် တက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းရန် စားပွဲထိုးကလေးအား ခေါ်၍...

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

ဟု မေးရာ စားပွဲထိုးကလေးက...

“အစ်ကိုကြီး ပေးဖို့မလိုတော့ဘူး၊ ဟိုဆတ်မကြီးက အကုန်လုံး ရှင်းသွားပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“အလို... မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားတို့ နားထောင်နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က အမဲပစ်တဲ့အကြောင်း ပြောတာမှတ်လို့ နားထောင်ရင်းနဲ့ အမဲပစ်တဲ့အကြောင်း မဟုတ်ဘဲ ရည်းစားစကားပြောနေတာ ဖြစ်နေလို့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ နားထောင်မိတာပါ။ ဗွေမယူပါနဲ့ခင်ဗျာ”

သူ စားပွဲထိုးကလေးက စပ်ဖြဖြ မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ဆော်၏။

“အတော်လာတဲ့ အကောင်ပဲ”

သူ ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်လိုက်ရာ ထိုသုဉ်းလေးက...

“အစ်ကိုကြီးရေ... အဲဒီဆတ်မကြီးကိုတော့ မှန်အောင် ပစ်နော်၊ အတော်လှတာဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးဖြောင့်မှ သတိထားမိတယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ဆတ်မရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲ၊ အတော့်ကို လှတယ်၊ ဟောဟိုတောထဲမှာ ဆတ်မတွေ အများကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အဖေက မုဆိုးဆိုတော့ ဆတ်မတွေကို မြင်ဖူးပါတယ်၊ မှန်အောင်ပစ်ပါ အစ်ကိုကြီး”

သူ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသုဉ်းလေး၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ဖိတ်၍...

“ကြိုးစားကြည့်မယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆတ်မက တခြားဆတ်မတွေလို မထုံဘူးကွ၊ နည်းနည်းဆတ်တယ်”

သူ ပြောကာ ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၈)

ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ဆတ်မနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သေး၏။ ထို့နောက် ဒင်္ဂါးသားကုမ္ပဏီသို့ သွားရောက်ကာ အမဲလိုက်သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်များ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

မူလ ကျွန်ုပ် လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ခဲ့သော အမဲပစ်သေနတ်ကို သွား၍ သုံးမရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည့် အကြောင်းကိုလည်း စာတစ်စောင်ရေး၍ သစ်တောဌာနနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ရဲဘက်ဌာနသို့ သတင်းပို့ရလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အိမ်၌ တည်းခိုကာ အမဲလိုက်ရာတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းရသေး၏။

တော၏။ အလုံးစုံပြည့်စုံသောအခါ၌ တောထဲတွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း အမဲလိုက်၍ မရသောရက်များ၌ ဖက်ရှရန်အတွက် ဝတ္ထုစာအုပ်များ ဝယ်ယူလေတော့၏။ ထိုဝယ်ယူသော ဝတ္ထုစာအုပ်များအနက် အများစု ဝယ်ယူခဲ့သော ဝတ္ထုများမှာ ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုများ၊ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီနှစ်အုပ်တွဲနှင့် ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေများ ရေးခဲ့သော ထောင်မင်းသားဦးဖိုးထော်ဝတ္ထုများနှင့် အခြားစွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများသည် အများစု ဖြစ်လေတော့၏။

ထို့ပြင် အတွေးအခေါ်နှင့် ပတ်သက်သော အင်္ဂလိပ်စာအုပ် အချို့လည်း ပါ၏။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းများကို သယ်ပို့ရန် လူတစ်ယောက် ငှားရမ်းပြီးလျှင် ပြည်မြို့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နွားမလံဟူသော အရပ်ဒေသသို့ ရောက်လျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၏။ ထိုသို့ ကူးလိုက်သောအခါ ဥသျှစ်ပင်ဟူသော အရပ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအရပ်သို့ရောက်လျှင် ကိုဓာတ်သား၏ စခန်းဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုစခန်းသို့ရောက်လျှင် ကိုဖြူနောက်နှင့် တွေ့လေ၏။ ကိုဖြူနောက်သည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း...။

“အလို မဆိုးကြီး...။ တစ်ခေါက် ရောက်လာပြီတိုး” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ်လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးကို ဆွဲ၍ ယူလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်ကို လာ၍ တွေ့၏။ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ထို့နောက် ကိုဓာတ်သားက...

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ခန်းမှာ မင်း ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ် မောင်မဲခေါင်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဇာတ်သား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မုဆိုးကြီး မဲခေါင်ကျော်စွာ ပစ်ချင်တဲ့ ဆတ်မလေးတစ်ကောင် ကျုပ်ဆီကို ရောက်နေလို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ဆတ်မလေးကလည်း မုဆိုးရဲ့ ပြောင်းရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပြောင်းရှေ့မှာ သားကောင် ရောက်မှ မုဆိုးကြီးက ဥပုသ်စောင့်မယ်ဆိုပြီး မပစ်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့။ ပွဲက မလှတဲ့နေ့သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“သားကောင် တွေတယ်ဆိုပြီး ရမ်းတော့ ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ မုဆိုးမှာကလည်း မုဆိုးသိက္ခာဆိုတာ ရှိတယ်လေဗျာ။ ရန်မူမယ့် သားကောင်မျိုးမှ မုဆိုးကောင်းက ပစ်ချင်တာဗျာ။ သက်သတ် အပစ်ခံမယ့် သားကောင်မျိုးကိုတော့ မပစ်ရဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာ မုဆိုးကြီးကိုဇာတ်သား ဆိုတဲ့ လူက သင်ပေးခဲ့တယ် လေဗျာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ် ခေါ်ယူလာသော အထမ်းသမားလည်း ပြန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ညပိုင်းသို့ရောက်လျှင် တောအရက်ပြင်းပြင်းတစ်လုံး လာ၍ ပေး၏။ တောအရက်နှင့်အတူ ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်း၍ ခပ်ရာရည် ညစ်ထားသော ပန်းကန်တစ်ချပ်ကိုလည်း လာ၍ ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် တောအရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီးနောက် ကိုဖြူနောက် သက်သို့ ပြန်ပေးပြီးလျှင် ...

“ရာသက်ပန် ...”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ... ဖြတ်လိုက်ပြီကိုး၊ ကန်တော့... ကန်တော့”

ဟု ကိုဖြူနောက်က တောင်းပန်လေ၏။

ညစာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခိုဝှက်၍ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏နှာခေါင်းဝသို့ သင်းယုံသော ရနံ့တစ်မျိုးရောက်လာ သဖြင့် ခေါင်းကို အသာအယာလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လရောင်အောက် တွင် လှချင်တိုင်း လှနေသော ဆတ်မကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ ယောင်၍ ‘ဆတ်မ’ ဟု မခေါ်မိရန် သတိ သားလိုက်ရလေ၏။

“ဆရာကိုဇာတ်သားက မဲခေါင်ကျော်စွာ ဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီး ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မြင့်ကို လာပြောလို့ လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါရှင်”

ဟု မြင့်က အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

၁၈၀ မင်းသိင်္ခ

“ကောင်းပါတယ် မြင့်ရယ်၊ ဆရာကိုဓာတ်သားရဲ့ ပုတီးစိပ်နဲ့
တွေနဲ့ ပုတီးစိပ်နေတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ဆရာပါပဲ။ ဒါသေး
အခုအခါမှာတော့ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ပြဒါးတစ်လမ်း
သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေကြပြီ။ ဆရာက ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေထဲ
ကျွန်တော်က ပါကတိပါတာတွေ လုပ်ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်တတ်
ပါ့မလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... မြင့်ကို တစ်ခါ ပြန်ပြီးတွေ့
ရတာ ကျွန်တော့် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော် ပေးထား
မိန်းမဟောင်းဒဂိုးလေးရော ရှိသေးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မြင့်က...

“ရှိပါတယ်ရှင်... ရှိပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ပုတီးစိပ်ရန် မောင်းထု အချက်
လိုက်သံကြောင့် မြင့်မြင့်နွယ်လည်း...

“ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ် ကိုမဲခေါင်ရေ”

ဟု ဆိုကာ သွက်လက်ပေါ်ပီးစွာ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အသုံး (၁၉)

ကျွန်ုပ်စံငါင်ကျော်စွာ၏ ရှင်ပြုနားသဘောပျံ့ပွဲကြီး

မြင့်မြင့်နွယ် ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
ကွပ်ယှစ်ပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများသည် ကျွန်ုပ်
ဖွာရှိုက်နေသော စီးကရက်မီးခိုးများနှင့်အတူ လွင့်မျော၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် မြင့်မြင့်နွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျနေ
ပြီဖြစ်၏။ သားလေးတစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးတစ်ယောက်ပင် ရနေပြီ
ဖြစ်၏။ သားလေးမှာ ဂုဏ်သားအရွယ်ပင်ရောက်၍ ဒုတိယတန်းသို့ပင်
တက်နေပြီဖြစ်၏။ သားလေး၏ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရှင်ပြုပေးရ၏။
ထို့အတူ သမီးကလေးအားလည်း နားသမင်္ဂလာ ကျင်းပပေးရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ရှင်လောင်းလှည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏
သားလေးသည် စလွယ်များ၊ ခေါင်းဆောင်းများ၊ ချိတ်ပုဆိုးများဖြင့်
အတော်လှနေ၏။ မြင်းဖြူကြီး စီးထား၏။ ရွှေထီးများလည်း ဘေးမှလိုက်
၍ မိုးပေးနေကြ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ကျွန်ုပ်သည် သားလေး ကိုရင်ဖြစ်သောအခါ အသုံးပြုမည် သပိတ်ကို လွယ်၍ထားရ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်မှာမူ သားလေး ကိုရင်စည် သောအခါ ဝတ်ရမည့် သင်္ကန်းကို မောင်းထောင်ချိုင့်နှင့်ထည့်ကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထား၏။

ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲမှာ အလွန်အင်မတန် စည်ကားလှ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ကိုဇာတ်သားကြီးသည် 'ရွဲ' အော်၍ ပိုက်ဆံများကို ပေါက်ပေါက်များနှင့်အတူ ကြနဲလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများသည် ပြည့်စုံ၍ လှပနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။တောဝက်ကြီးတစ်ကောင် သည် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲအတွင်းသို့ အတင်းပိုးဝင်၍လာ၏။ လူများ သည် ထွက်ပြေးကြ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်သည် ကြောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းကို အကာအကွယ်ယူ၍ ပုန်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် တောဝက် သည် ရင်ဆိုင်တွေ့နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုခုံးတွင် လွယ်ထားသော အမဲဝစ်သေနတ်ကို အလိုက်သင့် ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်၏ ပုခုံး၌ လွယ်ထားသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ သားကလေး မောင်ရင် လောင်း၏ သပိတ်နှင့် သပိတ်လွယ်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုအခါ၌ သပိတ်လည်း မရှိတော့။ သပိတ်လွယ်လည်း မရှိတော့။ သေနတ်နှင့် သေနတ်သိုင်းကြိုးသာ ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ဒင်ကို ပုခုံးတွင်ထောက်၍ မောင်းကွင်းအတွင်းသို့ လက်ညှိုးလျှိုးပြီးလျှင် ခလုတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖြုတ်ချလိုက်လေ၏။

ခိုင်းကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ တောဝက်ကြီးသည် နောက်သို့ သန်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားကို ဖြုတ်ပြီးနောက် တောဝက်ဆီသို့ ပြေးသွားရန် ကြံစည်လိုက်ချိန်၌မှာပင် လန်၍ နိုးသွား လေတော့၏။

နိုးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မြင့်နွယ်နှင့် ဆင်မယား မဟုတ်တော့။ ထိုအတူ သားဖြစ်သူ မောင်ရင်လောင်းလည်း မရှိတော့။ နားထွင်းမည့် သမီးငယ်လည်း မရှိတော့။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထရန်အတွက် ညာလက်ကို ကွပ်ဖျစ် ဆီတွင် ထောက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်သည် ကွပ်ဖျစ် ဆီသို့ မရောက်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်အား ကွပ်ဖျစ်ပေါ်တွင် ထောက်လိုက်ရန် အမိန့်ပေးနေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ အာခံနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဖြူနောက်ကို လှမ်း၍ အော်ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာမှ 'ကိုဖြူနောက်' ဟု ပီပီသသ ထွက်မလာတော့ဘဲ 'ဝရွေး ဝရွေး' သော ထွက်နေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် သတိလစ်သွား၏။

ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ၌ ဆေးရုံပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။ ဆေးရုံကား ပန်းတောင်းဆေးရုံ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အားယူ၍ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် ကိုဇာတ်သားကို တွေ့ရ၏။ ကိုဇာတ်သားသည် ဆရာဝန်အား ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောပြနေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အားယူ၍ ကြည်လိုက်ပြန်ရာ မြင့်မြင့်နွယ်ကို တွေ့ရ၏။

မြင့်မြင့်နွယ်သည် ခုတင်ဘေးရှိ ဗီရိလေးကို ရှင်းလင်းပေးနေကြောင်းတွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ဆရာကိုဓာတ်သားဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဆရာကိုဓာတ်သား၊ ကိုမဲခေါင် သတိရလာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကိုဓာတ်သားလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ပြီးလျှင်...

“မောင်မဲခေါင်... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုညက ကိုဖြူနောက်ကိုပင် ပီသအောင် မခေါ်နိုင်သော ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်နှင့် ယခုအခါ ပီသအောင် စကားပြောနိုင်သော ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို ပြန်၍ တွေးနေမိ၏။

“မင်းနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ လေဖြန်းသွားတာ လေဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဆေးရုံကို အချိန်မီပို့နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီက ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကလည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကုသပေးကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် မကြာခင် မင်းပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ မင်းအနေနဲ့ လှုပ်လို့မရဘူးထင်တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း လှုပ်ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံးလှုပ်လို့ရပါတယ်”

ခု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ညာဘက်လက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်သည် လှုပ်၍ ရနေပြီဖြစ်၏။ အမှန်တကယ်လည်း ဒီဆေးရုံ၌ သုံးလေးရက်ခန့် နေပြီးနောက် ဆင်းခွင့်ရခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ် ဆေးရုံ၌ ရှိနေစဉ်အတွင်း ကိုဓာတ်သားသည် သူ၏ နန်းသို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ မြင့်မြင့်နွယ်သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ကူညီရန်အတွက် ဆေးရုံ၌ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ဆေးရုံက ဆင်းသောအခါ၌ ကိုဓာတ်သား၏ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းသို့ မြင့်မြင့်နွယ်နှင့်အတူ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

“ကိုမဲခေါင်အတွက် ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

မြင့်မြင့်နွယ်က ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...

“မြင့်က ကျုပ်ကို သေသွားမယ်ထင်ပြီး စိတ်ပူနေတာလား၊ ကျုပ်ကတော့ သေရမှာ သိပ်မကြောက်ဘူး၊ သေပြီးရင် ငရဲကျမှာကို ကြောက်တာပဲ၊ အခုအတိုင်းကတော့ ကျုပ်သာ သေလို့တော့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ တစ်ထပ်ထပ်ကို ရောက်သွားမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မြင့်မြင့်နွယ်က...

“ဆရာကိုဓာတ်သား သေရင်တော့ နတ်ပြည်ကို တန်းပြီးတော့ တက်ရမယ် ထင်တယ်”

ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလိုလည်း မထင်နဲ့ဗျ၊ ကျုပ် အခုလို အကုသိုလ်တွေများအောင် သူ စခဲ့တာဗျ၊ အခု သူလုပ်နေတဲ့ ကုသိုလ်တွေနဲ့”

ပေါင်းလိုက်ရင် သူ့မှာ ဆိုးတာတစ်ဝက်၊ ကောင်းတာတစ်ဝက် ဆိုတော့ ကျုပ်လို ငဲ့ပြည် မရောက်ရင်တောင် အသူရကောင် ဘုံတော့ ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ရယ်မိသေးတော့၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က...

“မြင့် သေရင်ကော”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မြင့်မှာက အကုသိုလ်ကလည်း မရှိဘူး၊ ဒီကြားထဲ ကျုပ်လို ဆွေမတော်၊ မျိုးမစပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်နေ တုန်း ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ ပြုစုတယ်ဆိုတော့ မြင့်မှာက ကုသိုလ်တွေ အများကြီးပါ။ သေစရာရှိရင် ရဲရဲသာသေလိုက်၊ နတ်ပြည် ရောက်မှာ သေချာတယ် မြင့်ရေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မြင့်မြင့်နွယ်က...

“နတ်ပြည်ပဲ ရောက်ရောက်၊ ဘယ်ပဲ ရောက်ရောက်ပေါ့ ကိုမဲခေါင်ရယ်၊ မြင့်တော့ မသေဝံ့တာ အမှန်ပဲ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကိုဓာတ်သား၏ စခန်းသို့ ရောက်သွားကြ ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်နောက်မှ စစ်ကနဲ စစ်ကနဲ နာနေ သဖြင့်...

“မြင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ် နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် နားရွက်နှစ်ဖက်နောက်က စစ်ကနဲ စစ်ကနဲ နာနေတယ်”

စမ်းကြည့်တော့လည်း အနာလိုလို တွေ့ရတယ်ဗျ၊ ထူးဆန်းတာ က နားရွက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဖြစ်နေတာ၊ ကျုပ် သတိမလစ်ခင် အထိ ဒီအနာဟာ မရှိဘူးဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မြင့်မြင့်နွယ်က...

“ရှင် သတိလစ်ပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်နေတယ်လို့ ကိုဖြူနောက် က ဦးဓာတ်သားဆီ လာပြောတဲ့အချိန်မှာ ဦးဓာတ်သားအနား မှာ မြင့် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဦးဓာတ်သားက ‘ကိုဖြူနောက် ရေ... သွားမထိနဲ့၊ မဲခေါင်တစ်ယောက်တော့ လေဖြတ်ပြီထင် တယ်’ လို့ပြောပြီး ဘူးတစ်ခုထဲက အပ်တစ်ချောင်းကိုနှိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးမှာ အပ်ဖျားကို မီးကင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ ကိုမဲ ခေါင်ဆီကို ထွက်လာတာ၊ မြင့်က သူ့နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ ရတာ၊ ကိုမဲခေါင်ဆီလည်းရောက်ရော ဦးဓာတ်သားကြီးက အဲဒီအပ်နဲ့ ကိုမဲခေါင်ရဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက်နောက်မှာ အပ်နဲ့ လက်မဝက်လောက် ခြစ်ချပြီး သွေးတွေကို ညှစ်ချလိုက်တာ၊ နားရွက်တစ်ဖက်က သွေးက ပဲကြီးစေ့လောက် ထွက်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်ပြီးမှ မော်တော်ကားရှာပြီး ကိုမဲခေါင်ကို ဆေးရုံပို့ တာ၊ ဆေးရုံရောက်ရင် သက်သာသွားမှာပါတဲ့၊ သေလည်း မသေဘူး၊ လေလည်းမဖြတ်တော့ပါဘူးလို့ သူက ပြောတာပဲ။ ရှင် အခုနာနေတာ အဲဒီဒဏ်ရာတ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မြင့်က မသိလို့

၁၈၈ မင်းသိင်္ခ

အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးတော့ သူက အဲဒါ ရွေးဟောင်း
တရုတ်နည်းတဲ့၊ အဲဒီလိုတော့ ပြောတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့် သိထားဖို့က အဲဒီ ကိုဓာတ်သားဆိုတဲ့
လူကြီးက မတတ်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က ..

“ဟုတ်မှာပါ ကိုမဲခေါင်ရယ်၊ အတော်ကို ဗဟုသုတနဲ့

ပြည့်စုံတဲ့လူကြီး”

ဟု ဆိုးမွမ်းလိုက်လေတော့သတည်း။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အခန်း(၂၀)

အနာဂတ်မိခင်

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သား၏ အဓိဌာန်စခန်းသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကိုဓာတ်သားသည် ကိုဖြူနောက်အား ခေါ်၍...

“ဖြူနောက်ရေ... မောင်မဲခေါင်က တို့ရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုပေမယ့်
ရိုးရိုးဧည့်သည် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဂီလာနဧည့်သည်ဆိုတော့
ဆေးတိုက်ဖို့လိုတယ်၊ ထမင်းကျွေးဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါတွေ
လုပ်ပေးဖို့ မင်းကတာဝန်ယူရမယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း ယောက်ျား
သူနာပြုအဖြစ် သဘောထားနိုင်ရမယ်၊ မြင့်မြင့်နွယ်တို့
မိန်းမသူနာပြုအဖြစ် ထားလို့တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ရဲ့
လူနာက မြင့်မြင့်နွယ်ကို မျက်စိကျနေတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့
ခြေဆော့လက်ဆော့ လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မြင့်မြင့်နွယ်က
မကျေနပ်လို့ ရိုက်ချင်တောင် ရိုက်ဖို့ခက်တယ်ကွ၊ သူနာပြုရဲ့
တာဝန်က လူနာကို နေကောင်းအောင် လုပ်ပေးရမှာလေကွာ၊
အနာတရ ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးလေ”

ပြောဆိုကာ ပြုံးစေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“ကိုဇာတ်သားရယ်... ကျုပ်ဟာ ဒီလောက် ကြန့်မဲ့တဲ့
ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး။ သားကောင်နဲ့တွေ့ရင် လျင်မြန်တဲ့
မုဆိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အလွန်
လက်နှေးတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကိုဇာတ်သားက...

“မုဆိုးလောကမှာ သားကောင်များများ ရတာဟာ လက်မြန်တဲ့
မုဆိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ လက်နှေးပြီး သေသေချာချာ ပစ်တတ်တဲ့
မုဆိုးဟာ သားကောင်ပိုပြီးရတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း
သိပြီးသားမို့လား မောင်မခေါင်”

ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇာတ်သား၏ခခန်း၌ ပြန်လည်၍ ကျန်းမာလာ
သည်အထိ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ မြင့်မြင့်နွယ်နွယ်
တွေ့နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ပါ။
ပကတိကျန်းမာလာသောအခါ၌ ကိုဇာတ်သားနှင့် မြင့်မြင့်နွယ်ကို
နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ်သည် တောသို့ဝင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မင်းလှမြို့အနောက်ရှိ မဲလီကုန်းဆိုသောရွာသို့
အရောက်သွား၏။ ထိုရွာ၌ ငါးရက်ခန့် နေထိုင်ပြီး ခူးလေးကောင်း
ကောင်းတစ်လက်၊ အမဲလိုက်ခွေးကောင်းကောင်းတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူ
ကာ ထိုရွာ၏ အနောက်စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ အတော်အတန်
တောနက်၍ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုရှိသောနေရာ၌ အနီးဆုံးရွာစု

အလေးမှ လူများကို ငှားရမ်းကာ တဲတစ်လုံးထိုး၍ အမဲပစ်ခြင်းအလုပ်ကို
စောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရသောသားကောင်များကို တောပတောင်းရွာ၊
ကျောင်းပျောက်ကုန်းရွာ၊ ကြို့ပင်ရွာ၊ ရွှောက်ဝ၊ အုတ်မြေတွင်းရွာ စသည်
သို့ ဆင်းကာ ရောင်းချရလေ၏။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ၌ သားကောင် အတော်အတန်ထိုက်
ခတ်မိပြီးဖြစ်၏။ တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိုးရွာသဖြင့် အမဲလိုက်
ခြင်းဘဲ တဲအတွင်း၌ အိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ အိပ်မောနေစဉ်
အတွင်း ကျွန်ုပ်၏ တဲအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ဘက်ထရီဖြင့် တပ်ဆင်ထားသော မီးကိုဖွင့်ကာ ထိုထူအား
အကျိုးအကြောင်းမေး၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် အတောင်းစား
သားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ရှုမိုနပ်ကို
ဆွဲထား၏။ လွန်စွာနက်မှောင်၍ အသားလွန်စွာကောင်းသော သတ္တလတ်
ဆောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထား၏။ ရှုပ်အကျီမှာလည်း အနက်ရောင်ဖြစ်၏။
သတ္တလတ်ကုတ်အကျီမှာလည်း အနက်ရောင်ဖြစ်၏။ လည်တိုင်တွင်
ဆက်ကတိုင်ခေါ် ဖဲဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် လည်စီးကို အကျအနစ် ဆွဲထား
၏။ ထိုလည်စည်း လေတိုက်၍ လန်မသွားစေရန်အတွက် လွန်စွာလှုပ်
သော ကလစ်ကလေးဖြင့် ရှုပ်အကျီတွင် တွဲထား၏။ ထိုကလစ်ကလေး
ကို ပုလဲနက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လူ၏ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်၏။
ထိုသူ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် အတာချီကွေ့စံခေါ် သေတ္တာငယ်တစ်လုံး
ဆွဲထား၏။

“မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကလည်း
ဝတ်စားထားလိုက်တာဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောဆိုကာ ထိုသူ၏ မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်မိလျှင်...
“အမယ်လေး”

ဟု အလန့်တကြား အော်မိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူက...
“မကြောက်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မကြောက်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ထိုသူ၏အသံ
သည် ကျောက်မီးသွေးကဲ့သို့ နက်မှောင်၏။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးများမှာ
လွန်စွာပြာဝိုင်း၍နေ၏။ နှာခေါင်းမှာ လွန်စွာတို၍ လွန်စွာမှကြီး
နှာခေါင်းပေါက်များမှာ အပေါ်ဘက်သို့ လန်နေ၏။ ပါးစပ်မှာ လွန်စွာ
၏။ လွန်စွာမှလည်း နိမြန်း၏။ ပါးစပ်တွင်းမှ သွားကြီးများမှာ လွန်စွာ
၏။ လက်သန်းလုံးခန့်ရှိသော အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာ အပေါ်၌ ခမ်းခြောက်
သို့ လန်၍ တက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်လွန်း၍ ဖူးများ တုန်နေ၏။ ထိုသူသည်
လူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ခေတ်မီအချိုးကျစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော
ဘီလူးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုဘီလူးသည် အငြိမ်မနေ
လက်တွင်းမှ အတာချီကေ့စ်ကို အောက်သို့ချပြီးလျှင် အနက်ရောင်သော
တစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးကို ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း
ထုတ်ကာ မီးခြစ်အနက်ကို ထုတ်၍ စီးကရက် သောက်နေ၏။ တစ်

သည် သူ၏ စီးကရက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ စီးကရက်သည် အဖြူရောင်
မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင် စီးကရက် ဖြစ်နေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ စကားလေးတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း
ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက
ဘီလူးပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြန်ပြောလျှင် ဘီလူးသည် ကျယ်
လောင်သောအသံဖြင့် ရယ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်စိတ်ကြောင့်
အသက်ထွက်မသွားစေရန် သတိကြီးစွာ ထားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက်
ဘုရားစာကိုရွတ်ရန် အကြံရသဖြင့် ရွတ်သော်လည်း ‘ဗုဒ္ဓေါ’ တစ်လုံးသာ
လျှင် ပါးစပ်မှ ထွက်၏။

ထိုအခါ သတ္တဝါကြီးက...

“ဘုရားစာဆိုတာ အရေးအကြောင်းရှိမှ ရွတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

နဂိုကလည်း လုပ်ထားတာမရှိတော့ ပါးစပ်က မထွက်ဘူး
မောင်မဲခေါင်ရေ၊ သမ္မုဒ္ဓေကို ရွတ်မယ်ဆိုရင်လည်း လေ့ကျင့်
ထားရမယ်၊ ပရိတ်ရွတ်မယ်ဆိုရင်လည်း လေ့ကျင့်ထားရမယ်၊
အမြဲရွတ်နေရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား မောင်မဲခေါင်ရယ်”

ဟု လေသံ ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဘီလူးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကို သိနေရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရေ၊ ဘီလူးတွေက အမျိုးမျိုးကွ၊ ငါက အနက်ရောင်ဘီလူး၊ ဘလက်ဘီလူးပေါ့ကွာ”

ဟု ထိုသတ္တဝါကြီးက ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားဘာသာ ဘလက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂရေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲလို့ မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် ထိုသတ္တဝါကြီးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက် ၎င်းက...

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ ငါဟာ တစ်ခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ မင်းပဲ၊ မင်းဟာ ပစ္စုပ္ပန်မဲခေါင်၊ ငါဟာ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်မယ့် မင်းရဲ့သဏ္ဌာန်ပဲ၊ အနာဂတ် မဲခေါင်ပေါ့ကွာ၊ ပါဏာတိပါတာတွေများလွန်းလို့ ဒီလိုကြီး ဖြစ်သွားတာ၊ အနာဂတ် မဲခေါင်က ပစ္စုပ္ပန် မဲခေါင်ကို လာပြီးတွေ့တာပါ ဟဲ... ဟဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ဘလက်ကြီးရဲ့၊ ကျုပ်ဟာ အနာဂတ် ကို မရောက်ဘူး၊ အမြဲတမ်း ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်

မရောက်သေးတဲ့ အနာဂတ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာရတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဘလက်ဘီလူးရယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကြောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အမဲပစ်သေနတ်ကတော့ စာရင်းမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်ဝထဲကို ကျည်ဆန်တွေ အတွဲလိုက် ဝင်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားလို ဘီလူးမျိုး သုံးယောက် ထပ်ထားရင်တောင် ပေါက်သွားမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ကြိမ်းလိုက်ရာ ၎င်းက...

“မင်းတို့အနေနဲ့တော့ အတိတ်ရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ရယ် ဟာ သူ့အကန့်နဲ့သူ ဖြစ်နေတာကွ၊ အဲဒီအရာ သုံးခုလုံးဟာ အချိန်ကာလကို ပြောတာပါပဲကွာ၊ အင်္ဂလိပ်လို တိုင်းမိပေါ့၊ အဲဒီတိုင်းမိ ဆိုတဲ့အရာဟာ တကယ်မရှိဘူးလေကွာ၊ တကယ် မရှိတဲ့အရာကို ရှိတယ်လို့ စဉ်းစားရင်တော့ လောကကြီးရဲ့ မျက်လှည့်အပြင်ရတာပဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်း ဒီမှာပဲ၊ အတိတ်လည်း ဒီမှာပဲ၊ အနာဂတ်လည်း ဒီမှာပဲ၊ တစ်ထပ်တည်း တစ်သားတည်း ရှိနေတာ၊ အချိန်ကာလသာ မဟုတ်ဘူး၊ နေရာဟာလည်း ဒီသဘောပဲ၊ နေရာလို့ ကျုပ်အခုပြောတဲ့ စပေ့စ်ဆိုတဲ့ အာကာသဘောဟာ တကယ်မရှိဘူး၊ မရှိတဲ့အနေနဲ့ ရှိပြန်ရတာ၊ နေရာတိုင်းဟာ မရှိတဲ့အရာနဲ့ ဖန်တီးထားရတာ၊ မရှိတဲ့ အရာနဲ့ ပြည့်နှက်နေရတာ၊ ဒီနေရာ ဟိုနေရာ ဆိုတာက ပြောသာပြောနေရတာ ဘယ်နေရာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့

မောင်မဲခေါင်ရေ တိုင်းမဲဆိုတဲ့ အရာလည်း တကယ်မရှိဘူး၊ စပေစ်ဆိုတဲ့အရာလည်း တကယ်မရှိဘူး၊ ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်နေရတဲ့ တကယ်မရှိတဲ့ အရာတွေကွ၊ နောက်ပြီး ဘာနဲ့ပြောဆိုနေရသလဲဆိုတော့ အချိန်ကာလကိုလည်း 'ယခု' ကို မထွှင်ထားပြီး ပြောရတယ်။ 'ယခု' အရင်က ဖြစ်ရပ်တွေကို 'ယခင်' လို့ သုံးရတယ်။ 'ယခု' ပြီးတော့ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်ရပ်တွေကို 'နောင်' လို့ပြောရတယ်။ တကယ်တော့ ယခင်ကော၊ ယခုကော၊ နောင်ကောဟာ ပြောသာပြောနေရတဲ့ တကယ်မရှိတဲ့ အချိန်ကာလရဲ့ လှည့်စားမှုတွေသာဖြစ်တယ် မောင်မဲခေါင်လေးရေ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ခူးခေါင်းနှစ်ဖက်ချိတ်၍ စီးကရက်ကိုသောက်ကာ မိုးပေါ်သို့ မီးခိုးများကိုမှုတ်၍ ထုတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ခိုး၍ကြည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင် အစွယ်နှစ်ချောင်းနှင့် အမည်းရောင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သူ၏နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ရ၏။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အဖြူရောင် စီးကရက် နှစ်လိပ်နှင့် အမည်းရောင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း သောက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုအခါ သေမလောက်ကြောက်နေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးလိုက်၏။ ထိုအခါ ၎င်းက...

"ဘာပြုံးဘာလဲ မောင်မဲခေါင်၊ ငါ့ရဲ့ အစွယ်နှစ်ချောင်းဟာ စီးကရက်နှစ်လိပ် တစ်ပြိုင်တည်း သောက်နေသလိုဖြစ်ပြီး စီးကရက် အမည်းတစ်လိပ်နဲ့ပါ ပေါင်းလိုက်ရင် စီးကရက်

သုံးလိပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း သောက်နေသလို ဖြစ်နေလို့ မင်းက ပြုံးတာလား"

သူ မေးလေ၏။

"အမှန်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိတာလဲ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာကျုပ် ဖြစ်နေတာ"

သူ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်...

"ခက်နေပါပြီကွာ၊ ငါဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ မင်းပဲလေ၊ ငါနဲ့ မင်းဟာ နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း၊ အဲဒီတော့ အပြင်မှာ ဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကသိတာပေါ့"

သူ ၎င်းက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင်ဗျာ၊ အနာဂတ်ကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ ကျုပ် မကြာခင် ဘာဖြစ်မလဲ"

သူ ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင်...

"မကြာခင်မှာ မင်း ဗိုက်အောင့်လာလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့အောင့်တာလဲဆိုတော့ အပင်တယ်ဆိုက်လို့ခေါ်တဲ့ အူအတတ်ပေါက်လို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်တော့ မနက်ဆီရင်လှည်းကြုံနဲ့ ကြုံပင်ရွာကို လိုက်ရမယ်၊ ကြုံပင်ရွာနဲ့ မထေ့ကျိုက်ထီးရွက်ရွာကို ဆင်းရမယ်၊ အဲဒီမှာ အနာသည်ချိုးတစ်ယောက်တည်း သတိလစ်နေမယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းရဲ့အနာဝင်ဘဝ စလိမ့်မယ် ပစ္စုပ္ပန်လေးရေ"

ဟု ပြောဆိုကာ အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်မော၍ ကျွန်ုပ်၏ တံအတွင်း ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ယောင်ယမ်း၍ 'အမလေး' အော်လိုက်၏။

ထို့နောက် အနီးတွင် ချထားသော အမဲပစ်သေနတ်ကို လှမ်း ကိုင်လိုက်ရာ အေးစက်သော သေနတ်ပြောင်းကြီးကို ကိုင်မိပြီး အိပ်မက် လန့်၍ နိုးသွားလေတော့သတည်း။

ညက စကားပြောခဲ့သော ဘလက်ဘီလူးကြီးမှာ အိပ်မက် နေကြောင်း သိရလေ၏။ ထိုအိပ်မက်ထဲမှ ရုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မှုတ်ထဲတွင် ခွဲ၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်သွင်သည် အခြေအနေ ဆိုးဝါးလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ် ရုပ်သွင်ကို မြင့်မြင့်နွယ်ကို စိတ်ကူးထဲတွင် ပေးစားကြည့်မိ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်သွင်ကို မက်မောလိမ့်မည်မဟုတ်။ မြင်သည်နှင့် လန့်၍ သေသွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် တောင်တောင်အိအိများကို စင်စစ် ရင်း ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့၍ သောက်လိုက်၏။ ရေကြမ်းသောက်ပြီး များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဗိုက်သည် ပြင်းထန် အောင့်၍ လာလေတော့၏။ အောင့်သောဝေဒနာကို ခံစားရင်းနှင့် တစ်စ တစ်စ တိုး၍ အောင့်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောပိုးအိတ်အတွင်း

လှည်းများထည့်ကာ ကျောတွင်ပိုး၍ သေနတ်ကို လွယ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ခိုင်တွင် ချည်ထားသော အမဲလိုက်ခွေးကို လွှတ်ပစ်ခဲ့ရ၏။ အနီးဆုံး လမ်းသို့သွားရာ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်သည် သားလှီးဓားနှင့် ခွဲနေသကဲ့သို့ ချော့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နဖူးပြင်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လဲကျမသွားစေရန် သတိထား၍ လျှောက်နေရင်း မကြာခဏ လဲ၍လည်းကျ၏။ အားယူ၍ ထရ၏။ ဆက်၍လည်း လျှောက်ရ၏။ မလှမ်းမကမ်းမှ ဖားများ၏အော်သံကို ကြားနေရ၏။ အနံ့စပ်စပ် ဖားများသည် အုံးအံ့... အုံးအံ့ဟု သံမြိုင်အော်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ နားတွင် ဂိုးအွန်... ဂိုးအွန်ဟုသာ ကြားနေရ၏။ ဂိုးအွန်... ဂိုးအွန် ဆိုသည်မှာ သွားတော့... သွားတော့ဟု ကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖားများသည် ကျွန်ုပ်အား အားပေးနေခြင်းလော၊ အာတွင်းမှမောင်းထုတ်နေကြခြင်းလောကိုမူ ကျွန်ုပ် အတင်မပြောနိုင်ပါ။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မြေနီလမ်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ခုနစ်များသယ်လာသော ကားတစ်စီး ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် အတူအညီတောင်း၍ လိုက်ခဲ့၏။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှမူ နာမြဲနာနေ၏။ အောင့်မြဲအောင့်နေ၏။ ခွဲတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကားပေါ်မှ ကျွန်ုပ် ဆင်းခဲ့ရ၏။ ဤသို့ကြုံတစ်စီးဖြင့် ဆက်၍လိုက်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့လိုက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းမှာ လမ်းချိုးဝင်သွားမည်ဟု ပြောနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းလျှောက်မည်ဟု ကြိုးစားရာ မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ
လေးဖက်ထောက်၍ သွားနေရ၏။ ကျိုက်ထီးရွက်စေတီတော်ကို အထူး
ဖူးမြော်ရန် ကြိုးစား၍ ထလိုက်ကာ လက်ချီလိုက်သည်၌ပင် အရပ်ကြီး
ပြတ် ပြို၍ ကျသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် သတိရလာသည့်အခါ၌ ပန်းတောင်းဆေးရုံသို့ ဒုတိယ
အကြိမ် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ ထို့ပြင် သူနာပြုဆရာမလေး
ပြောပြချက်အရ ခွဲစိတ်ကုသပြီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆေးရုံ၌ ရက်အတန်ကြာနေရ၏။ ထိုတစ်
အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သတိအရဆုံးမှာ ကျွန်ုပ်၏ အနာဝတ်ရုပ်သွင် ဘယ်
ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးနောက် ကိုဓာတ်သား
အဓိဌာန်စခန်းသို့ လိုက်၍သွား၏။ ထိုစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ
ကိုဓာတ်သားကော မြင့်မြင့်နွယ်ဝါ မရှိတော့ပေ။ ကိုဖြူနောက်သား
ထိုစခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ စခန်းမှာလည်း စတင်ဖျက်သိမ်းနေပြီဖြစ်၏။

ကိုဓာတ်သားနှင့် မြင့်မြင့်နွယ်တို့မှာ အိန္ဒိယပြည်၊ ကာလက
မြို့မှ မစ္စတာရိုင်းဆိုသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် အိန္ဒိယ
ပြည်သို့ ဘုရားဖူးခရီး ထွက်သွားပြီဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဖြူနောက်ထံတွင် တည်းခိုရင်း မည်သည့်အခါ
ဒေသသို့ သွားရမည်ကို မသိဘဲ ရှိလေတော့၏။ တစ်ညတွင် ဘလက်ကြီး
သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်
မျှင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မောင်မဲခေါင်ရဲ့၊ ဒုက္ခတွေ့ကတော့ စပြီးမိတ်ဆက်
နေပြီနော်၊ ကိုဓာတ်သားနဲ့ မြင့်မြင့်နွယ်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး၊
ဒီစခန်းကိုလည်း ဖျက်နေပြီ၊ ဘယ်ကိုသွားမလဲ ကိုယ့်လူရဲ့၊
မိတ်ဆွေ အသုရကာယ်ဘုံသား မိုက်ကယ်လည်း ကိုယ့်လူဆီကို
လာခွင့်မရတော့ဘူး၊ ပါဏာတိပါတာတွေအတွက် တောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေနဲ့ အကြွေးဆပ်ဖို့ လိုနေပြီ၊ မင်း နားလည်တဲ့စကား
နဲ့ အလွယ်ပြောရရင် မင်းက စက္ကူအဖြူတစ်ချပ်ပေါ်မှာ
အနက်စက်တွေ အများကြီး ချခဲ့တယ်၊ စက္ကူတစ်ရွက်လုံး
မည်းနက်နေပြီ ဆိုကြပါစို့၊ အဖြူစက်တွေ ပြန်ချရမယ်၊ မင်းချ
ခဲ့တဲ့ အနက်စက်တွေကို ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့အထိ အဖြူစက်တွေ
ပြန်ချရမယ်၊ စက္ကူတစ်ချပ်လုံး ဖြူသွားရင် မင်းအတွက်
ကံကောင်းတာပေါ့၊ အဖြူစက်တွေ ဘယ်လိုချရမလဲဆိုတာ
တော့ ငါလည်း ပြောမပြတတ်ဘူး၊ ပြောပြတတ်တဲ့လူကို မှာပြီး
အဖြူစက်တွေ ချပေတော့ မောင်မဲခေါင်ရေ”

ဟု ပြော၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ လန်၍နိုးသွားလေတော့၏။ မည်သို့
ဖြစ်သည်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ “အဖြူရောင် အစက်အပြောက်တွေ
အဖြူရောင် အစက်အပြောက်တွေ” ဟု တရစပ် အော်နေမိလေတော့
သတည်း။

ရပ်မနားဆိုသလို “အဖြူရောင် အစက်အပြောက်တွေ... အဖြူရောင် အစက်အပြောက်တွေ...” ဟု အော်ဟစ်မိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဖြူနောက်က ဆရာဝန်ပင့်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရောဂါကို ပြ၏။ ထိုဆရာဝန်သည် ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပြီးနောက် ကိုဖြူနောက်အား...

“ဒီမှာ ဦးဖြူနောက်၊ ခင်ဗျားလူ စိတ်ဖောက်သွားပြီ၊ အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆေးရုံကိုပို့ပါ”

သူ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးရုံကို ပို့မည်စိုးသဖြင့် ရုန်းကန်အော်ဟစ်တာ ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ကိုဖြူနောက်သည် ရွာသားများ၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မရမက လိုက်၍ ဖမ်းလေ၏။ မိသောအခါ၌ ဦးဖြူတုတ်၏။ ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျွန်ုပ် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ် သတိရသောအခါ၌ ဆေးရုံရှိ အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူနာပြုများသည် ကျွန်ုပ်အား အားပေးစကား ပြောကြ၏။ ချောမော့ ကြ၏။ ထို့နောက် ဆေးကုသပေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆေးရုံ၌ သုံးလခန့် နေရ၏။ ထို့နောက် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရလေတော့၏။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဝဲခူးအလွန် ဒေးစွန်ပါဘုရားဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

အခန်း(၂၁)

စီးကုတ်လွန်စွာသောတံတား စာရေးဆရာ စာရေးဆရာ

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ လန်နီခွဲပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အနက်ရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို အကျအန ဝတ်ဆင်ထားသည့် အနက်ရောင်ဘီလူးကြီး(သို့မဟုတ်) ဘဲလက်ဘီလူးကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလေတော့၏။ သူ၏ မျက်နှာကိုသာမက သူ၏ ဟန်ပန်များကိုလည်း မျက်စိထဲမှ မထွက်နိုင်အောင် ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် သူသည် တခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ပင်ဟုလည်း ဆိုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်သွင်ဟုလည်း သူက ဆိုခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်သွင်ကို လွန်စွာမှ ကြောက်လန့်မိ၏။ သို့မဟုတ် လွန်စွာမှ စက်ဆုပ်မိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်

ထိုဘုရားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စာရေးဆရာတစ်ဦး နှစ်ဦး
အဓိဌာန် လာဝင်နေသည်ဟု ကြားရသောကြောင့် ၎င်းနှင့် တွေ့ဆုံ
သွားရလေ၏။ ထိုစာရေးဆရာသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း စာများကို
သွားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စာများကို လွန်စွာနှစ်သက်၏။

ထို့ပြင် စာရေးဆရာသည် စာရေးဆရာသက်သက်မဟုတ်
နှာမည်ကြီး ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ထိုဆရာထံသို့ ရောက်
သွား၏။ သူသည် လျှို့ဝှက်စွာကြား၍ ချောင်းပေါ်တွင် တဲတစ်လုံးထိုး
နေနေ၏။

သူ၏စာကို ရင်းနှီးသော်လည်း လူကိုယ်တိုင်မှာမူ ယခုတစ်ကြိမ်
တွေ့ခြင်းသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်၏။ သူ၏ ဆံပင်သည် ပုခုံး
ကျော်၍ ကျနေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများလည်း ရှိ၏။
သူသည် အသက်အတော်အတန် ရနေပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မျက်လုံးမှာ တောက်ပနေဆဲ ဖြစ်၏။ စကားပြော
သောအခါ၌ ခြေဟန်လတ်ဟန်ဖြင့် ပြောတတ်၏။ သူ၏ လက်ချောင်း
များမှာ သွယ်၍ ရှည်၏။ ကျွန်ုပ် အထူးသတိထားမိသည်မှာ သူ၏အသံ
ပင်ဖြစ်၏။

သူ၏အသံ၌ ထူးခြားသော ဓာတ်တစ်မျိုး ပါနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်
ထင်မိ၏။ သို့မဟုတ် ဩဇာဓာတ်တစ်ခု ပါနေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား

မေးခွန်းအချို့ကို မေး၏။ ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောသောအခါ၌ သူသည်
ကောင်းစွာနားထောင်၏။ သို့သော် နားထောင်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏
မျက်နှာကို မကြည့်။ ကျွန်ုပ်၏ ပုခုံးစွန်းတစ်နေရာသို့ စိုက်၍ ကြည့်ကာ
နားထောင်လေ၏။ သူက ကျွန်ုပ်အား ပြောသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏
မျက်ခုံးနှစ်ခုအကြားသို့ ကြည့်၍ပြော၏။

တစ်ခုသတိထားမိသည်မှာ သူသည် စီးကရက်လွန်စွာ သောက်
၏။ စီးကရက်ကို ထုတ်၍ ဘယ်ဘက်နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် မထိတထိလေး
ခဲထားပြီးနောက် မီးခြစ်ကို 'ထောက်' တနဲ့ ခြစ်၏။ ပြီးလျှင် မီးမတို့သေး
ဘဲ မီးခြစ်မှ မီးတောက်ကို မျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။ ကျေနပ်
အောင်ကြည့်ပြီးမှ စီးကရက်ထိပ်ဖျားကို မီးတို့၏။ ထိုသို့ မီးတို့ပြီးလျှင်
မီးခြစ်တွင် ဖိထားသော လက်မကို လွှတ်လိုက်ပါက မီးတောက်သည်
အလိုလို ငြိမ်းပါလျက် မီးခြစ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ခါပြီးမှ ငြိမ်းတတ်
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့် စကားပြောပြီးနောက်
လွန်စွာရင်းနှီးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို စ၍ပြောပြ
လျှင် အနည်းငယ် နားထောင်ပြီးနောက်...

“သိပ်ပြီးနားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ တစ်ထိုင်တည်း မပြောပါ
နဲ့၊ တစ်နေ့ကို နည်းနည်းပဲ ပြောပါ။ ဒီမှာနေပါ”
ဟု ပြောလေ၏။

၂၀၆ မင်းသိင်္ခ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဆရာ၏ တတိယမျက်လုံးအဓိဋ္ဌာန်
စခန်းတွင် ရက်ပေါင်းတစ်ရာရှစ်ရက်တိတိ နေထိုင်၍ ကျွန်ုပ်၏
အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့လေ၏။

ထိုဆရာလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်
ပြောသမျှကို လိုက်လံရေးမှတ်လေ၏။ မရှင်းလင်းသည့် အချက်များကို
ပြန်၍မေး၏။

ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ ဖတ်ပြ၏။ တစ်ရာရှစ်ရက် ပြည့်သောနေ့၌
ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဆရာအား နှုတ်ဆက်၍ သူ၏ တတိယမျက်လုံးအဓိဋ္ဌာန်
စခန်းမှ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ဤတွင် ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာ မင်းသိင်္ခအား မဲခေါင်
ကျော်စွာဆိုသူ ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့သည် နိဂုံးကမ္မတ်
အဆုံးသတ်သွားပြီ ဖြစ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထို
မှတ်တမ်းအား ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ် မောင်မောင်မြင့်အေး
လက်သို့ ယေလိုက်လေတော့၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး
များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်၏ တင်ပါးတွင်ရှိသော အကျိတ်ကလေးသည်
လွန်စွာကြီးမားလာပြီးလျှင် ထိုင်၍ ထ၍ မရအောင် ဒုက္ခပေးလာသော
ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ မဟာမြိုင်ဆေးခန်းသို့ တက်ရောက်၍ ခွဲစိတ်ကုသ
ခဲ့ရလေတော့၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ အေးစွန်ပါရှိ စခန်းသို့ ပြန်

လားရှိုးစွေစာပေ

လားရှိုးစွေစာပေ

နိုင်တော့ဘဲ မှော်ဘိမြို့အစွန် မရမ်းတလင်း တောစပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေ
 ထိုင်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုခြံသို့ ပြောင်းပြီးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်
 အလုပ်များ မပြီးသေးသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် မှော်ဘီ၌ ဆက်၍
 အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ရပြန်၏။ ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်သည် ဆိုရာ၌လည်း
 တဖြောင့်တည်း လုပ်ရသည် မဟုတ်ပေ။ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ
 ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန် ယူက်ရသည်လည်းရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဦးစွန်ထိုက်ဟုခေါ်
 သည့် မိတ်ဆွေကောင်း မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကူညီ
 သောကြောင့် ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့၊ နံနက် ၃ နာရီ
 ထိုးတွင် အဓိဋ္ဌာန် ပြီးသွားလေတော့၏။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်အကြောင်းကို
 စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရန်ပင် အစီအစဉ်ရှိ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး၍ တစ်နှစ်
 ကျော်ကျော်၊ နှစ်နှစ်နီးပါး ကြာသောအခါ၌ မောင်မဲခေါင်သည် ကျွန်ုပ်
 ထံသို့ စာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုစာထုပ်ကြီးပါ အကြောင်း
 အရာများကိုဖတ်၍ ကြည့်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ထံမှ ထွက်သွားပြီးနောက်
 ၎င်းကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ဆန်းများကို ရေးထားသောစာများ
 ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ဖော်ပြပြီးသည်အထိ အကြောင်း
 အရာများမှာ မဲခေါင်ကျော်စွာဝတ္ထု၏ ပထမပိုင်းဟုဆိုလျှင် နောက်တွင်
 ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများမှာ မဲခေါင်ကျော်စွာဝတ္ထု၏
 ဒုတိယပိုင်းပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

(စာရေးသူ)

မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မဲခေါင်ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော
 စာထုပ်ကြီးကို ဖြေလိုက်လေ၏။ စက္ခုအညိုပေါ်တွင် လွန်စွာနက်သော
 ဆတ်ဖြင့် သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ်
 ရေးထားကြောင်း ဖတ်၍ရလေ၏။ မောင်မဲခေါင်သည်
 အကိုကောင်းစွာရေးတတ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်အရေးနှင့်
 သူ၏စာများကို ပြင်ဆင်ခြင်း လုံးဝမပြုခဲ့ပါ။ ၎င်းရေးသားထားသည့်
 အတိုင်းသာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ မောင်မဲခေါင်သည်လည်း
 အရေးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ပင် ရေးသားလေ့ရှိရာ မောင်မဲခေါင်၏
 အတွင်ပါသော ကျွန်ုပ်ဆိုသည့် နာမ်စားသည် ကျွန်ုပ်မင်းသိင်္ခနှင့်
 ဆုံးဝမသက်ဆိုင်ပါ။ ထိုကျွန်ုပ်မှာ မောင်မဲခေါင်၏ နာမ်စားဖြစ်ကြောင်း
 သိစေအပ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

အန်း(၂၂)

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိုးအိုကြီးဦးစိုးသိန်း

ကျွန်ုပ်သည် ဒေးစွန်ပါတွင်ရှိသော စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းမှ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ထို့နောက် ဘဏ်တွင် အပ်ထားသော ငွေများကို ထုတ်ယူခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သစ်တောဘက်သို့ အမှုထမ်းနေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်ကာ အမဲပစ်သေနတ်တစ်လက် ဝယ်ယူပြီး အမဲပစ်လိုက်စင် လျှောက်မည်ဟု ကြံစည်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ကြံစည်ပြီး ဥသျှစ်ပင်တွင်ရှိသော ကိုဖြူနောက်ထံသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ကိုဖြူနောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ နေရာတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကာ ပုတီးဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည်ဟု သိရသဖြင့် ၎င်းထံသို့ အရောက်သွားခဲ့လေတော့၏။ ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပန်ကာ ထိုရေပိတ်ပင် တည်းခိုနေရလေ၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်၍မပျော်ဘဲ ရှိနေ၏။ ကိုဖြူနောက်မှာမူ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ စေတီတော်ကလေးတစ်ဆူတွင် ပုတီးပိတ်၍ နေပေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ပြတင်းပေါက်အတွင်းမှ ဝင်လာပြီး ခရပ်ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဖြာ၍ကျနေသော လရောင်ကို မေးကြည့်ကာ ထိုင်၍နေ လေ၏။ မကြာ မကြာလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ထိန်ထိန်သာ နေသော လမင်းကို လှမ်း၍ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်မိသောအခါ၌ လေတိုက်၍ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသော ဝါးရွက်များနှင့် ဝါးတိုင်ပေါ်တွင် စီးနေသော ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လ၊ကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ခရပ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ ထိုသူကို ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“အမလေး”

ဟု လန့်၍ အော်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ အော်ပြီးနောက် “လာပြန်ပြီ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထက် အရပ်မြင့်၏။ ကိုယ်လုံးလည်း တုတ်ခိုင်၏။ အနက်ရောင် ဖိရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ ထိုရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ အနက်ရောင် သတ္တလပ် ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်၍ဝတ်ထား၏။ အနက်ရောင် သတ္တလပ် ဆောင်းဘီလည်း ဝတ်ထား၏။ ဖိနပ်မှာလည်း အနက်ရောင် ဖြစ်၏။ ယင်းတို့တွင်လည်း အနက်ရောင် နက်ကတိုင်တစ်ခုကို စည်းထား၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ အနက်ရောင် စီးကရက်ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တို့

လိုက်၏။ စီးကရက်မှာလည်း အနက်ရောင်ပင် ဖြစ်၏။ မီးခြစ်ကိုလည်း ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ မီးခြစ်မှာလည်း အနက်ရောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ပြလန်နေသော သူ၏ပါးစပ်တွင် စီးကရက်ကို တွေ့လိုက်၏။ မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ တို့လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းစွန်းမှ အစွယ်နှစ်ချောင်းသည် အပေါ် နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ကော့တက်နေ၏။ အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာမူ ဖြူဖွေးနေ၏။ သူသည် စီးကရက်ကို ဖွာနေ၏။ မီးခိုးများကို အကွင်းကလေးများ ဖြစ်အောင် မှုတ်ထုတ်နေ၏။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အဖြူရောင် စီးကရက် နှစ်လိပ်နှင့် အမည်းရောင် စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်နေသကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးမိသေးတော့၏။ ထိုသူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား...

“ဟောင်း... ခူး... ယူခူး။ ကျန်းမာတော်မူပါစ”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“အနက်ရောင်ဘီလူးကြီး ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် (အိုင်အမ် ကျိုက်ဝဲလ်... သိုင်းကျိုး) ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ချိပါရဲ့ အခုလို မေးဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းမှောင်နေပြီး အသားအရောင်မှာလည်း မီးသွေးခဲသို့ နက်မှောင်လေ၏။ နှာခေါင်းမှာ တို၍ အဝကျယ်၏။ ယက်တွင်လည်း မည်းနက်သော လက်သည်းကြီးများ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ဘလက်ဘီလူးဟု လွယ်လွယ်ကူကူပင်

ခေါ်ခဲ့၏။ ၎င်းဘလက်ဘီလူးကြီးက သူသည် တခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်၏။ အနာဂတ်တွင် ကျွန်ုပ်ဖြစ်လာမည့် ရုပ်သွင်ဟူလည်း ၎င်းကပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်သည် မလှပတော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိနေပြီဖြစ်၏။

“ဘာကိစ္စလာတာလဲ”

သူ ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘလက်ကြီးက...

“ဘာကိစ္စလည်းဆိုတော့ အမဲပစ်သေနတ်ဝယ်ဖို့ ကြံစည်နေတာကို လာပြီးကန့်ကွက်တာ၊ မဝယ်ပါနဲ့၊ လုံးဝမဝယ်ပါနဲ့၊ အဲဒီစကားကို နားမထောင်ဘဲ ဇွတ်ဝယ်ရင် ဝယ်တဲ့နေ့မှာပဲ အဲဒီ သေနတ်နဲ့ ပြန်မှန်ပြီး သေအောင်လုပ်ရမှာပဲ”

သူ ပြောလေ၏။

“သေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ဝယ်မလဲဗျာ၊ ကျုပ်က မုဆိုးပဲ၊ မဲခေါင်ကျော်စွာဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးပဲ၊ ကျုပ်က အမဲမလိုက်ဘဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သူ ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘလက်ကြီးက...

“ဒါကို ပြောပြီးသားပါပဲ၊ ကိုယ့်လူ မေ့နေလို့ပါ၊ စက္ကူအဖြူ တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ကိုယ့်လူဟာ အကုသိုလ်တစ်ခုဖြုတ်ဦး မင် အနက်လေး တစ်စက်ချတယ် ဆိုပါတော့၊ ကိုယ့်လူ ချခဲ့တဲ့ အနက်စက်တွေဟာ များလွန်းလို့ စက္ကူတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေတာပဲ၊ အဖြူစက်ကလေးတစ်စက်တောင် မရှိတော့ဘူး”

အခုချိန်ဟာ အမည်းစက်တွေပေါ် အမည်းစက်တွေ ထပ်ပြီး
လို့ မရတော့ဘူး။ အဖြူစက်တွေ ချနိုင်သလောက် ချစမ်းပါ
ဟုပြောကာ လွန်စွာအရပ်ဆိုးလှသော ဘလက်ဘီလူးကြီးသည်ထွက်သွား
လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လန့်၍နိုးသွားလေတော့၏။ ထိုသို့ လန့်
နိုးရုံမျှမက ပါးစပ်မှလည်း “အနက်ရောင် အစက်အပြောက်တွေ...
အနက်ရောင် အစက်အပြောက်တွေ” ဟု အော်နေမိလေတော့၏။

ထိုအခါ ကိုဖြူနောက်သည် ပုတီးစိပ်ရာမှ ထ၍လာပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရှု၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း “အနက်ရောင် အစက်အပြောက်
တွေ... အနက်ရောင် အစက်အပြောက်တွေ” ဟု အော်ဟစ်နေ
ပြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဖြူနောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ
အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ ဆရာဝန်ကို သွား၍ပင့်
၏။ ဆရာဝန်လည်း ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ် အော်နေသောအသံ
နားထောင်ပြီးလျှင် ကိုဖြူနောက်အား...

“ဒီမှာ ကိုဖြူနောက်... ဒီလူပဲ မဟုတ်လားဗျ၊ တစ်ခါ
အဖြူရောင် အစက်အပြောက်တွေလို့ အော်နေလို့ ဆေးခွံ
ပို့ခဲ့တာလေ၊ အခုတစ်ခါလည်း သည်လူက အနက်ရောင်
အစက်အပြောက်တွေလို့ အော်နေပြန်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ဖောက်တာပဲ မဟုတ်လားဗျ၊ အဲဒီတော့ စိတ်ငြိမ်ဆေး
တစ်လုံးထိုးပေးလိုက်မယ်ဗျ၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ
လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ကိုဖြူနောက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း
သားအချို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးရန် စီစဉ်ကြ
လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံပေါ်သို့ ‘ဒုတိယအကြိမ်
ရောက်သွားရပြန်၏။ ထိုဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သူနာပြုများသည်
ကျွန်ုပ်အား အားပေးကူညီကြ၏။ ခင်ဝင်းဆိုသော လူနာထိန်း ဝန်ထမ်း
ဆစ်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်အား...

“ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာရေ... ကျုပ်ကို လူကြီးတွေက ခင်ဗျားကို
ထိန်းဖို့၊ ခင်ဗျားကိုစောင့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်၊ တကယ်
ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ ဝေဒနာသည်တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး၊
မကြာခင်ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်မှာပါ၊ အဲဒီလို
ဆင်းခွင့်ပေး လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့၊
ကျွန်တော့်အိမ် ခဏလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲ
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တို့တော့ ကောင်းကောင်း
ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊
ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ဘကြီးနဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်”
ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“နေပါဦး ကိုခင်ဝင်းရဲ့၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေကတော့
ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ပေးမယ်ဆိုတဲ့
ခင်ဗျား ဘကြီးက အမျိုးကုတု မြန်မာဆေးဆရာလား”
ဟု မေးမိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုခင်ဝင်းက...

“ဆေးဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွံတေးက အိုးသူကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အတော်ဆန်းတဲ့လူပျ၊ ကိုမဲခေါင် ကျော်စွာ တွေ့လိုက်ရင် အကျိုးရှိမှာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တွေ့ဖြစ်အောင်သာ တွေ့လိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုခင်ဝင်းပြောသည့်စကားသည် လွန်စွာမှ မှန်လေ၏။ ဆရာ ဝန်ကြီးများ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် တစ်ပတ်အတွင်း ရောဂါမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့် ပေးသောနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုခင်ဝင်းအိမ်သို့ လိုက်သွား၏။ ကိုခင်ဝင်းသည် လွန်စွာသဘောကောင်း၏။ သူ၏မိန်းမမှာလည်း သဘော ကောင်းပါပေ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမတစ်ဦး က...

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

...ဟု မေးရာ ၎င်းမိန်းမက ..

“ဘယ်က ဧည့်သည်မှမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးရုံက အဖူးကို အိမ်ထဲ ခေါ်လာသတဲ့တော့”

ဟု ပြန်၍ မြေသံကို ကျွန်ုပ်နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုခင်ဝင်း ၏ ကလေးသုံးယောက်ဖြစ်သော တိုးအောင်၊ တိုးမောင်၊ တိုးဆောင် ဟူသော ညီအစ်ကိုသုံးဦးတို့သည် တစ်ချက်ကလေးမှ အငြိမ်မနေဘဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်အောင် ဆော့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ သုံးဦးကိုကြည့်၍ ရူးချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာ ၏။ ဘလက်ဘီလူးကြီးကြောင့် အမှန်တကယ် မရူးခဲ့ဘဲ တိုးညီနောင် သုံးကောင်ကြောင့် ရူးရမလို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုခင်ဝင်းသည် အလုပ်မှ ခွင့်ယူပြီး တွံတေးမြို့သို့ ခေါ်သွားခြင်းကြောင့် သက်သာခွင့်ရခဲ့ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုခင်ဝင်းနှင့်အတူ တွံတေးမြို့သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ ၏။ တွံတေးသို့ရောက်လျှင် အိုးလုပ်သောသူများ နေထိုင်ရာအရပ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုအရပ်သို့အရောက်၌ နှစ်ထပ်ကျွန်းအိမ်မည်းကြီးတစ်လုံး ထဲ လှမ်း၍မြင်ရလျှင် ကိုခင်ဝင်းက...

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘကြီးအိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘကြီးဆိုတာက ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ အစ်ကိုတော်ပါတယ်၊ အမေကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုခင်ဝင်းတို့သည် စကား ဘပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားကြရာ ကိုခင်ဝင်းတို့၏ ဘကြီး ဆိုသည့် အိမ်သို့ရောက်သွားကြလေတော့၏။ အိမ်ဝသို့ရောက်လျှင် အိမ်တွင်းမှ အသက် (၆၀) ကျော် အဘိုးကြီးက...

“ဪ... မောင်ခင်ဝင်းတို့ပါလား၊ တက်... တက်... တက်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုအဘိုးကြီး သည် ခေါင်းရင်းဘက်ကျကျတွင် သင်ဖြူဖျာလေးကိုခင်းကာ စိတ်အေး အတ်အေး ထိုင်နေ၏။ အသားမှာ ခပ်ဝါဝါ ဖြစ်၏။ ဖျက်ခုံး၊ ဖျက်လုံး

ဆံပင်များ နက်မှောင်ဆဲ ရှိသေး၏။ အသံမှာ သြဇာ ဩဇာဓာတ် ပါ၏။ မျက်လုံးအကြည့်သည် စူးရှ၏။

ထိုအတိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး နောက်...

“မောင်ခင်ဝင်းရဲ့ မိတ်ဆွေနော်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး”

ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင်...

“လက်ယူပုံ၊ လက်သိမ်းပုံ၊ ခြေတစ်ချောင်းဖွင့်ပြီး ထိုင်ပုံကတော့ ဝန်တိုပညာ လိုက်စားဖူးတယ်လို့ အော်ပြောနေသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုအကြားက ထောင်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ အစင်းလေးတစ်ခုရယ်၊ ဘယ်ဘက်မျက်ခွံလေး ခပ်တွဲတွဲ ဖြစ်နေပုံရယ်ဟာ မျက်စိနှစ်လုံး ရှိတဲ့အထဲက ဘယ်ဘက် မျက်လုံးကိုပိတ်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သေနတ်ပြောင်းထိပ်က ချိန်သီးနဲ့ သားကောင်ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လက္ခဏာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ဥက လူမျိုးမုဆိုး ကျော်ကြီးမှတ်တယ်ဗျား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ရင်၌ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားအောင် လန့်သွား၏။ ‘ဘလက်ဘီလူးကြီးထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းပေတကား’ ဟု စိတ်၌ အောက်မေ့မိလေတော့၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိုလာတဲ့ကိစ္စ ဆိုစမ်းပါဦး၊ မောင်ခင်ဝင်းနဲ့ အဖော်သက်သက်လိုက်လာတာပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုခင်ဝင်းက...

“မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီး၊ သူ့နာမည်က မဲခေါင်ကျော်စွာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘကြီး ပြောသလို မုဆိုးကြီးပါပဲ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြီး ထအော်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို ရောက်လာတာ ရောက်တာတော့ နှစ်ခါရှိပါပြီ၊ အခုတစ်ခါ ဆေးရုံကဆင်းတဲ့ အခါမှာ ဘကြီးနဲ့ လာတွေ့ပေးတာပါ၊ သူ့အကြောင်းတို့ သူပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာရေ ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင် ဘကြီးကို ပြောပြပေတော့၊ ဘကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးမိုးသီးတဲ့ အိုးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်လုပ်တဲ့ အိုးသူကြီးပေါ့၊ အိုးသူကြီးဆိုတာ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့လူတို့ ခေါ်တာနော်၊ အုတ်ဖုတ်တဲ့လူကို အုတ်သူကြီး ခေါ်တယ် မဟုတ်လား၊ အိုးဖုတ်တဲ့ လူကိုလည်း အိုးသူကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တချို့နေရာမှာတော့ ခေါ်တာပေါ့”

ဟု ကိုခင်ဝင်းက ၎င်း၏ ဘကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်အား စိကပ်တက်ပီး မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကိုပြောရာ ကိုဓာတ်သား အကြောင်းလည်းပါ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်အကြောင်းလည်း ပါ၏။ ကိုပြောနေက...

၂၂၀ မင်းသိင်္ခ

အကြောင်းလည်း ပါ၏။ ဘလက်ဘီလူးကြီးအကြောင်းလည်း ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဧရာဝတီ ပြောပြ၏။ ဦးမိုးသီးသည် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်လေ၏။ ထိုသို့ နားထောင်ပြီးနောက်...

“မောင်မဲခေါင်... ကျုပ်နဲ့ နေရမယ်၊ မောင်ခင်ဝင်းထံ ပြန်လွှတ်လိုက်၊ အဖြူအစက်အပြောက်တွေ အများကြီးဖြစ် အောင် လုပ်ရမယ်၊ အခုတစ်ခါတည်း ကျုပ်နဲ့ နေပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

အာနိုး (၂၃)

ဆက်တစ်ပုဒ်ကောင်းလှစွာရှာဖွေတွေ့ရှိရသောအခါ

ကျွန်ုပ်သည် အဘဦးမိုးသီး၏ အိမ်တွင် သောင်တင်နေရပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အဘဦးမိုးသီးအား ဘကြီးမိုးဟုပင် ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ခဲ့တော့၏။ ဘကြီးမိုးကလည်း ကျွန်ုပ်အား အစပထမ တွင် မောင်မဲခေါင် ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့သော်လည်း နောင်တွင် သားကြီးဟူ၍ သည်းကောင်း၊ ငေါင် ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်လေတော့၏။ သား အရင်းပမာ ချစ်ခင်လေ၏။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် စိတ်အလိုမကျ သောအခါ၌ ‘ပါဏာတိပါတာ၊ ပြာတာတိပြာတာကောင်’ ဟုခေါ်ဝေါ် လေ့ရှိ၏။ ကိုခင်ဝင်း ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ရေမိုးချိုးစေ၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ဈေးသို့သွား၍ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး၊ ထီး၊ ငှက်၊ ခြက်လျှာများ ဝယ်လာ၏။ ကန်တော့ပွဲထိုးလေ၏။ ကန်တော့ပွဲထိုးပြီး နောက် ကန်တော့ပွဲကို လက်မှ ကိုင်မြှောက်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ထွက် ရွတ်ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က...

“ဘာပွဲလဲ အဘ”

ဟု မေးရာ...

“စကြဝဠာပွဲကွ”

ဟု ဘကြီးမိုးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“အဘရယ် စကြဝဠာဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လို ယူနီဗာတစ်စ်လို့ ခေါ်တဲ့ သဘာဝတရားကြီးပဲ။ အဲဒါကို ကန်တော့ပွဲနဲ့ ပူဇော် ရတယ်လို့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်ရာ ဘကြီးမိုးက...

“ဟ... ငခေါင်ရ၊ မင်းပြောတဲ့ ယူနီဗာတစ်စ်ပေါ့ကွာ၊ ငါပြောတဲ့ စကြဝဠာ... သူက လူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ငါတို့ သိထားတဲ့ အရာတွေထဲမှာ သူက အကြီးဆုံးကွ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ စွမ်းအင်ရှိတယ်၊ စွမ်းအင်ဆိုတဲ့ စကားကို စဉ်းစားရင် အစွမ်းရယ်၊ အင်အားရယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါက အခုခေတ်လူတွေ ခေါ်တာပါကွာ၊ ရှေးတုန်းကတော့ စွမ်းအင်တွေ ဘာတွေ ရှည် ရှည်ဝေးဝေး ခေါ်မနေတော့ဘူး၊ ဓာတ်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်တယ်။ စကြဝဠာတွေ ဘာတွေလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ခေါ်မနေတော့ ဘူး၊ စကြာလို့ပဲ ခေါ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ စကြဝဠာစွမ်းအင် ကို ရှေးလူကြီးတွေခေါ်တဲ့အတိုင်း ခေါ်ရရင်တော့ ‘စကြာဓာတ်’ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို လေးစားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့

ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးနဲ့ ပူဇော်တာ ငါလူရေ၊ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့၊ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတွေ၊ ဘာတွေ အလွယ်တကူ မရှိလည်း တိုယ့်မှာရှိတဲ့ အမွန်အမြတ်ထားတဲ့ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ပူဇော်လည်းရပါတယ်။ နို့ဆီတွေ၊ ထောပတ် တွေရှိတော့လည်း နို့ဆီတွေ၊ ထောပတ်တွေနဲ့ ပူဇော်လိုက်တာ ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ဇလုံကြီးထဲကို သကြားတွေ၊ နို့ဆီတွေ၊ ထောပတ်ဘူးတွေ၊ ယိုဘူးတွေ ထည့်ပြီးတော့လည်း တလေး တစား ပူဇော်လိုက်တာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စကြာဓာတ် တွေ ဆိုတာနဲ့ တချို့ပြောပြောနေတဲ့ စကြာမင်းသား ဆိုတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ သူ့ကို ပူဇော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စကြဝဠာ ဓာတ်ကြီးကို ပူဇော်တာ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေတော့၏။

“အဘရယ် စကြဝဠာဆိုတာက သဘာဝပဲ၊ အဲဒီ သဘာဝကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လေးစားရမှာတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်လေ၏။ ဘကြီးမိုးက...

“သဘာဝဆိုတဲ့ စကားကို ငါကတော့ သဘောလို့ပဲ နားလည် တယ်၊ လောကကြီးမှာ လူတွေ အခက်ကြုံနေတာဟာ အဲဒီ သဘောကို ခိုးယိုပေါက် သိမထားလို့ပေါ့ကွ၊ သဘောနဲ့ သဘာဝ ဟာ တခြားလူတွေအတွက်တော့ မသိဘူး၊ ငါ့အတွက်တော့ အတူတူပဲ၊ ဉာဏ်ပွင့်ဖို့ဆိုတာက သဘောပေါက်ဖို့ လိုမယ်

မဟုတ်လား၊ မင်းကလည်း တော်တော်ကို အမေးအမြန်းထူထောင်ပဲ၊ ပါဏာတိပါတာများပြီး ပြာတာတိပြာတာ ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ပဲ"

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။ ထို့နောက် သူသည်ကျွန်ုပ်အား တစ်နေ့တုန်း ဘုရားဝတ်ပြုခိုင်းလေ၏။ အိပ်ချိန်၊ စားချိန်၊ အပေါ့အပါးသွားချိန်မှ လွဲ၍ ဘုရားကိုတွင်တွင်ကြီး ရှိခိုးခိုင်းလေတော့၏။ သုံးရက်လုံးလုံး ဘုရားခန်းသို့သွင်းကာ ဘုရားကို တရစပ် ရှိခိုးခိုင်းပြီး နောက်လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ သူ၏ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆုတောင်းပေးလေ၏။ သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပက်လက်လှန်၍ ဆုတောင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ သပ်ချပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘကြီးမိုး ဆုတောင်းပေးသော ဆုတောင်းဖွားမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ဖျော်ရွှင်မှုအတိတို့သည် ပီတိအလို့ငှာ ဖြစ်ပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော နောက်လိုက်နောက်ဝီ ခြေရံသင်းပင်းတို့ ပြည့်စုံခြင်းသည်လည်း ဖြစ်ပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော စိတ်ထား ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်း ဖွယ်တို့သည်လည်း လူနှင့်တူစေခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ဖျော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် တန်းတို့သည် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စေရန် ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော မအောင်မမြင်ကျဆုံးနစ် မွန်းမှုများသည်လည်း နှိမ့်ချခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော အောင်မြင်မှုတို့သည်လည်း စိတ်အားထက်သန်ခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော မိတ်ဆွေသင်းပင်းတို့သည်လည်း ရှိုင်းပင်းခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ခေန၊ ဥစ္စာ၊ အသပြာတို့သည်လည်း ဝယ်ယူဖြည့်စွက်ခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ရည်ရွယ်ချက်၊ ဖျော်မွန်းချက်တို့သည် ဘဝရှေ့ရေအတွက် ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သောစိတ်ထားခိုင်ကြည်၊ မနောရည်တို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း ဆုတ်နစ်ခြင်း ကင်းစေရန် ပြည့်စုံပါစေသတည်း။
- လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော အဇ္ဈတဏှေယနေ၊ ယနေ့တိုင်းသည် တိယောဆိုလျက် ယမန်နေ့ထက် သာလွန်လျက်ဟု ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ် သိမြင်နိုင်ပါစေသတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးမိုး ဆုတောင်းပေးသော ဆုတောင်းစာထု
လေးလေးနက်နက် နားစိုက်၍ထောင်လေ၏။ ထိုဆုတောင်းစာတွင်
အချက် (၁၁) ချက် ပါဝင်၏။ ထို (၁၁) ချက်တွင် နံပါတ် (၃) အချက်ကို
လိုလားအပ်၊ တောင့်တအပ်သော စိတ်ထားညှိုးငယ် ဝမ်းနည်းဖွယ်တို့
သည်လည်း လူနှင့် တူစေခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်းဟူသော
အချက်သည် ပါနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘကြီးမိုး... စိတ်ထားညှိုးငယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်တို့ကို ကျွန်တော်
မလိုလားဘူး၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
ဆုတောင်းပေးတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘကြီးမိုးက...

“ဟ ပါဏာတိပါတာကောင်ရ မင်းက တာဝတိံသာမှာနေထိုင်
နတ်သားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပျော်စရာတွေ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ
ချည်းပဲ ဘယ်ရှိမလဲကွ၊ မင်းဟာလူလေကွာ၊ အဲဒီထောင့်
စိတ်ညစ်စရာတွေ စိတ်သောကရောက်စရာတွေနဲ့လည်း
တွေ့ရမှာပေါ့ကွ၊ အဲဒီတော့မှ လူနဲ့ တူမှာပေါ့ကွ”

ဟု ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ပြီးတော့ နံပါတ် ၅ ဆုတောင်းမှာလည်းပဲ လိုလားတောင့်တ
အပ်သော မအောင်မြင်ကျဆုံးနစ်မွန်းမှုများသည်လည်း
နိမ့်ချခြင်းအလို့ငှာ ပြည့်စုံပါစေသတည်းလို့ ဆုတောင်းထား
တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြောရရင် မအောင်မြင်တဲ့

ကျဆုံးမှုတွေကို မလိုလားဘူး။ အဘက ဘာဖြစ်လို့
ဒီဆုတောင်းမျိုးတွေ ကျွန်တော့်အတွက် တောင်းပေးရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘကြီးမိုးက...

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမှုတွေ
ကို လိုအပ်သလို ကျဆုံးမှုတွေ၊ နစ်မွန်းမှုတွေလည်း လိုတယ်ကွ၊
ဒါမှ လူဟာ ငါလုပ်တိုင်း မဖြစ်ပါလားလို့ သဘောပေါက်ပြီး
မာန်မာနတွေ ပြုတ်ကျသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ နိမ့်ချမှုတွေ
ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဆုတောင်းပေးရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါဦးအဘရယ်။ ကျွန်တော်က ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးရာ ဘကြီးမိုးက...

“ရုပ်ရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု၊ စိတ်ရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုတွေ
လုပ်ပေးတဲ့အခါမှာ စကြာဌာက ဓာတ်တစ်ခုကို တောင်းခံပြီး
အဲဒီဓာတ်နဲ့ လူတွေ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေကို ကုသ
ပေးရမယ်၊ အဲဒီဓာတ်နဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြုရမယ်၊ ဒါမှ အဖြူ
ရောင် အစက်အပြောက်တွေ ပေါ်လာမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“တကယ်ပဲ ကုနိုင်မှာလား အဘ၊ ကုနိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေရော
ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာမှာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘကြီးမိုးက...

“အဲဒီဓာတ်တွေဟာ မင်းဆီကိုတင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ နေရာအနှံ့ အပြားမှာ ရောက်နေတယ်၊ ယူတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ တောင်း တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ သုံးတတ်ဖို့လည်း လိုတယ်၊ ဒါမှ လူတွေကို အကျိုးပြုနိုင်မှာကွ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား (၄) ရက်တိုင်တိုင် ဆုတောင်းပေးနေလေတော့၏။ စားချိန်၊ အိပ်ချိန်၊ အပေါ့အပါးသွားချိန်၊ လွဲ၍ ဘုရားခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် (၁၁)ချက်ပါသော ဆုတောင်းစာဖြင့် ဆုတောင်းပေးနေလေ၏။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဘကြီးမိုးက ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဒီမှာ လူကလေး. . . မင်းအနေနဲ့ အခုပြောတဲ့ အချက်တွေထဲ ခွဲခွဲမြဲမြဲ လိုက်နာဖို့လိုတယ်။

(၁) မည်သူ့ကိုမျှ မနာလိုဝန်တုံ့ခြင်း မရှိရ။

(၂) ကြင်နာမှု ပြည့်ဝရ၏။

(၃) ငါဟူသောစွဲ ကင်းရ၏။

(၄) ကိုယ်ကျိုးမမက်ရ။

(၅) အပူ၊ အအေး၊ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာကို ထပ်တူယူဆ၍ အမြဲခွင့်လွှတ်ရ၏။

(၆) အခါခပ်သိမ်း ရောင့်ရဲတတ်ရ၏။

(၇) ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာရ၏။

(၈) မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ယုံကြည် ညွတ်တွားရ၏။

(၉) သူတစ်ပါးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့မှု မဖြစ်စေရ။

(၁၀) သူတစ်ပါးကိုလည်း မိမိက မကြောက်ရွံ့ရ။

(၁၁) အလွန်အမင်း မပျော်ရွှင်ရ။

(၁၂) အလွန်အမင်း ဝမ်းမနည်းရ။

(၁၃) သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ရ၏။

(၁၄) အလုပ်လုပ်သော်လည်း အကျိုးကို မမျှော်ကိုးရ။

(၁၅) အကူအညီလိုသူတို့အား တတ်နိုင်သော အကူအညီ ပေးလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေရ၏။

(၁၆) မေတ္တာဓာတ်ကြီးကြီး ပြန့်ကျက်၍ မြင်မြင်သမျှ လူ၊ တိရစ္ဆာန်တို့အပေါ်၌ အုပ်မိုးရ၏။

(၁၇) စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု ရှိရ၏။

(၁၈) စကြဝဠာဓာတ်ကြီး၏ အစွမ်းကို လက်ခံရ၏။

ဘကြီးမိုးသည် အချက် (၁၈) ချက်ကို အလွတ်ရသည်အထိ စိတ်တိုက်ချပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လိုက်၍ ဆိုရ၏။ အလွတ် ချက်ရ၏။ ညဦးပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချက် (၁၈) ချက်ကို အလွတ်ရသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးမိုး အား အလွတ်ဆိုပြခဲ့လေ၏။ ဘကြီးမိုးသည် နားထောင်ပြီးနောက် . . .

“အလွတ်တော့ပြီ၊ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ လိုက်နာဖို့လိုသေးတယ်၊ အခု ငါ မင်းကို ပို့ချနေတာဟာ ပျောက်စေဆရာဖြစ်နည်း၊ ပို့ချနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ သည်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စကြဝဠာဓာတ် ထည့်ပေးပြီး ရောဂါဝေဒနာတွေကို ဖယ်ထုတ်တဲ့နည်းကို သင်ကြားပေးတာ။ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ အဓိကအချက်ဟာ သနားတတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ကရုဏာတရားရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားရယ်၊ အဲဒီအရာနှစ်ခုဟာ အဓိကအကျဆုံးပဲ ငါ့ခေါင်ရေဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးမိုး၏ အိမ်သို့ ရောက်ချိန်မှစ၍ စိတ်သစ်၊ လူသစ် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား ပါဏာတိပါတာကံကို အထူးဆုံးမ၍ ရှောင်ကြဉ်ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဘကြီးမိုး၏အိမ်သို့ ရောက်ချိန်မှစ၍ သူ့အသက် သတ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်လေ၏။ ခြင်၊ ကြမ်းပိုး၊ ပုရွက်ဆိတ် စသည်တို့ကိုပင် သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထို့ပြင် ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ရက်ခြာ သက်သတ်လွတ်ဖြင့်သာ ကျွေးလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် သက်သတ်လွတ် ခြောက်လစားပြီးနေပြီဖြစ်၏။ နောင်တွင် ဘကြီးမိုးသည် (၂)ရက်မှ တစ်ခါ အသားစားခွင့်ပေးလေတော့၏။ စားသောအခါ၌ လည်း သားကြီး၊ ငါးကြီးများ မပါ။ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်မြောက်လောက်ကိုသာ ကျွေး၏။ ထို့နောက်တွင်ကား (၄) ရက် တစ်ကြိမ်သာ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်မြောက်တို့ကို ကျွေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ဖျဉ်း၍ ဖြတ်လာခဲ့ရာ တစ်နှစ်ခွဲခန့် နေမိသောအခါ လုံးဝသက်သတ်လွတ် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သားငါးကို စားချင်စိတ် ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား သက်သတ်လွတ် စားစေရုံမျှမက သက်သတ်လွတ် ချက်နည်းများကိုပါ သင် ပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သက်သတ်လွတ်ချက်နည်းနှင့် သက်သတ်လွတ်မုန့် လုပ်နည်းကအစ အကျအနက်ကကျမ်းသွားလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ဘကြီးမိုးက စကြဝဠာမှပို့လွှတ်သော ခရောင်ခုနစ်ရောင်အကြောင်းကို သင်ကြားပေး၏။ ထို့အပြင် ‘ဆာ၊ ရီ၊ ဘာ၊ မာ၊ ပါ၊ တာ၊ နီ’ဟူသော အသံခုနစ်သံအကြောင်းကိုလည်း သင်ပြပေးလေ၏။

ထို့နောက် ကိုယ်ရှေ့တွင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ထောင်ကာ ခပ်ခွာ အသားပြီးလျှင် စကြဝဠာဓာတ်များစီးဆင်းလာသောအခါ၌ ထိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် ယိမ်းထိုးလာပုံကို လက်တွေ့ပြ၏။ ထို့နောက် ခုနစ်ရောင်များကို ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားသို့ သွတ်သွင်းပုံသွတ်သွင်းနည်းကိုလည်း ပြ၏။ ထိုလုပ်ငန်းကို ဘကြီးမိုးက စကြဝဠာဓာတ်သွင်းခြင်းဟု ခေါ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အား နေ့စဉ်လိုလို နာရီနှင့်အမျှ ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဘကြီးမိုးသည် အချိန်ရတိုင်း စကြဝဠာဓာတ်ကြောင့် ကျန်းမာခြင်းချမ်းသာခြင်း

အသက်ရှည်ခြင်းအကြောင်းကိုပါ ပြောပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြပြီးနောက် လူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ စကြဝဠာဓာတ်တို့တည်ရာ (၆)နေရာကို ညွှန်ပြပြန်လေ၏။

ဘကြီးမိုး၏ အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၌ ပါလာသော အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘကြီးမိုးက ...

“ငခေါင်ရေး... ဒီတစ်ခါတော့ အဝတ်အစားအသစ်တွေ ချုပ်ရင်တော့ အဖြူရောင်ပဲ ချုပ်ရမယ်ကွ၊ အကျီကလည်း ကော်လာတွေ ဘာတွေ မထည့်နဲ့ကွ၊ စွပ်ကျယ်လို အပေါ်ထဲမှာ ချုပ်ရမယ်ကွ၊ အကျီလက်ရှည် ချုပ်ရမယ်၊ ဒါမှ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်မှာ၊ လက်ရှည်ချုပ်ပြန်တော့လည်း အကျီလက်ထဲ ခေါက်လိုက်၊ ဖြုတ်လိုက်၊ တပ်လိုက်နဲ့ အကျီလက်ထိပ်မှာ သားရေကြိုးတပ်ပြီး အစည်းလုပ်ထားကွ၊ ခပ်ပွပွချုပ်ထားပြီးတော့ လုံချည်မဝတ်နဲ့ကွ၊ ဘောင်းဘီပဲဝတ်၊ ဘောင်းဘီကလည်း အများသူငါဝတ်သလို ကြယ်သီးတွေဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ကွ၊ ခါးနေရာမှာ သားရေကြိုးတပ်ထား၊ ကောက်ပြီး စွပ်လိုက်တာနဲ့ ပြီးရော၊ ပြီးတော့လည်း ဘောင်းဘီးတဖားဖားနဲ့က သွားရလာရခက်တယ်ကွ၊ ခြေထောက်အိုးထိပ်မှာ သားရေကြိုးတပ်ပြီး အကျပ်လုပ်ထားကွ၊ ပြီးတော့ ဖိနပ်စီးတဲ့အခါ ညှပ်ဖိနပ် မကောင်းဘူးကွ၊ ခဏီတွေဘာတွေ သွားရမှာ

ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပဲ ကောင်းတယ်၊ နာရီတော့ ဆောင်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လက်မှာမပတ်ပါနဲ့၊ အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး ဝယ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ ဆွဲထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အကျီ၊ ဘောင်းဘီချုပ်ဖို့ကတော့ ကန်ဘဲက စက်ဆရာလှမောင်ဆီမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ပြီးမှာမယ်၊ သူက ချုပ်နေကျကွ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား တုံတေးကန်ဘဲသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အကျီ၊ ဘောင်းဘီများ အပ်ပေးလေ၏။ သားရေကြိုးသိုင်းဖိနပ်တစ်ရံလည်း ဝယ်ပေးပြန်၏။ ရန်ကုန်သို့ တက်ကာ အုန်းပင်တံဆိပ် အိတ်ဆောင်နာရီ တစ်လုံးကိုလည်း ဝယ်ပေးပြန်လေတော့၏။ ရက်အတန်ငယ် ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်စည်းပါသော အကျီအဖြူပွပွကြီး၊ ခြေစည်းပါသော သားရေကြိုးတပ် ဘောင်းဘီပွပွကြီး၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တို့ဖြင့် စီရင်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။ လည်ပင်း၌လည်း ပိုးကြိုးအဝါတစ်ချောင်းဖြင့် အုန်းပင်တံဆိပ် အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး ဆွဲထားရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှန်ထဲတွင် မိမိဘာသာမိမိ ကြည့်လိုက်၏။ ဆပ်ကပ်တွင် တွေ့ရသော ကရောင်းလူရွှင်တော်နှင့် တူနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပြုံးမိလေတော့သတည်း။

◆ ◆ ◆

အခန်း(၂၄)

ကရင်မလေးစောဖြင့်နွယ်ကို ဆေးကုခြင်း

ဘကြီးမိုးသည် စကြဝဠာဓာတ်သွင်း ဆေးကုနည်းဖြင့် ဆေးကုရန် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အားလည်း လက်ထောက်အဖြစ် ခေါ်သွားလေ၏။ ကန်ဘဲ၊ စမ်းရွာ၊ ပေါက်တော၊ မန်ကျည်းတန်း၊ ကော့မျှ၊ ကိုးဘောင်၊ ခတိုင်မွန်၊ သမင်စမ်း၊ သပြေစမ်း၊ ပျော်ဘွယ်၊ ဂလုပ်ကုန်း၊ လက်ခုပ်ကုန်း စသောနေရာဒေသများဆီသို့ လှည့်လည်၍ သွားလာခဲ့၏။

ဤနေရာ၌ ဖော်ပြလိုသည်မှာ ဘကြီးမိုး၏ စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးမိုး တတ်ကျွမ်းသော ဆေးပညာကို မတတ်ကျွမ်းပါ။ သို့သော် ဘကြီးမိုး လုပ်သည်ကို အနည်းငယ် မှတ်သားမိပါ၏။ ဘကြီးမိုးသည် လူနာများကို စကြဝဠာဓာတ်သွင်း၍ ဆေးကုသသည်ဟုဆိုသော်လည်း အချို့လူနာများကို ဆေးတိုက်ကျွေး၏။ ၎င်းဖော်သော ဆေးမှာ လွန်စွာ လွယ်ကူလှ၏။ ချင်းကို သကြားနှင့်ပြုတ်သော ဆေးလည်းရှိ၏။

ရေတ်တောင်းကို ထန်းလျက်နှင့် ပြုတ်သောဆေးလည်းရှိ၏။ မည်သည့် လူနာကို မည်သည့်ဆေးတိုက်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်နားမလည်ပါ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆေးကို ပြုတ်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဘကြီးမိုးမှာ အကြောကို လွန်စွာနားလည်၏။ အကြောတင်၍ ခါးစောင်းနေသူများ၊ ဇက်စောင်းနေသူများ၊ ခြေလက်မလှုပ်နိုင်သူများကို ပရုတ်လေးပါးဆေးလူး၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် နှိပ်ပေး၊ အကြောပြင်ပေးသောကြောင့် ပကတိ ကောင်းသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရ၏။ အကြောနှင့် စတ်သက်သော ရောဂါများကို နှိပ်ခြင်း၊ အကြောပြင်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာအောင် ပြုလုပ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အနှိပ်အနင်း သင်ပြပေး၏။ လက်သန်ရန်လည်း သစ်သားတုံးကို နှိပ်ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော ကုတ္တီတုံးကို နေ့စဉ် နှိပ်ရလေ၏။

“ဟေ့... ငခေါင်... အဲဒီကုတ္တီတုံးကြီးကို အော်အောင် မင်းနှိပ်၊ အဲဒီလို နှိပ်နိုင်ရင် လက်ပေါက်ပြီကွ”

ဟု ကျီစယ်သောစကားကို ပြောဖူး၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကုတ္တီတုံးကြီးအား လက်မဖြင့်လည်း နှိပ်ရ၏။ လက်လေးချောင်းဖြင့်လည်း နှိပ်ရ၏။ လက်ဖနောင်ဖြင့်လည်း တွန်းရ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ အကြောလွှဲသော ရောဂါသည်များအတွက် ရောဂါသည်များနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကို နှိပ်ခိုင်း၏။ အကြောတို့ တည်နေပုံ သဘာဝကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြ၏။ ထို့ကြောင့် ခြောက်လခန့် သင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ အကြောပြင်တတ်သွားပြီဖြစ်၏။ လက်မှာလည်း လွန်စွာ ပေါက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် မအော်သောသူဟူ၍ မခိုင်း။

ထိုသို့အော်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာပျော်၏။ ထို့ကြောင့်
ဘကြီးမိုးက...

“ဟဲ့... ငခေါင်ရ၊ ရောဂါကုနေတယ်ဆိုတာလည်း မနေ့
လေကွာ၊ တစ်ဖက်လူ အော်နေတာကို အရသာမခံရဘူးတဲ့
မင်းနှိပ်နေတာလည်း ဓားပြမှု စစ်နေသလိုပဲ”

ဟု ဆုံးမလေ၏။ ထို့နောက် သွေးစမ်းသောပညာကိုလည်း သင်ပေး၏။
သွေးစမ်းသောပညာမှာ လွန်စွာ သိမ်မွေ့၏။ သို့ရာတွင် ဘကြီးမိုးသည်
ကျွန်ုပ်အား မတတ်မချင်းပြပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်မချင်း
သင်ယူခဲ့ရာ သွေးစမ်းသောပညာကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သွား
ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးမိုးက ကျွန်ုပ်အား...

“ဆေးကုတယ်ဆိုတာ လူတွေကို ကူညီတာ မဟုတ်လား။ အား
စကားပြောပြီး ကုရတယ်၊ ထိတ်လန့်အောင် မလုပ်ရဘူး
ကုထုံးကုတွက် ပရိယာယ်တော့ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ပါပေမဲ့ အရမ်းကြာ
လန့်အောင် မလုပ်ရဘူး၊ လူနာက ဆရာကို လန့်သွားရင်
သူပေါင်းစရာ သေမင်းပဲ ရှိတော့တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်အား ရောဂါနှင့်
အကြောပြင်ရသည့် နှိပ်ကွက်များအား သင်ကြားပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ကြိုးစား၍ သင်ယူခဲ့လေ၏။ အချိန်ကာလ အတော်ကြာသော
အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘကြီးမိုးနှင့် တွဲဖက်လက်ထောက်လုပ်နေရာမှ

ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား သီးခြားခွဲ၍ ကုသခိုင်းလေ၏။ ဘကြီးမိုးက
တစ်ရွာကိုဝင်လျှင် ကျွန်ုပ်က အခြားတစ်ရွာဝင်ရ၏။ ဤသို့လျှင်
သူတစ်ရွာ၊ ကိုယ်တစ်ရွာ၊ သူတစ်မြို့၊ ကိုယ်တစ်မြို့၊ ခွဲ၍ကုသည်ဟု
ဆိုသော်လည်း ပြန်သောအခါ၌ နှစ်ယောက်ဆုံ၍ ပြန်တတ်ကြသကဲ့သို့
သွားသောအခါ၌လည်း နှစ်ယောက်ဆုံ၍ သွားတတ်ကြ၏။ ဘကြီးမိုး
သည် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်လေ၏။

“မင်းရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေကိုတော့ လူတွေဆီက ပြန်ပြီး
ကြားရတယ်ကွ၊ ရောဂါဝေဒနာသည်တွေလည်း အတော့်ကို
ပျောက်ကင်းချမ်းသာကြတယ်ဆိုပဲ၊ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါကွာ”
ဟု ဘကြီးမိုးက ပြောလေ၏။

တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘကြီးမိုးသည် ဆေးကုရာမှ ပြန်ခဲ့ကြ
လေ၏။ လမ်းတွင် မှောင်သွားသောကြောင့် ဇရပ်တစ်လုံးပေါ်တွင်
အိပ်ကြရ၏။ ဘကြီးမိုးသည် တစ်ညလုံးလိုလို မအိပ်ဘဲ ဇရပ်အနီးရှိ
စေတီတော်လေးကိုပတ်၍ မေတ္တာပို့နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ပစ္စည်းများ
ထမ်းပိုးရသောကြောင့် ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်ရာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။
ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ဘလက်ကြီးကို အိပ်မက်မက်လေ၏။ ဘလက်ကြီး
ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်သွင်ဟုဆိုသော ဘီလူးကြီးပင် ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်အား ဘလက်ကြီးက နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကြောက်
ကြောက်နှင့်ပင် ပြန်၍နှုတ်ဆက်ကာ ၎င်းအား သေချာစွာကြည့်လေ၏။
သူ၏ မည်းမှောင်သော အသားအရေပေါ်တွင် အဖြူရောင်အစင်းများကို
တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုလဲ ဘလက်ကြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အဖြူစက်တွေ နဲ့ပါလား၊ ခရုသင်းစွဲနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘလက်ကြီးက ရယ်လေ၏။

“ခရုသင်းစွဲတာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရာ၊ ကိုယ့်လူအနေနဲ့ ကောင်းမှုတစ်ခုပြုတိုင်း ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ အဖြူစက်ကလေး တစ်စက်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအဖြူစက်တွေ ပြည့်လာရင် ကျုပ်ဟာ ဘလက် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ရိုးရိုးအတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားပြီပေါ့”

ဟု ဘလက်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ကျုပ်ဟာ အနာဂတ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ပုံဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြစ်သွား မယ်ဆိုတော့ ဖြူချင်လည်း အားလုံးဖြူသွားတာ ကောင်းတယ်၊ မည်းရင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနေတာ ကောင်းတယ်၊ ခုလို အဖြူစက်တွေနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးတောင် အကြည့်ရဆိုးသေးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘလက်ကြီးက ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက်မှ...

“ဒီလိုဆိုလည်း အားလုံး ဖြူသွားအောင် လုပ်ပေါ့၊ အားလုံး ဖြူသွားရင်တောင် နေရာမကျသေးဘူး ကိုယ့်လူရဲ့၊ ဟောဒီ အစွယ်ကြီးတွေ၊ ဟောဒီပါးစပ်ပြဲပြဲကြီးတွေ၊ ဟောဒီ လက်သည်း ကြီးတွေက အကြည့်ရဆိုးနေမှာပါ၊ အခုလို အဓိကျတဲ့ အချက်ကြီးတွေပျောက်ပြီး ချောချောမောမောဖြစ်သွားဖို့ ကတော့ ကောင်းမှုတွေ ထပ်ပြီးပြုလုပ်ရဦးမယ်၊ ကိုယ့်အထင် ပြောရရင်တော့ တဲကြီးတွေထိုး၊ မုဆိုးစခန်းကြီးတွေလုပ်ပြီး

အမဲပစ်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေမှာ ဘုရားတွေ တည်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ဘလက်ကြီးက ပြောလေတော့၏။

“အဲဒီလို ဘုရားတွေတည်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ မုဆိုး စခန်းတွေက (၅၂) ခုတောင် ရှိခဲ့တာဗျ၊ ဘုရားအဆူပေါင်း (၅၂) ဆူ တည်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်က သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးမှ မဟုတ်ဘဲဗျ၊ အဲဒီလောက် တည်ရအောင် ဘယ်ကလာ ပိုက်ဆံရှိမှာတဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘလက်ကြီးက...

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်လူက ဘုရားတည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စတဲ့အခါမှာ လှူမယ့် တန်းမယ့်သူတွေကလည်း လှူပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ တည်ရင် တော့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ပိုက်ဆံ ကလည်း သူ့ဟာသူ ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် တော့ တည်ဖြစ်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆရာမိုးသေမှ တည် ဖြစ်မှာပါ...”

ဟု ပြောနေစဉ်ပင် ကျွန်ုပ်သည် လန့်၍ နိုးသွားလေတော့၏။ အိပ်မက် အလန့်၍ နိုးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးများ ချက်နေ၏။ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုအတူ ကျွန်ုပ် သိပ်တဲဆွေ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ကိုဓာတ်သားကြီးကိုလည်း သတိရနေမိ၏။ နက်မိုးလင်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘကြီးမိုးသည် ဇရပ်ပေါ်တွင်

ထိုင်နေကြလေ၏။ ခရီးထွက်ရန် စိုင်းပြင်းနေကြလေ၏။ အချိန်မှာ နံနက်
ငါးနာရီသာ ထိုးသေးသောကြောင့် အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရသေး
သောကြောင့် ခရီးထွက်ရန် အလင်းရောင်လာသည်အထိ စောင့်ရ
ဦးမည်ဖြစ်၏။ များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧရပ်သို့ လင်မယားနှစ်ယောက်
ရောက်လာ၏။ မိန်းမလုပ်သူသည် တောင်းကလေးကို ရွက်လာ၏။
ယောက်ျားလုပ်သူသည် ရေနွေးကရားလေးကို ဆွဲလာ၏။ မိန်းမလုပ်သူ
သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို မြင်လျှင်...

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

ဟု အော်လေ၏။ ထို့နောက် ဧရပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင်
ယောက်ျားလုပ်သူက ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်များတွင်းသို့ ရေနွေးများ
ငွေ့ပေးလေ၏။ မိန်းမလုပ်သူက တောင်းကလေးကိုချကာ ပန်းကန်ပြာ
နှစ်ချပ်တွင် ထမင်းကြော်များ ထည့်ပေးလေ၏။

“ညက ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်တယ်၊ ဧရပ်ပေါ်မှာ ပိတ်ဖြူ
စင်ကြယ်နဲ့ လူနှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ အရွက်တက်ရင်
ထမင်းကြော်ပို့ရမယ်လို့ မက်တယ်၊ ကျွန်တော်က အိပ်မက်
မက်ပြီး ဒီဧရပ်ကို လာကြည့်သေးတယ်၊ ဆရာတို့နှစ်ယောက်
ကိုတွေ့လို့ မိန်းမကို နှိုးပြီး ထမင်းကြော် ကြော်ပြီး လာပို့တာ
ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဟောဒီရွာထဲမှာ နေတာပါ။ ကျွန်တော့်
နာမည် မောင်သန်းဆောင်တဲ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမနာမည်က
မသန်းဆွေတဲ့”

ဟု မိတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း ၎င်းတို့အတွက် ဆုမွန်

တောင်းများ တောင်းပေးပြီးနောက် ၎င်းတို့ကျွေးသော ထမင်းကြော်နှင့်
ရေနွေးကြမ်းကို စားသောက်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်
ပြန်သွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က ဘကြီးမိုးအား...

“ဘကြီးမိုး... အတော်ဆန်းတယ်နော်...”

အု ပြောလိုက်ရာ...

“မဆန်းပါဘူး ငခေါင်ရာ၊ ကောင်းတာတွေသာ လုပ်စမ်းပါ။
မငတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျွေးမယ့်လူက သူဟာသူ ရောက်လာပါလိမ့်
မယ်၊ အဲဒီလိုပဲကွ၊ ဝတ်ဖို့လည်း မပူနဲ့၊ သူဟာသူ ရောက်လာ
လိမ့်မယ်၊ သုံးစွဲဖို့လည်း မပူနဲ့၊ ပေးမယ့် ကမ်းမယ့်သူလည်း
ရောက်လာမယ်”

ဘကြီးမိုးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က...

“နောက်ဆိုင်ရင် ကျွန်တော်က ဘုရားတွေတည် ဘာတွေတည်ရ
ဦးမယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်၊ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီပေါင်း
(၅၂) ဆူတောင် တည်ရမယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်”

ဘကြီးမိုးအား ပြောပြလျှင် ဘကြီးမိုးက...

“တည်စရာရှိတော့လည်း တည်တာပေါ့ကွာ၊ တည်ဖို့ငွေတွေ
ဘာတွေလည်း သူဟာသူ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ (၅၂) ဆူမက
လို့ (၅၂၀) ဆူဆိုလည်း တည်နိုင်မှာပါ။ ငွေရေကြေးရေက
သူဟာသူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ၊ ဘုရားတည်
ပြီဆိုရင်တော့ မပြီးမချင်း အဓိဌာန်ဝင်ထားရမယ်”

ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘကြီးမိုးသည် အလင်းရောင် ကောင်းစွာရသော အခါ၌ ထိုရောင်မှထွက်ကာ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ဘကြီးမိုး၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ရေမိုးချိုး၍ နံနက်စာ စားသောက်ကာ အိပ်စက်ကြလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင် ဘကြီးမိုးသည် ရန်ကုန်သို့တက်သွားကာ ဆေးပစ္စည်းများ ဝယ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အဝတ်အစားများ လျှော်ဖွပ်ရန် ကျန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်တွင် ငါးရက်ခန့်နေ၍ လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ တွံတေးတောကြီးတန်းတွင်ရှိသော မီးသွေးခြင် ဇောတိ၊ သပြေစမ်း၊ သမင်စမ်း၊ ငှက်အော်စမ်း အစရှိသော ရွာများမှ လာပင့်သဖြင့် ဘကြီးမိုးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးကုရန် ခရီးထွက်ရပြန်၏။

ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်လျှင် လက်မောင်းတစ်ဖက် မခံမရပ် နိုင်အောင် ကိုက်နေသော စောမြင့်နွယ်ဆိုသော ကရင်မလေးထံ ကျွန်ုပ်က ကုသပေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးများလူး၍ သူ၏ လက်မောင်းမှ အကြောများကို နှိပ်ကာ ပြင်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ လက်ကိုက်နေသော စောမြင့်နွယ်မှာ လက်ကိုက် သက်သာလာလေ၏။ ထိုသို့ လက်ကိုက် သက်သာသွားလျှင် သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟင်းများ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။ သခွားသီးဟင်းချို၊ သဘောသီး သုပ်၊ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးအစိမ်းအား ဝဲငါးပိဖြင့် ချက်ထားသောဟင်း စသည်ဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။ စောမြင့်နွယ်၏ ထမင်းဟင်း များသည် လွန်စွာစားသောက်၍ မြိန်ယှက်လေ၏။ ထမင်းဟင်း ချက်ရင်း နှင့်လည်း လက်ကိုက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏လတ်ကို နှိပ်ပေး ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဖခင် ကရင်အဘိုးကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ဟေ့... ဆရာ၊ ငါ့သမီးက အမြဲတမ်း လက်ကိုက်နေတာ၊ မင်းအနေနဲ့ အမြဲတမ်း နှိပ်ပေးရမှာ၊ အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း ယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူ ပြောသဖြင့် စောမြင့်နွယ်က...

“အို... ဖထီးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဆရာ ရှက်သွားပြီး ဆေးမကုဘဲနေပါဦးမယ်”

သူ ပြောရာလေ၏။ ထိုအခါ ကရင်အဘိုးကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခယ်လေ၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက်...

“ဟေ့ဆရာ... မရှက်ပါနဲ့ကွ၊ ရယ်စရာပြောတာပါ”

သူ ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ကျွန်တော် ရှက်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ စောမြင့်နွယ် ရှက်မှာပေါ့”

သူ ကျွန်ုပ်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက...

“ဟေ့... ဆရာ၊ ငါ့သမီးကို တကယ်တောင် မရသေးဘူး၊ မင်းက ကာကွယ်ပေးတတ်နေပြီ”

သူ ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးမိုးက ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တပ်ကာ...

“အဘိုးကြီးက စိတ်ကောင်းကောင်းမနဲ့တူးကွ၊ ဒါကြောင့် ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ”

သူ ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးအား ထောက်...

သက်မိလေ၏။ ဘကြီးမိုးသည် အဘိုးကြီး၏ ရောဂါကို ကုရ၏။
ကျွန်ုပ်သည် စောမြင့်နွယ်၏ လက်ကိုင်သော ရောဂါကို ကုရ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ အဘိုးကြီး၏ရောဂါသည်
သက်သာသွားလေ၏။ စောမြင့်နွယ်၏ ရောဂါမှာမူ ပကတိ ပျောက်ကင်း
သွားပြီဖြစ်၏။ လက်သည် လုံးဝမကိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ၌ စောမြင့်နွယ်
က...

“မြင့်နွယ်ရောဂါ ပျောက်သွားရင် ဆရာက ပြန်မှာလား”
ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဆေးဆရာဆိုတာ လူနာရောဂါ ပျောက်ရင် ပြန်ရမှာပေါ့”
ဟု ကျွန်ုပ် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ စောမြင့်နွယ်က...

“ဒီလိုဆိုရင် မြင့်နွယ်က ရောဂါမပျောက်သေးဘူး၊ လက်က
အရမ်းကိုက်တုန်းပဲလို့ ပြောရမှာပဲ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စောမြင့်နွယ်က...

“ဆရာကို မပြန်စေချင်သေးလို့ပေါ့။ ရွှေဖရူသီးကို ကြက်သား
တူအောင် ချက်ကျွေးမယ်၊ ဘူးသီးကို ဝက်သားနဲ့တူအောင်
ချက်ကျွေးမယ်၊ တာလပေါဟင်း ချက်ကျွေးမယ်၊ သပွတ်သီးထဲ
ဟင်းချိုချက်ပြီး တိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ထားပါတော့လေ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရမှာတုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စောမြင့်နွယ်က...

“ဘယ်တော့မှ မပြန်နဲ့တော့၊ ဒီမှာပဲ အမြဲနေတော့”

ဟု ပြောလိုက်မှ

အဲဒီ ကျွန်ုပ်လည်း စောမြင့်နွယ်တစ်ယောက် စိတ်ကစား နေကြောင်း
နိမ့်စားမိလေ၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ စောမြင့်နွယ်ရယ်၊ ကျုပ်မှာက အလုပ်တွေ
အများကြီး၊ ဆေးကုတဲ့အလုပ်တွေ ပြီးရင်လည်း စေတီပေါင်း
(၅၂)ဆူ တည်ရဦးမယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်တွေလည်း ရှိသေးတယ်ကွယ့်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် စောမြင့်နွယ်က...

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဆရာ အလုပ်လုပ်တဲ့နောက်ကို မြင့်နွယ်
လိုက်လို့မရဘူးလား”

ဟု မေးပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုက်လို့ရမလဲကွယ်၊ ခရီးက သိပ်ပြီးကြမ်းတယ်၊
ကံမကုန်သေးရင် ပြန်ပြီးတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေသိမ့်စကားကို ပြောရလေ၏။ ထိုအခါ စောမြင့်နွယ်
က...

“ဆရာနဲ့ ကံမကုန်အောင် မြင့်နွယ် ဘယ်လို ဆုတောင်းရမလဲ”

ဟု မေးရှာလေ၏။

၂၄၆ မင်းသိင်္ခ

“ဒီလိုရှိတယ် စောမြင့်နွယ်၊ ကျုပ်ကို မမျှော်လင့်ရင်ကောင်းမှာပဲ ကျုပ်ဟာ ဒီတစ်သက်မှာ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ တစ်ဘဝလုံး နေသွားရမယ် ကျုပ်ကို စိတ်လျော့လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စောမြင့်နွယ်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဖခင်အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား...

“ဟေ့ ဆရာ၊ ငါ့သမီးရောဂါက ပျောက်နေပြီကွ၊ ဒါနဲ့များ မျက်ရည်ကျအောင် တအားနှိပ်ရသလားကွ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်မှပေါ့” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်ရလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ဘကြီးမိုး ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ခခေါင်ရေ... အခုပဲ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွာ နေမြင့်လေ အရှုံးရင်လေ ဆိုသလို ကောင်မလေး အခြေအနေ ပိုပြီးဆိုးလာလိမ့်မယ်၊ သနားပါတယ်ကွာ၊ ပြန်ကြရအောင်...”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် စောမြင့်နွယ်တို့ သားအဖနှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

အသန်း (၂၅)

မှဆိုးစသန်းတွေကိုပြန်ရှာပြီ

ကျွန်ုပ် မောင်မဲခေါင်သည် တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန် ပေါက်တေးရွာ သို့ သွားရောက်၍ ဆေးကုရ၏။ (၁၀) ရက်ခန့် ဆေးကုပြီးသောအခါ၌ ဆေးပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်အတွက် ကုန်တင်ကားတစ်စီးဖြင့် ဒလသို့ လိုက် ပါလာခဲ့လေ၏။ ဒလသို့ မရောက်မီ၌ ထိုကားကြီးသည် ချောက်ထဲသို့ ကျ၍ တိမ်းမှောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှသာ မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ၌ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ် လူနာဆောင်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌လည်း ပတ်တီးများ ပြည့်နှက်နေအောင် စည်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သော်လည်း ကြာကြာမဖွင့်နိုင်ပေ။ မူးဝေလာသော ကြောင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရလေ၏။ ထိုသို့ မှိတ်ထားစဉ်၌ သတိလစ် သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ရှုပ်အသွင်ဘလက်(ခ) ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘလက်(ခ)ကြီးအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက် သည့်အချိန်၌ ဘလက်(ခ)ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား” ဟု ရီသဲ့သဲ့ လေသံဖြင့် မေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတော်အသိသွားတာ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဝမ်းသာလို့ လာမေးတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလျှင် ဘလက်(ခ)ကြီးက ရယ်လေ၏။

“ဒီလိုမတရားမပြောပါနဲ့ မိုင်ဖရန့်(စ်)ရယ်၊ မင်းကို လောက ဓမ္မိက စာမေးပွဲစစ်နေပြီ၊ ဒုက္ခတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာ တော့မယ်၊ ခါးစည်းပြီးသာ ခံပေတော့၊ မင်းဘဝရဲ့ သန်းခေါင် ချိန်ပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သန်းခေါင်ကျော်ရင် မိုးလင်း ပြီ၊ အခုဟာက ကားမှောက်တာ၊ နောက်ကျရင် ကားတိုက်ခံ ရမယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ကျမယ်၊ ရေနစ်မယ်၊ မီးလောင်မယ်၊ ဘေးဆိုး ဒုက္ခဆိုးတွေ အကုန်ရောက်လာမယ်၊ တောတိရစ္ဆာန် တွေကို နာအောင် သေအောင် လုပ်ထားတာတွေ ကြွေးပြန်ဆစ် ရတော့မယ်၊ ကြွေးကလည်း အရင်းရော၊ အတိုးရော နှစ်ထပ်တိုးပါ ဆပ်ရမယ် မဲခေါင်ဈေး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟိဟိ”

ဟု ပြောကာ ပျောက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိပြန်၍ လည်လာပြီ ဖြစ်၏။ ခေါင်းမှာ လှည့် ၍ မရပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ဝင့်၍ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲ စိတ်ထဲ၌ အားငယ်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။

“ကျိုးတာ ပဲ့တာတွေတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒဏ်ရာတော့ ရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သော ဘကြီးမိုး၏အသံကို ကြားရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏

စိတ်၌ ပျော်သွား၏။ အားလည်း တက်သွား၏။ မျက်လုံးကို ထပ်၍ ဝင့် ကြည့်သောအခါ၌ ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနား၌ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ဘကြီးမိုးအား ခေါ်ကြည့်၏။ သို့သော် အသံမှာ ပီပီသသ မထွက် နိုင်ပေ။ လွန်စွာမှလည်း တိုးနေ၏။

“ဟဲ့ မဲခေါင်ဈေး အနားမှာ ငါ ရှိပါတယ်၊ မင်းနားမှာ ငါ စောင့် နေတာ (၃) ရက်ရှိပြီ၊ မကြာခင် ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါ၊ မင်း အနေနဲ့ ထူထူထောင်ထောင်ရှိမှ ငါပြန်မယ်၊ ပျော်ဘွယ် လေးဘက်က လူနာတွေ အရေးကြီးနေတယ်၊ ဆေးကုထွက် ရမယ်”

ဟု ဘကြီးမိုးက ပြောလေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျန်းမာလာပြီဖြစ် ၏။ ချွေ၍ရသော သံစင်ကလေးတစ်ခုကို ကိုင်၍ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်အား သုံးစွဲရန်အတွက် ငွေအချို့ ပေးပြီးလျှင် ဆေးကုရန်အတွက် ပြန်သွားပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် တည်း ဆေးရုံပေါ်၌ ကျန်နေ၏။ (၁၀)ရက်ခန့် ဆေးရုံပေါ်တွင် ဆက်၍ နေလိုက်သောအခါ၌ ပကတိ လူကောင်း ဖြစ်သွား၏။ ဆရာဝန်ကြီးက လည်း မနက်ဖြန်တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဘလက်(ခ)ကြီး သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြန်၏။

“မနက်ဖြန် ဆေးရုံကဆင်းရင် ဘကြီးမိုးဆီ မလိုက်နဲ့တော့
ဘုရားတည်ဖို့ စပြီးထွက်ပေတော့၊ နက်ဖြန် ဆေးရုံပေါ်
ထီရောင်းတဲ့ ကောင်လေးလာလိမ့်မယ်၊ သူ့နာမည်က ငပေါက်
တစ်ရွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ တစ်ရွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်
အော်ပြီး ရောင်းလိမ့်မယ်၊ အမှန်က အောက်က တစ်ရွက်
ခေါက်ပြီးအော်နေတာ၊ အဲဒီ ခေါက်ထားတဲ့ အရွက်ကို
ထိုးလိုက်၊ မင်း ထီပေါက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဆုကြီး ပေါက်မှာလား၊ ဆုကလေး ပေါက်မှာလား”

ဟု မေးရာ ဘလက်(ခ)ကြီးက...

“ဆုကြီးပေါက်လို့ ငွေတွေအများကြီးရရင် မင်း ပျက်စီးသွား
မယ်၊ မင်းကို နည်းနည်း နည်းနည်း ပေးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ပျောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ
လန့်နိုးသွား၏။ ပြန်အိပ်၍ မရသောကြောင့် ထိုင်၍ ဟိုရောက်
သည်ရောက် စဉ်းစားနေမိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အိပ်စက်နေမိလေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်၍ ဧည့်သည်များ ဆေးရုံ
လာ ခွင့်ပြုသောအချိန်၌ ‘တစ်ရွက်ကျန် တစ်သက်စ’ ဟု မတိုးမကျယ်
အော်၍ လိုက်လံရောင်းချသည့် ထီသည်ကောင်လေးကို တွေ့ရ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည်

ထီရောင်းသော ကောင်လေးကို ခေါ်လိုက်၏။ အနီးသို့ ရောက်လာသော
အချိန်၌-

“တစ်ရွက်ကျန် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်ကျန်တာက နှစ်ရွက်
ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထီရောင်းသော ကောင်လေးက...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အော်ရောင်းမှ ရောင်း
ရတာဗျ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကောင်လေးလက်မှ ထီစာအုပ်ကို
ယူပြီးလျှင် ခေါက်ထားသော ထီလက်မှတ်ကိုဖြန့်၍ ဘုရားတည်ရန်ဟု
သော အတိတ်ဖြင့် ထီထိုးလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ဆေးရုံမှ မဆင်းမီရက်အတွင်း၌ပင် ထီဖွင့်လေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ထီငါးထောင်ဆုကို ပေါက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံမှ
ဆင်းကာ ဗဟန်းဘက်တွင် သိကျွမ်းသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးထံတွင်
တည်းခိုနေလေ၏။ ထီဆုငွေ ထုတ်ပြီးသောအခါ၌ စာအုပ်စာတမ်းများ
အပါအဝင် ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ၍ ပဲခူးအလွန်
ဘုရားကြီးဆိုသော အရပ်ဒေသသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ဘုရားကြီး
သို့ရောက်လျှင် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးအောင်ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
သွားရောက်၍ ကိုမြင့်စိုးအောင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရာ
ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။ ကျေနပ်အောင်
ရယ်ပြီးနောက်-

“မုဆိုးက ဘုရားတည်မယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းဗျာ၊ တည်ပြီးရင် ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မုဆိုးဘုရား၊ မဖူးညား၊ ဘီလူးစားလတ္တံ့၊ အဲဒီ ဘုရားမှာ ရေးထားပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မဖူးတဲ့ လူတွေကို ဘီလူးက စားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားမတည်ရင် ကျုပ်ကို ဘီလူးက လာစားမှာ” ဟု အစချီကာ ဘလက်(ခ)ဘီလူးကြီး မကြာခဏ အိပ်မက်၊မက်ပုံတို့ ပြောပြရလေ၏။ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ကျွန်ုပ်ပြောပြသည်တို့ နားထောင်ပြီးနောက်...

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်မဲခေါင်၊ ပါဏာတိပါတာဟာ မကောင်းဘူး ကျုပ်ကတော့ ပုတီးသမား ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဆိုကာ အကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးကိုဖြုတ်၍ ဆွဲထားသော ပုတီးတို့ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ ပုတီးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဘာစိပ်သလဲ”

ဟု မေးရာ ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“ကောင်းကောင်းမှ မစိပ်တတ်ဘဲဗျာ၊ ‘ဗုဒ္ဓေါ ကောင်းတာလုပ် ပါတယ်၊ ကောင်းတာဆိုရင် ကူညီရပါမယ်’ လို့ ဆိုပြီး ပုတီး တစ်လုံးချတာပဲ၊ ခု မောင်မဲခေါင်က ကောင်းတာကို အကူအညီ လာတောင်းတော့ ကျုပ်က ကူညီပေးရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ပန်းရန်ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ ကျော်မြိုင်တဲ့၊ အဲဒီလူကို

ခေါ်ပေးမယ်၊ လက်သမားလည်း ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ ဝင်းသိန်းတဲ့၊ အဲဒီလူကို ခေါ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်လူတွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ပိတ်စတစ်စပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် တည်ထားမည့် စေတီပုံကို ပန်းချီဆရာအား ပြောပြ၍ ရေးဆွဲစေပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့် ဖိနပ်တော် အဝန်းပေများကိုလည်း စေတီတော်ပုံ၏ ဘေးတွင် ရေးဆွဲစေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုပန်းရန်သမားနှင့်တိုင်ပင်ကာ အုတ်၊ အင်္ဂတေ မည်မျှဝယ်ရမည်ကို တွက်ချက်ရလေ၏။ ထိုသို့ တွက်ချက်ပြီး နောက် ဝယ်ယူထားရန် ပန်းရန်သမားအားမှာကြား၍ ငွေထုတ်ပေးခဲ့ပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ဇောင်းတူဘက်သို့သွားသည့် လမ်းအတိုင်းသွားကာ အလယ်ရိုးမကို စတက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ တက်ပြီး ကောင်ကြောအတိုင်း တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ဦးပေတလူ ဆိုသော မုဆိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် သုံးယောက်သား နားလိုက်၊ ခရီးဆက်လိုက်နှင့်လာခဲ့ရာ မိုင်းနားဟူသော ချောင်းဖျားသို့ ရောက်ရှိ ကြလေ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သား တကြီးထိုး၍ စတင်အမဲပစ်ခဲ့သောနေရာကို မှတ်မိလေတော့၏။ ထိုမုဆိုး စခန်းတွင် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်အား ဆတ်မကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်စေခဲ့၏။ တောအရက်နှင့် ဆတ်သားစားစေ၏။ ကျွန်ုပ်အား မုဆိုးဇာတ်သွင်း ခဲ့သော အကုသိုလ်အမှုကို စ၍ပြုစေခဲ့သောနေရာကြီး ဖြစ်ပေတော့၏။

“ကိုမြင့်စိုးအောင်ဇေ၊ ဒီနေရာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်ခို ပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မုဆိုးဇာတ်လမ်းဟာ ဒီနေရာမှာ စတယ်ဗျာ၊

ဟောဒီ အပင်ကြီးဟာ လင့်စင်ထိုးခဲ့တဲ့ အပင်ကြီးပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ တောသတ္တဝါ စပြီးသေတာ ဒီနေရာပဲဗျ။ ဟောဒီ နေရာလေးကတော့ မြေလည်း ပြန့်တယ်ဗျာ။ အပင်တွေလည်း လွတ်တယ်။ ဒီနားက ရွာသားတွေခေါ်ပြီး အောက်ခြေရှင်း မယ်။ နားလည်တဲ့လူခေါ်ပြီး စေတီတည်မယ့်နေရာကို ပန္နကလေး ဘာလေးချရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမြင့်စိုးအောင်က...

“မြေရှင်းဖို့ကတော့ လူတွေ ဘာတွေခေါ်ရင် ခေါ်ပါ။ ပန္နက ရှိတ်ဖို့တို့ အခါကောင်းတွက်ဖို့တို့ကတော့ ကျုပ်တွက်တယ် ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် လိုတာကတော့ ကျုပ်တို့ ဘုရားတည်မယ့်အဖွဲ့နေဖို့ တဲကြီးတစ်လုံး ဒီနားမှာ ထိုးရမယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက်ပဲ မြန်မြန်လုပ်လုပ် ရက်ပေါင်း (၇၀) လောက် လုပ်ရမှာနော်။ ဘုရားတည်ပြီးပြီဆိုပြီး ထွက်သွားလို့မရဘူး ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေပင့်ပြီး အနေကဖာတင်ရဦးမှာ။ ဘုရားတည် ပန်းရန်ဆရာနဲ့ တည်လို့ရတယ်နော်။ ထီးကတော့ ဘုရားထီး လုပ်တဲ့နေရာမှာ သွားဝယ်ရမယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မပူဝါဒ ဗျာ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ကိုမိုးတိမ်ဆိုတာ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ရှိတယ်ဗျ။ ဓားကရာကုန်းတံတားနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ သူက သိပ် ပန္နက်တိုင်တွေ၊ ဘုရားထီးတွေလုပ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်စားတာ။ သူ့တို့ အကူအညီ တောင်းရင် ထီးတင်တဲ့ကိစ္စ အားလုံးပြီးသွားမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေတလူအား အနီးအပါး ရွာရွာသို့ သွားရောက်ကာ မြေရှင်းခြင်း၊ တဲထိုးခြင်း ပြုလုပ်ပေးမည့် လူများအား ရာခိုင်းရလေ၏။ ဦးပေတလူသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေပုံရ ၏။ သို့ရာတွင် ငွေအတော်အတန် ပေးထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ခိုင်းစေ သမျှကို ကျေကျေပွန်ပွန် လုပ်ပေး၏။ များမကြာမီ လူငါးယောက်နှင့် အတူ ဦးပေတလူ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူငါးယောက်အား ကျွန်ုပ်လုပ်မည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို အကြမ်းဖျင်း ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ထိုလူငါးယောက်လည်း ဝါးခုတ်သူ ခုတ်၏။ ဓနိသယ်သူ သယ်၏။ ခြွင်းထူးသူ တူး၏။ ၎င်းတို့ငါးဦးသည် ခိုကပ်ခြင်းမပြုဘဲ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေကြရာ နေမဝင်မီ၌ပင် ခိုင်ခံ့သပ်ရပ်သော တဲကြီးတစ်လုံးပြီး သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုတဲကြီးကို အဝေးမှနေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေ ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုမိရာ ထိုတဲကြီးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုဓာတ်သားတို့ အောက်လုပ်ခဲ့သော တဲကြီးနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူလေ၏။ မီးဖိုဆောင်မှ ၁၀ တူ၍နေ၏။ တဲ၏အောက်ခြေတွင် အလင်းရောင်ရရန်အတွက် အမေတ် ကာထားပုံမှာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်၏။ တဲကြီးပြီးသောအခါ၌ ထိုအလုပ်သမားများကိုပင် ထမင်းချက်တစ်ယောက် ရှာခိုင်းရပြန်၏။ ထိုမြင့်စိုးအောင်သည် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသည်များကို ဝယ်ယူ၍ မီးဖိုချောင် သွတ်သွင်းလေ၏။ ၎င်းအလုပ်သမားများ စားရန်အတွက် ငါးခြောက် နှင့် အာလူးများကို အားပြု၍ ချက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ သက်သတ်လွတ် ခင်းလျှာများ စီမံပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသော ထမင်းချက်မှာ လွန်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

၂၅၆ မင်းသိင်္ခ

ဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် သက်သတ်လွတ်
ဟင်းလျာများကို ကိုမြင့်စိုးအောင်က ချက်ကျွေးလေ၏။ ကိုမြင့်စိုးအောင်
သည် သက်သတ်လွတ် ဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်ရာ၌ ပဲငါးပိကို တွင်တွင်
ကြီးသုံးလေ၏။ ထို့ပြင် ခရမ်းသီးဟင်းမှာလည်း ပါစမြဲ ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုမြင့်စိုးအောင်ရယ်... ခင်ဗျား ချက်တိုင်း ခရမ်းသီးဟင်း
ပါတယ်”

ဟု ပြောရာ ၎င်းက...

“သက်သတ်လွတ် စားမယ်ဆိုရင် ခရမ်းသီးကို လက်လွတ်လို့
မရဘူး၊ သူ့ရဲ့ အရသာက လေးလေးပင်ပင်ရှိတယ်၊ အသား
အနီးစပ်ဆုံးတူတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ချက်လို့ရတယ်၊ ပြုတ်လို့
ရတယ်၊ မီးဖုတ်လို့ရတယ်၊ နှပ်လို့လည်းရတယ်၊ အမျိုးမျိုးအစုံ
လုပ်လို့ရတယ် မောင်မခေါင်၊ ဒါကြောင့် လက်မလွတ်ရဘူး
နောက်ပြီး ကုလားပဲဟာ သက်သတ်လွတ် စားတဲ့သူအတွက်
အလိုအပ်ဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်တကယ်၌လည်း ကိုမြင့်စိုးအောင် ချက်ကျွေး
သော ထမင်းဟင်းများမှာ လွန်စွာ မြိန်ယှက်ဖွယ်ကောင်းလေ၏။
ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ဘုရားကြီးတွင် ထားခဲ့သော ပန်းရန်ဆရာ
ကိုကျော်မြိုင်တို့အဖွဲ့ကို ဦးပေတလူအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေတော့
သတည်း။

အပိုင်း (၂၆)

ချင်းသျှင်တော့ စားပြုတ်လေတော့

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲကြီးအတွင်း၌ နေထိုင်ကြလေ၏။ ကိုမြင့်စိုးအောင်
သည် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ပုတီးကို ကျယ်လောင်စွာ စိပ်နေ
တော့၏။

“ဗုဇွေ၊ ကောင်းတာလုပ်ပါမယ်။ ကောင်းတာဆိုရင် ကူညီ
ပါမယ်”

ဟူသော အသံသည် ကိုမြင့်စိုးအောင်၏ ပါးစပ်မှ အဆက်
မပြတ်ထွက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းရန်ဆရာခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
ကိုကျော်မြိုင်အား စေတီတော်၏ ပလ္လင်ပုံစံများကို ရှင်းပြနေလေ၏။
လက်သမားမောင်ဝင်းသိန်းတို့လူစုမှာလည်း ဝင်ရောက်နားထောင်
နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုမြင့်စိုးအောင်သည် ပုတီးစိပ်၍ ပြီးပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ထလာလေ၏။ ထိုသို့ ထလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား . .

“မောင်မဲခေါင်ရေ . . ဘုရားတည်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ တောထဲမှာ တည်တယ်ဆိုတော့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကိုတော့ ပွဲလေးဘာလေးထိုးပြီး တိုင်တည်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကိုမြင့်စိုးအောင်ရယ်။ သူတို့ဟာ နတ်တွေသာမှန်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့က တိုင်တည်နေစရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိကြပါတယ်။ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ သားကောင်တွေပစ်၊ အရက်တွေ ချက်သောက်ခဲ့တုန်းကတောင် သူတို့ အနှောင့်အယှက်မပေးခဲ့ကြပဲ။ အခုလို ကောင်းတာ လုပ်တာဆိုတော့ သာဓုခေါ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုမြင့်စိုးအောင်က . .

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ မောင်မဲခေါင်ရယ်။ စိတ်ထဲမှာ စနောင့်စနင်း မဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား လူစုခွဲလိုက်ကြ လေ၏။ ရေခပ်သူခပ်ကြ၏။ ထင်းခွေသူ ခွေကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မြေကြီး ပေါ်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့်

ခြစ်၍ စာရင်းအကြမ်းကို ပေါင်းကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် “ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ”ဟူသော ကျယ်လောင်သည့် အသံကြီးနှင့်အတူ လူများ၏ အော်ဟစ်သံကိုပါ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲတွင် ညှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်လည်း သတိလစ်နေသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် သတိမေ့နေ၏။ သတိရလာသောအခါ၌ ခေါင်းနှင့်လက်တို့တွင် ပတ်တီးများ စည်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အောက်ခြေတွင် ပိုးစားနေသော သစ်ပင်ကြီး ရွတ်တရက် ခြုံလဲကျလာပြီးလျှင် ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ ကိုင်းဖျားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ရွက်မိသိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ကိုမြင့်စိုးအောင်က စောင့်ပေး၏။ ကိုကျော်မြိုင်နှင့် ကိုမောင်ဝင်းသိန်းတို့လူစုမှာ ပြိုကျသွားသော တဲကြီးကို ပြန်၍ထိုးနေကြ၏။ ထိုဆေးရုံပေါ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ပွဲမပေးဘဲ ရိုးမတောင်ထဲတွင် သစ်ခုတ်မိသောကြောင့် သစ်ပင်ပိသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များကို မချေမငံမြောမိ၍ ချောက်ထဲကျသွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားမတည် အပ်သောနေရာတွင် ဘုရားတည်မိသောကြောင့် ဘီလူးသရဲများက ဝိုင်းဝန်းထုထောင်းလိုက်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတော်အတန်ကျန်းမာလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကိုမြင့်စိုးအောင်အား စောင့်ရန်မလိုကြောင်း ပြော၍ ပြန်လွှတ်လိုက်လေ

၏။ ဆေးရုံတက်နေရသည်ဆိုသော်လည်း ထူထူထောင်ထောင်သွားနိုင်
လာနိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ လူနာများသည် နေ့လယ်အချိန်၌ ရေနွေး
ကြမ်းသောက်ရင်း၊ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောတတ်
လေ၏။ တာဝန်ကျဆရာဝန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီးလာသည်
ဟု ကြားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ငိုမိခွတင်သို့ မိမိပြေးကာ လူစုခွဲတတ်ကြပြန်
၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အခြားလူနာ ၅ဦး အပျင်းပြေ စကား
စမြည်ပြောနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယောက်ျားလူနာချည်း ဖြစ်၏။
ထိုအချိန်၌ လူနာတစ်ဦးကို ထမင်းလာပို့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက် ၃၀
ကျော် အရွယ်ခန့်လောက်သာ ရှိသေး၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှ၏။
အသံသာ၏။ ဆံပင်ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် အသားမှာ ထူးထူးခြားခြား
မည်းလှ၏။ သူ၏ အသားရောင်သည် သပိတ်ရောင်ကဲ့သို့ နက်မှောင်
နေသည်ဟုပင်ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ရယ်လိုက်သောအခါ၌ သွားများလည်
ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ မျက်နှာပေါက်ကို ကျွန်ုပ်သည်သေချာစွာကြည့်၏။
မျက်နှာပေါက် လွန်စွာလှ၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ မျက်တောင်၊ နှာတံ
စ၍ အချိုးကျလှ၏။ ဤသို့ အသားမမည်းဘဲ အသားလေးညိုရုံညိုမညီ
ဆိုလျှင်ပင် ညိုချောဟု ဆိုရမည့်အထဲတွင် ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ..

“ဪ .. ဒီမိန်းကလေးနှယ် အဆင်းလှသော်လည်း အရောင်
လှပေတကား။”

ထု ကရုဏာ ဖြစ်မိသွားတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ထိုမိန်းကလေးသည်
ခွင့်တောင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မက ဟိုဘက်က လူနာကို ထမင်းလာ
ပို့တာပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်နားက ဦးလေးကြီးပါ။ ကျွန်မနဲ့တော့
ဘာမှမတော်ပါဘူး။ အရင်က ရန်ကုန် ရေကျော်လမ်းမှာ
နေပါတယ်။ အဲဒီဦးလေးကြီးက ဒိုက်ဦးပြန်ရောက်နေတာ
တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဆေးရုံတက်နေတယ်ဆိုတာ ကြားလို့
တစ်ခါတစ်ခါလာပြီး ထမင်းလေးဘာလေးပို့တယ်။ လိုအပ်တာ
လေးဝယ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မက ရေကျော်မှာ နေပါတယ်။
ကျွန်မ နာမည်က မဟူရာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောမယ့်
စကားဟာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင်ပါပဲ။
ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

ထု ပြောလေ၏။

မိန်းကလေးက သူ၏အမည်သည် မဟူရာဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးလှမ်း၍ ကြည့်ကြ
၏။ နာမည်နဲ့အသားအရောင်နဲ့ လိုက်ပလေဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့်
ကြည့်မိခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ..

www.burmeseclassic.com

“ပြောပါ မဟူရာရယ်။ ကြောင်တောင်တောင်ဆိုတာ
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ပြောဖို့က အကြောင်းမို့လား”

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မဟူရာက

“ညက ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်က ဖိုက်ဦးဆေးရုံပေါ်မှာ ဦးမခေါင်ဆိုတဲ့လူ
ရောက်နေတယ်တဲ့။ သူ့ကိုရှာပြီး အကူအညီပေးလိုက်တဲ့
ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် အိမ်ကို မီးရှို့ဝစ်လိုက်မယ်တဲ့
အိပ်မက်က အတော့်ကို ရှင်းတယ်ရှင်။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်မ
လူနာကို ပြောပြတော့ အဲဒီနာမည်နဲ့ ဟိုဘက်မန်းမှာ
ဆေးရုံတက်နေတာရှိတယ်လို့ပြောလို့ လာခဲ့တာပါရှင်”

ဟု မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောလေ၏။

“မဟူရာ ပြောတဲ့ ဦးမခေါင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲလေ။ ကျုပ်မှာတော့
လောလောဆယ် အကူအညီမလိုပါဘူး။ လိုတဲ့အခါကျရင်တော့
အကြောင်းကြားပါမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မဟူရာက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
အတွင်းမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အားပေးရင်း...

“ဒါ မဟူရာရဲ့ လိပ်စာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကတ်ပြားကို လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်
လိုက်ရာ ထိုကတ်ပြားတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို
တွေ့ယူလေ၏။

မ ဗဟုရာ

အထွေထွေပန်ငှာ

ဗဟုရာ အသားလှည့် ထုပ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ

အမှတ်(--) ငရဲတောင်လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့

ရုံး(-----)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ထဲတွင်
သိပ်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် မရယ်မိပါ။

“ဟုတ်ပါပြီ မဟူရာရယ်။ အကူအညီလိုရင်တော့ ဆက်သွယ်ပြီး
အကူအညီတောင်းပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မလိုသေး
ပါဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် မဟူရာလည်း ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဖြူဖွေးသော
သွားများကို ဝင်းကနဲ နေအောင် ပြုပြုပြီးလျှင် ပြန်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားပြီး ၁၀ရက်ခန့်ကြာ
သောအခါ၌ ဆေးရုံအုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပေး
လေ၏။ သို့ရာတွင် ရက်သတ္တပတ် ၇ပတ် အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
နေရမည်ဟူသော စကားပါလေ၏။ ထိုသို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေခြင်းမှာ
အိပ်ရာထဲတွင် ရထားသော ဒဏ်ရာကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်အကူအညီပေးမည်ဆိုသော မဟူရာ
အား ဆက်သွယ်ရပေတော့၏။ မဟူရာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မော်တော်ထာ
ဖြင့် ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ၄၉ရက်
အိပ်ရာထဲတွင် နားနေနိုင်မည် နေရာရရှိရေးအတွက် အကူအညီ
တောင်းရာ မဟူရာက . .

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဦးမဲခေါင်ရယ်။ မဟူရာတို့ဝယ်ထား
အခန်းတစ်ခန်း ရေကျော်မှာ ရှိပါတယ်။ လောလောဆယ်
ဘယ်သူမှ မနေပါဘူး။ အဲဒီအခန်းမှာ နားနေပေါ့။ ဦးမဲခေါင်
ပြုစုဖို့ အမျိုးသား သူနာပြုတစ်ယောက်လည်း ထားပေးပါမယ်။
အဲဒါတွေအားလုံး မဟူရာ ကုသိုလ်ပြုပါရစေ”
ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝိုင်းနားချောင်းထိပ်၊ ရှိမတောင်တစ်နေရာတွင်
ဘုရားတည်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသော ကျွန်ုပ်လူများကို ဆက်သွယ်၍
အကျိုးအကြောင်းမှာကြားပြီးလျှင် မဟူရာနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်
ခဲ့ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေကျော်ရှိ တိုက်တစ်ထပ်၏ ဒုတိယထပ်၊ အခန်း
တစ်ခန်းတွင် သူနာပြုလေး မောင်ဘာဘာနှင့် အတူနေထိုင်ရလေတော့
၏။ ကျွန်ုပ်ရော ထိုသူနာပြုလေးပါ စားသောက်ရန်အတွက် မဟူရာ
ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်ထမင်းလာ၍ ပို့လေ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင်လည်း လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပဲသွားရည်စာများ
မဟူရာက ပို့တတ်လေ၏။ ထိုသို့ပို့သော မုန့်ပဲသွားရည်စာများတွင် အမြဲ
ဆိုလိုပါသော အရာတစ်ခုမှာ ချင်းသုပ်ဖြစ်လေ၏။

မဟူရာ၏ ချင်းသုပ်မှာ လွန်စွာစား၍ ကောင်း၏။ ရေနွေးကြမ်း
နှင့်လည်း လွန်စွာလိုက်ဖက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . .

“မဟူရာ ချင်းသုပ်ကတော့ အလွန်ကို ကောင်းတယ်။ နေ့တိုင်း
စားနေရတယ်”
ဟု ပြောလိုက်ရာ မဟူရာက . .

“မဟူရာ အိပ်မက်မက်လို့ ချင်းသုပ်ကျွေးတာပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဦးမဲခေါင်ကို ချင်းကျွေးရမယ်လို့
ပြောတယ်။ ဒီအတိုင်းမစားချင်ရင် ချင်းသုပ်လုပ်ပြီး ကျွေးရမယ်
လို့ ပြောပါတယ်။ အိပ်မက်က သိပ်ပြီးဆန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်
မဟူရာက ချင်းသုပ် အမြဲတမ်းထည့်ပြီးကျွေးတာ”

ဟု ပြုံးပြီးလေးနှင့် ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်။ ချင်းသုပ်ကတော့ စားလို့ ကောင်းတာ
အမှန်ပဲ။ အိပ်မက်အရပ် ကျွေးကျွေး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွေးကျွေး
မဟူရာရဲ့ ချင်းသုပ်ကတော့ အတော့်ကို စားလို့ကောင်းတာပဲ။
အရင်တုန်းကတော့ ချင်းသုပ်တွေ ဘာတွေမစားတတ်ဘူး။
အခုတော့ ကောင်းမှန်းသိသွားပြီ။ နောက်ဆိုရင် ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်လည်း ဝယ်စားရတော့မှာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မဟူရာက . .

၂၆၆ မင်းသိင်္ခ

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာပြုလို့ ဝမ်းသာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် မဟူရာက . .

“အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြီးပြောတဲ့ အဘိုးကြီးက မဲခေါင်ကိုချင်းသုတ်
အမြဲတမ်းစားဖို့ ပြောပါ။ ချင်းသုတ် အမြဲစားရင် အသက်ရှည်
မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မဲခေါင်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အသက်ရှည်ဦးမှာပဲ။ ကျွပ်ကတော့ အခုက
စပြီး နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ အချိန်တိုင်း
ချင်းသုတ်ကတော့ စားပြီမှတ်ပေတော့။ အသက်ကလည်း
ရှည်ပြီ မှတ်ပေတော့”

ဟု ပြောကာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အသုံး (၂၇)

နန်းမှ ရွှေကြိုးကျင့်စဉ်

ကျွန်ုပ်သည် ရေကျော်ရှိ မဟူရာ ဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းလွတ်
တွင် အမျိုးသား သူနာပြုလေး မောင်ဘာဘာနှင့်အတူ သောင်တင်လျက်
ရှိလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ “ဆတ်မ” ရောက်လာ၏။

“အလို . . မြင့်ပါလား . . . အိန္ဒိယပြည်က ပြန်လာပြီကိုး . .

ခင်ဗျားတို့ ဘုရားသွားဖူးတာ ကြာလှချည်လား . .”

ဟုကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ မြင့်မြင့်နွယ်က

“ဗုဒ္ဓဂါယာလည်းပဲရောက်ကော။ ဦးဓာတ်သားကြီး ဒုလ္လဘ

ဝတ်မယ် ဆိုပြီးဖြစ်ပါလေရော။ အဲဒီမှာ မြင့်က ဆွမ်းချက်ကြီး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ကပ်ရတယ်။ တခြားဝေယျာဝစ္စတွေလည်း လုပ်ပေးရတယ် သူ့ရဲ့ ကပ္ပိယပေါ့။ သူက တစ်နေရာတည်းမှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ပြုပြင်စင်အောင် လျှောက်ပြီးသွားနေတာ မြင့်ကလည်း နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ကပ္ပိယလုပ်ပေး နေရတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ရော ကိုမဲခေါင် ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းတော့ ရိုးမတောင် ဗိုင်းနားချောင်းမှာ ဘုရားတည်နေတယ်လို့ ကြားလို့ အဲဒီလို လိုက်သွားတာ ဟိုမှာအလုပ်သမားတွေနဲ့ ကိုကျော်မြိုင်တော့တော့ ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ပြောပြချက်အရ ရှင်ဟာ တောင်ငူဆေးရုံက အဆင်းမှာ (၄၉)ရက်နားရမယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါ်သွားတယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ လိပ်စာမေးပြီး လိုက်လာ ခဲ့တာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မြင့်မြင့်နွယ်ကပင်

“ရိုးမကို ဘယ်တော့ ပြန်တက်မလဲ”

ဟု မေးပြန်လေ၏။

“မနက်ဖြန်ကိုတုံးတေးသွားမယ်။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့် ဆရာဘကြီးမို့ ဆိုတာရှိတယ်။ သူ့ကိုသွားကန်တော့ပြီးရင် တောင်ပေါ်ကို ပြန်တက်ရမှာပေါ့။ အလုပ်မှ မပြီးသေးဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်မြင့်နွယ်က

“မြင့်လည်း တစ်ခါတည်း လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကျုပ်ရဲ့ ကပ္ပိယလုပ်ဖို့လား။ ကျုပ်အဖို့ ကပ္ပိယ သိပ်မလို ပါဘူးဗျ... ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်မြင့်နွယ်က ရယ်လေ၏။

“ဦးဓာတ်သားကြီးကို လိုက်ပြီး ကပ္ပိယလုပ်ပေးရတာ (၂) နှစ် တောင်ကြာသွားတယ်။ ဘုံမဲခေါင်လေး ကုသိုလ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ မြင့်မပါရသေးဘူးလေ။ အဲဒါ ပါချင်တာပေါ့”

ဟု မြင့်မြင့်နွယ်က ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် သူနာပြုလေးအား ပြန်လွှတ် ပြီးလျှင် မြင့်မြင့်နွယ်ကိုခေါ်၍ ဘကြီးမိုးဆီသို့ သွားခဲ့လေတော့၏။ ဘကြီးမိုးသည် နေမကောင်း၍ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း

“ဟဲ့ခေါင် ပါဏာတိပါတာ ပြာတာတိ ပြာတာကောင် ဘုရားတွေ လျှောက်ပြီးတည်နေတယ်ဆို”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဘကြီးမိုး ဘုရားတွေတည်နေရင်းက သစ်ကိုင်း ရိတ်လို့ ဒိုက်ဦးဆေးရုံရောက်သွားတယ်။ ဆေးရုံကအဆင်းမှာ ဆရာဝန်က(၄၉)ရက် နားရမယ်ဆိုလို့ အသိမိန်းကလေး

တစ်ယောက်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ရေကျော်မှာ သွားပြီးနားနေရတယ်။
ရက်စရာလို့ အဲဒီကနေ ဘကြီးမိုးဆီ ထွက်လာတာ... ”

ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ရာ ဘကြီးမိုးက

“ငါ့သားငါ့ခေါင်က ပါဏာတိပါတာ ပြာတာတိပြာတာ အာ
ကနေ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အရမ်းလုပ်နေတာကိုး၊ အဘ
ကတော့ သဘောကျသကွာ၊ အဘအိမ်မှာ (၂)ရက်လောက်
နေဦး။ ပြီးတော့မှ ဒီကနေ မင်းသွား ရမဲ့နေရာကို သွားပေါ့... ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“ကျွန်တော့်မှာက အမျိုးသမီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ပါသေးတယ်”

ဟုပြောသဖြင့် ဘကြီးမိုးက

“အဲဒီမိန်းကလေးလည်း ဒီမှာပဲ မင်းနဲ့အတူတည်းပေါ့။ သူ့ကို
ရွက်ထားရတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ။ အပမ်းမကြီးပါဘူး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘကြီးမိုးအိမ်၌ (၂)ရက်နေရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။ မဆုံးဖြတ်မီ၌ မြင့်မြင့်နွယ်အား

“မြင့် ဖြစ်တယ်နော်”

ဟု မေးကြည့်ရာ မြင့်မြင့်နွယ်က

“ကိုမဲခေါင်ဖြစ်ရင် မြင့်လည်း ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မြင့်ပြောပြီးပြီပဲ
ကိုမဲခေါင်သွားတဲ့ဆီကို အရိပ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်မယ်လို့”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် (၂)ရက် နေရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က

“မြင့်မှာက အဝတ်အစားအပိုမပါဘူး။ တုံတေးဈေးထဲမှာ အစ
ဝယ်ပြီးအသစ်ချုပ်ရမှာပဲ... ”

ဟု ပြောရာ ဘကြီးမိုးက

“မိန်းကလေး၊ ပိတ်စကို အဖြူရောင်သာဝယ် ပြီးတော့
မောင်မဲခေါင်ဝတ်သလို ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီကိုလုပ်ထား၊ လက်ကို လည်း
သားရေကြိုးစည်း၊ ဘောင်းဘီမှာလည်း သားရေကြိုးစည်း။ ဆပ်ကပ်ထဲက
ကရောင်းတွေ ဝတ်သလိုပေါ့။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ကိုလည်း မိန်းမစီး မစီးနဲ့
ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပဲစီး၊ ခရီးကြမ်းသွားရမှာ မဟုတ်လား၊ လွယ်အိတ်ကို မသုံးနဲ့၊
ကျောပိုးအိတ်ပုံစံမျိုးချုပ်ပြီး ကျောမှာပိုးထား၊ ဒါမှ တောင်တက်နိုင်မှာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် မြင့်မြင့်နွယ်လည်း တုံတေးဈေးသို့ သွားကာ
ပိတ်ဖြူစ ဝယ်ပြီးလျှင် ဘကြီးမိုးပြောသည့်အတိုင်းပင် ချုပ်လုပ်လေ၏။
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်၍ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကြည့်သောအခါ ဘကြီးမိုး
က ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ မဲထုတ်ထဲက ဂျီကာပုံ ပေါက်
နေပြီ... ဂျီကာနှစ်ကောင် “တူးဂျီကာပေါ့ကွာ” တူးဂျီကာ
ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါ ဒေါင်းပြီကွာ”

ဟု ပြောကာ ရယ်မောလေ၏။

မြင့်မြင့်နွယ်ကလည်း ဘကြီးမိုးအားနှိပ်နယ်ပေးခြင်း၊ ဘကြီးမိုး၏ အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပေးခြင်း စသည့် ဝေယျာဝစ္စများကို ပြုလုပ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ရွှေဖရုံသီးကို အုန်းနို့ဖြင့် နှပ်ချက်ချက်၏ ခရမ်းသီးကို ပဲငါးပိဖြင့် အစာသွပ်၍ ခရမ်းသီးနှပ်လုပ်၏။ ဗယာကြောကြော်ပြီးလျှင် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်ကလေးသုပ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ထမင်းကျွေး၏။ ဘကြီးမိုးမှာ ထမင်းမစားနိုင်သောကြောင့် ဆန်ပြုတ်ကိုသာ တိုက်ရလေ၏။

ညပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘကြီးမိုးက

“ငါတို့နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အထက်ပိုင်းဆီမှာ အဆုံးအစရယ်လို့ မရှိတဲ့ အာကာသကြီးရှိတယ်ကွ။ လွယ်လွယ်ပြောရရင် အာကာသ သမုဒ္ဒရာကြီးပေါ့ကွာ။ အဲဒီ အာကာသ သမုဒ္ဒရာကြီးဟာ နောက်တစ်နည်းပြောရရင် အာကာသမှတ်တမ်းကြီးပဲကွ။ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး သူ့အထဲမှာ မှတ်ပြီးသား ရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ မရှိတဲ့ မှတ်တမ်းရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး အာကာသမှတ်တမ်းလွှာကြီးပေါ့ကွာ။ လူက သူ့နဲ့ဆက်သွယ် နိုင်ရင် အဲဒီအာကာသမှတ်တမ်းလွှာကြီးကို ကြည့်ခွင့်ရပြီကွ”

ဟု အစချီ၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“သူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှာလဲ ဘကြီးမိုး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဆက်သွယ်နည်းကတော့ကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ငိုသံရဲ့ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုအကြား နဖူးနေရာလေးကို အာရုံပြုရတယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေက တတိယမျက်လုံးလို့ ပြောနေတာပေါ့။ အဲဒီနေရာလေးကနေ ရွှေကြိုးလေးတစ်ချောင်း ထွက်လာပြီလို့ အာရုံပြုရမယ်။ အဲဒီ ရွှေကြိုးလေးရဲ့ အရွယ် ပမာဏက ကိုယ့်ရဲ့လက်သန်းလုံးလောက်ရှိရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီရွှေကြိုးလေးဟာ အခေါင်းပိတ်မဟုတ်ဘူးကွ။ ပိုက်လုံးလို အခေါင်းဖွဲ့ကွ။ လုပ်ခါစမှာ အာရုံကမမြဲလို့ ပိုက်လုံးလေးက ထွက်မလာဘူးကွ။ ထွက်လာရင်လည်း တစ်မိုက်လောက်ပဲ ထွက်လာတယ်။ နောက်တော့ သမာဓိရင့်လာရင် အဲဒီရွှေကြိုးလေးဟာ ဝါးတစ်မိုက်လောက်ရှည်လာတယ်။ အဲဒီကနေ တစ်မိုင် နှစ်မိုင် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်ပြီးထွက်လာတယ်။ အဲဒီရွှေကြိုးလေးကို စောစောက ငါပြောတဲ့ အာကာသမှတ်တမ်း သမုဒ္ဒရာထဲကို လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ရောက်သွားပြီလို့ အာရုံပြုနေရတယ်။ အဲဒီလို အာရုံပြုပြီးတဲ့အခါမှာ တိုယ်သိချင်တာတွေကို မှတ်တမ်းလွှာကို မေးရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မှတ်တမ်းလွှာက အသိဉာဏ်တရားအဖြစ်နဲ့ ပိုက်လုံးအခေါင်းထဲကနေ မင်း ခေါင်းထဲကို အဖြေပို့လိုက် လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းသိချင်တာတွေသိခွင့်ရပြီပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် မင်းအတွက် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

အခက်အခဲတွေ့တာနဲ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတဲ့ နည်းကို အာကာသမှတ်တမ်းလွှာမှာ မေးလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူက အဖြေပိုလိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအဖြေနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ရုံပေါ့”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က

“အဘမိုး သမီးရော လုပ်လို့ရမလား”

ဟု မေးရာ ဘကြီးမိုးက

“စနစ်တကျသာလုပ်ပါ ဘယ်သူမဆို လုပ်လို့ရပါတယ်။ ပညာတတ်တတ် မတတ်တတ် ဆင်းရဲချမ်းသာ ရာထူး ရာထူးမဲ့၊ အမျိုးမြင့်၊ အမျိုးညံ့ရယ်လို့ မရှိဘူး။ လူတိုင်းအဖို့ အရေးရှိတယ်။ အခုပြောတာကို ယုံကြည်ပြီး လုပ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ အဘအိမ်မှာ ၂ရက်နေတုန်း အဲဒါလေးကို စပြီး လေ့ကျင့်သွားကြ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်သည် နဖူးမှာ ရွှေကြိုး လွှတ်သော ကျင့်စဉ်ကို ဘကြီးမိုး၏ ဘုရားခန်း၌ပင် စတင်၍ လေ့ကျင့်ကြလေ၏။

ထိုကိစ္စမှာ အပြောတွင်လွယ်သော်လည်း အတန်ငယ်ခက်၏။ မြင့်မြင့်နွယ်သည် ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ နီးစပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၂ရက် တိုင်တိုင်လုပ်မှ နဖူးပြင်မှ ရွှေကြိုးအငုတ်ကလေးထွက်လေ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်၏ နဖူးမှရွှေကြိုးသည် တွဲတေးမှရန်ကုန်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဘကြီးမိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား မရမခြင်းလုပ်ရန် အားပေးစကား ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလည်း ကြိုးစားကြ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်သည်

စောလျှင်စွာရသွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဘကြီးမိုး အိမ်မှထွက်လာပြီး သူ့အတန်ကြာမှ ရလေတော့၏။

ထိုသို့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်နဖူးမှ ထွက်သောကြိုးသည် ရွှေရောင် ဘုတ်ဘဲ ငွေရောင်ဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ ငွေရောင်ကြိုး လည်း အာကာသမှတ်တမ်းလွှာသ်မှဒုရားမှ ကျွန်ုပ်သိချင်သော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းတောင်းယူခွင့်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်သည် ဘကြီးမိုးအား ကန်တော့ပြီးနောက် မဲခေါင်တောင်ပေါ်ရှိ ဗိုင်းနားချောင်းနှင့်နီးသော “ပျဉ်းမဖြူစခန်း”သို့ ဘုရားရောက် ကြလေတော့၏။ ထိုစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က မြင့်မြင့်နွယ်အား

“မြင့်ရေ ဟောဒီစခန်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပထဦးဆုံး မုဆိုးစခန်းပဲ ဒီစခန်းမှာ ကျုပ်ဟာ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို စပြီးပစ်ဖူးတာ ကျုပ်ပစ်တဲ့ ဆတ်ကြီးအသွားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုလှီးပြီး ကိုဓာတ်သားကြီးက ချက်ပြီးတော့ကျွေးတာ၊ တောအရက်စပြီး သောက်တတ်တာလဲ ဒီစခန်းမှာပါပဲ။ ကိုဓာတ်သားကြီးက တိုက်တာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ပါဏာတိပါတာ ပြာတာတိပြာတာ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာစခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကစပြီး ဘုရားတည်တာ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဆရာကိုဓာတ်သားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလျှင် မြင့်မြင့်နွယ်က

“မပူပါနဲ့ ကိုမခေါင်နောက်ကို ဦးဓာတ်သားကြီးက လိုက်လာမှာပါ ဟောပြောတုန်းဆိုတုန်း ဟောဟိုမြေနီလမ်းကလေးက လျှောက်လာတာ ဦးဓာတ်သားကြီး မဟုတ်လား။ မြင့်တို့ ပြေးပြေးကြိုမှဖြစ်မယ်။ အထုပ်တွေအပိုးတွေလည်း ပါလာတယ်”

ဟု ဆိုကာ မြင့်မြင့်နွယ်က ရှေ့မှ ပြေးသွား၏။ ကျွန်ုပ်က နောက်မှလိုက်ခဲ့ပြီးရလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီး၏ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ၎င်းလွယ်သိုင်းထားသော အထုပ်အပိုးများကို ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်က ကူ၍ သယ်ပေးကြလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအားကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဂျီကာ၊ ကာပယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုဓာတ်သားရယ်။ ဒီအဝတ်အစားမှာ ခမိုးကြမ်းနှင့်လို့ ကောင်းတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက

“ဒီဥစ္စာ မောင်မခေါင်ရဲ့အကြံဉာဏ်တော့ဟုတ်ဟန် မတူဘူး မောင်မခေါင်ကို ခေါ်ပြီး ဖွေးစားထားတဲ့ ဘကြီးမိုးရဲ့ အကြံဉာဏ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မှန်ပါပေတယ် ဆရာကိုဓာတ်သားရယ်။ သူ့ရဲ့အစီအမံတွေပါပဲ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေပြီးလျှင် (၃)ယောက်သား စခန်းဆီသို့ လျှောက်လာကြ

လေ၏။ စခန်းသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တည်ထားသောစေတီတို့ကိုဓာတ်သားကြီးက ဖူးမြော်၍

“အတော်သဟာယ်တယ်ကွာ... ပြီးတောင် ပြီးနေမှပဲ...”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင်

“ဘယ်နှဆူတည်ရမှာလဲကွာ”

ဟု မေးလေ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စခန်းချပြီး အမဲပစ်ခဲ့တာ (၅၂)နေရာလေဗျာ။ (၅၂)ဆူတည်ရမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးနေရာကတော့ အနောက်ရိုးမမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီစခန်းမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့လုံကြီးနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ နားအုံကိုထိုးသတ် လိုက်တယ်လေ။ ဆင်က (၇)ကောင်၊ ရွှံ့အိုင်ထဲက ကုန်းပေါ်ကတည်း ရေခဲနေတုန်း နောက်ဆုံးဆင်ကို ခင်ဗျားထိုးသတ်လိုက်တာလေ။ အဲဒီလိုလည်းသတ်ပြီးရော ခင်ဗျားရဲ့ လုံကြီးကိုချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး “မုဆိုးအလုပ်ကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွင့် ခေါ်သွားတယ်လေ။ တစ်ခုမရှင်းတာမေးရဦးမယ်။ အဲဒီတုန်းက မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဆင်ကိုသတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားစိတ်က ဘယ်လို ပြောင်းသွားတာတုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ငါ လုံနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့ ဆင်ကြီးက ကုန်းကလေးပေါ်မှာ ဝပ်ပြီး သေနပ်ပြီ။ သူ့အဖော် ဆင် (၆)ကောင်က ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာ”

ငါက သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းရဲဘဲ ကပ်နေရတယ်။ (၃)ရက်လုံးလုံးရှာကြတယ်ဟေ့။ နောက်မှ ဆင်သေကြီးနားက သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးပြီး ဆင်သေပေါ်မှာ အုပ်မိုးပြီးမှ ထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့ ထွက်သွားမှ ဆင်သေကြီးနားကို ငါကကပ်သွားတာ။ သူတို့ကယ်ပေါ်က ရွှံ့တွေလည်း ခြောက်ပြီးမာနေပြီ။ အဲဒီမှာ ငါကသူတင်ပါးကြီးကို တအားလက်နဲ့ လွှဲပြီးရိုက်ချလိုက်တာ။ တင်ပါးက ရွှံ့တွေ ကွာကျတယ်။ အဲဒီမှာ ငါမျက်လုံးပြူးသွားတယ်ဟေ့။ ရွှံ့တွေပေနေလို့ ငါကဆင်မည်းကြီး အောက်မေ့တာ။ ဆင်ဖြူကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဆင်ဖြူကိုမသတ် ကောင်းဘူးကွ။ အဲဒါကြောင့် ငါမုဆိုးအလုပ်က ထွက်စို့ခေါ်လိုက်ရတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ရှိတဲ့ ရွှံ့တွေကိုခွာပြီး စမ်းချောင်းထဲက ရေခပ်ပြီး ဆင်ကြီးကိုရေလောင်းဆေးပေးလိုက်တယ်။ တကယ့်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ဆင်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ကွ။ အဲဒီ အချိန်ကစ၍ ဓာတ်သားရဲ့ဘဝဟာ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းသွားတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါမလိုက်ရဲ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဘာကောင်ကိုမှ မသတ်တော့တာ၊ ပြီးတော့ ကြိုက်လိုက်တဲ့အသားကိုလည်း အပြီးအပိုင် ရှောင်ပြီး သက်သတ်လွတ်စားတော့တာ။”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

တောင်ခြေရွာများမှ လူများသည် စေတီကိုဖူးရန်အတွက် တဖွဲဖွဲနှင့် တက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက

“မောင်မဲခေါင်ရေ ပရိသတ်က တဖြည်းဖြည်းများလာပြီကွ။ အဲဒီ ပရိသတ်နားနေဖို့ ဝါးရေပိတ်လုံးတော့ ဆောက်ရမယ်ဟေ့။ မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း အိမ်သာတွေဘာတွေ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လုပ်ပေးထားရမယ်။ အဲဒီ ပရိသတ်က ချက်ချင်းပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး တစ်ရက် နှစ်ရက် နေကြဦးမှာ။ သူတို့တွေအိပ်ဖို့ ဝါးဘိုးဝါးတွေကို ခြမ်းပြီး ဝါးခေါင်းအုံးတွေ လုပ်ပေးထားရမယ်။ တစ်ချို့ဆိုရင် ဒီမှာ အဓိဌာန်လုပ်တဲ့ လူတွေပါလာဦးမှာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လာသမျှလူတွေကိုတော့ မင်းကထမင်းကျွေးရမှာပဲ။ အဲဒီတော့မင်းတို့မှာရှိတဲ့ အိုးတွေက သေးတယ်ကွ။ မိုးပြဒယ်တွေ အမြန်ဆုံးဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ရမယ်ကွ။ မိုးပြဒယ်နဲ့ ချက်တာဆိုတော့ ယောင်းမသုံးလို့မရတော့ဘူး။ လှော်တက်ခွတ်ပြီး ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးကို လှော်တက်နဲ့ မွှေရမယ်ကွ။ ဟင်းကတော့ သက်သတ်လွတ်ကွ။ အဲဒါကို မြင့်မြင့်နွယ်ကို တာဝန်ပေးကွာ။ ဈေးဝယ်ဖို့ကတော့ မင်းရဲ့ ပန်းရံဆရာကျော်မြိုင်ကို တာဝန်လိုက်ကွာ။ လာတဲ့နည်းသည်တွေထဲမှာ ကွမ်းစားတတ်၊ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ သူတွေပါမယ်ကွ။ ကွမ်းအစ်တို့ ဆေးလိပ်တို့လည်း ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးထားရမယ်ကွ။ ပြီးတော့နို့ဆီခွက် အခွံတွေကို ဆေးလိပ်ခွက်အဖြစ် လုပ်ပေးထားရမယ်။ နို့မို့ဆေးလိပ်တို့တွေ ဟိုပစ် ဒီပစ်နဲ့ မီးလောင်ကုန်မယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းနားချောင်းထဲမှာ လှေကြီးတစ်စင်း သွားရှာကွာ ရှာလို့ရရင် ဒီကိုသယ်ခဲ၊ လူအုပ်နဲ့ သယ်ရင်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သံဘရုတ်နဲ့

၂၈၀ မင်းသိင်္ခ

ပြောင်စင်အောင် တိုက်ချွတ်ဆေး၊ ဆေးတွေဘာတွေသုတ်၊
ချက်ပြီးတဲ့ ထမင်းတွေကို လှေဝမ်းထဲမှာ ငှက်ပျောရွက်ခင်းပြီး
လောင်းထည့်။ အဲဒီလှေကြီးထဲက ထမင်းတွေခူးပြီး ဟင်းခဲ
ကျွေးမွေးရမှာ။ လှေကြီးကိုလည်း “ဝပြောသာစေ လှေကြီး” လို့
နာမည်ပေးထားကွာ။ ဓာတ်ဆင်တာကွ။ အမြဲတမ်း
ကျွေးနိုင်အောင်ပေါ့ကွာ။ “ဝပြောသာစေ မဲခေါင်ကျော်စွာ
ထမင်းလှေ” လို့ နာမည်အရှည်ပေးလည်း ရပါတယ်။ အဲဒီလိုလှေ
ကျွေးနိုင်အောင် ကူပုံမယ့်လူတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေတော့သတည်း။

အန်း(၂၈)

ပဲခေါင်ကျော်စွာ အဝိဇ္ဇာစာန်း

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကျွန်ုပ်ခေါ်ထားသော ပန်းရန်
ဆရာကိုကျော်မြိုင်နှင့် လက်သမားဆရာတို့ဝင်းသိန်းတို့အဖွဲ့သည်
ခိုင်းနား ချောင်းအတွင်းမှ ဦးမော့သော ပိန်းကောမလှေကြီးတစ်စင်းတို့
ဝယ်ယူရ ရှိခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ထိုလှေကြီးကို လူအုပ်ဖြင့် ရှိမတောင်
ပေါ်သို့ ထမ်း၍ တက်လာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်းမဖြူခန်းအနီးသို့
သယ်လာကြလေ၏။ ထို့ နောက် ရေမျှားလောင်းကာ သံဘရပ်တိုက်၍
လှေကြီးကို ဆေးကြောကြလေ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ပြီးလျှင် ရေစစ်၍ နေလှမ်းထားကြလေ၏။ ရေခြောက်သော အခါ၌ လှေကြီးကို အဝါရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်ဆေးများဖြင့် သုတ်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ သုတ်ပြီးနောက် အဝါရောင်နေရာတွင် နွေရောင်များထပ်၍ သုတ်ကြလေ၏။ ဆေးခြောက်သောအခါ၌ လှေကြီး ပေါ်တွင် အောက်ပါစာတမ်းကို ရေးကြလေတော့၏။

ဝဇ္ဇာဏာမေ မဲခေါင်ကျော်စွာလှ

နောက်နောင်တွင် ဘုရားဖူးလာသော ဧည့်သည်များကို ထမင်းကျွေးရာ၌ လှေဝမ်းထဲတွင် ငှက်ပျောရွက်များခင်း၍ ထမင်းများ လောင်းထည့်ထား၏။ ထို့နောက်မှ ထိုထမင်းများကို ခူးခပ်ကာ သက်သတ်လွှတ်ဟင်းဖြင့် ဧည့်သည်များကို ကျွေးမွေးလေတော့၏။ စားကြရကုန်သော ဘုရားဖူးဧည့်သည်များသည် “မဲခေါင်ကျော်စွာရဲလှကြီးထပင်း” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပရိသတ်အပေါင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထမင်းစားနေသည်ကိုကြည့်ကာ အစဉ်သဖြင့် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာကိုဓာတ်သားသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လျှင် လွန်စွာနှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေပုံရ၏။

“မောင်မဲခေါင်ရေ မင်းရဲ့ လှေကြီးထမင်းကတော့ အတော့်ကို လူကြိုက်များနေပြီကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရက်အတန်ကြာ၍ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ နေထိုင်မကောင်းသူများသည် လှေကြီးထမင်း စားပြီးနောက် ကျန်းမာသွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခွဲစိတ်ကုသရန်အကြောင်းရှိနေသော လူနာများသည် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းမပြုရတော့ဘဲ ပျောက်ကင်းချမ်းသာ သွားကြောင်း ပရိသတ်ထဲတွင် သတင်းများ ဖြစ်ပေါ်လေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ကိုဓာတ်သားက ကျွန်ုပ်အားခေါ်ကာ

“မောင်မဲခေါင်ရေ မင်းရဲ့ ဧည့်သည်တွေတော့ မင်းကျွေးတဲ့ လှေကြီးထမင်းစားပြီး ဝါးဘိုးဝါးတွေ ခေါင်းအုံးလို့ အိပ်တဲ့ လူကအိပ်၊ နှစ်ယောက်စီ သုံးယောက်စီဝိုင်းဖွဲ့ပြီး တောင်တောင် အီအီတွေ ပြောတဲ့လူကပြောနဲ့၊ ဝါးရေပ်ကြီးထဲမှာတော့ ကျွက်ကျက်ကို ညံ့နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရင်တော့ ကြာရင်ပျင်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့အတွက် အကျိုးရှိတာလေး တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာကိုဓာတ်သားရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ၊ ၎င်းက

“သူတို့တစ်ဦးစီကို ဗေဒင်ဟောပေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီလောက်လည်း မင်းအနေနဲ့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ လူတိုင်းမှာက အခက်အခဲတွေရှိတတ်ကြတာချည်းပဲ။ အဲဒီအခက်အခဲတွေ ပြေပျောက်ဖို့ ယတြာချေတဲ့နည်း ပြောပြရမယ်ကွ။”

အလွယ်ပြောရရင်တော့ ယတြာပေးရမယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် မင်းဆီကို ယတြာလိုချင်တာနဲ့ လာကြလိမ့်မယ် သူတို့က အလကားမလာပါဘူး။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ လှူဒါန်းသွားကြမှာပါ။ မင်းကတော့ မတောင်းရဘူးနော် အခမဲ့လုပ်ပေးရမှာ၊ သူတို့ လှူဒါန်းသွားတဲ့ ငွေနဲ့ပဲ သူတို့ကို နေ့တိုင်းပြန်ကျွေးနိုင်မှာပါ။ အဲဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုရင် မင်းရှိတဲ့ငွေလေး ပြတ်သွားရင် ရပ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါပြော သလိုလုပ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဇာတ်သားသည် သင်ပုန်းနက်ကြီး တစ်ချပ်ရှာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ထိုစခန်းအတွင်း၌ပင် ယတြာပညာကို သင်ပေးလေတော့၏။

“ပထမဦးဆုံး မင်းအနေနဲ့ လုပ်ရမှာကတော့ ဟောဒီပုံစံအတိုင်း စာရွက်ကလေးတွေ ပုံနှိပ်စက်မှာ သွားပြီးရှိန်ခိုင်းထားရမယ်။

မဲခေါင်ကျော်စွာ ဖျဉ်းဖြူ အဓိဋ္ဌာန်စခန်း

အမည်၊ -----

အသက်၊ -----

နေ့သား၊ -----

တွေ့ကြုံနေရသော

အခက်အခဲ -----

သင်တွေ့ကြုံနေရသော ကိစ္စအဝဝကို
ကျွန်ုပ်၏ စေတနာ၊ ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာ
ကျွန်ုပ်၏ ပညာဖြင့် အခမဲ့ ကူညီပေးခြင်းဖြစ်၏။
သင်၏ အခက်အခဲများ မုချဖျောက်သွားမည်ဟု
ယုံကြည်ပါလေ။

ဗေဒင်ဟောခြင်းမဟုတ်ပါ

ဖျဉ်းဖြူ

အလယ်ရိုးမအဓိဋ္ဌာန်စခန်း

ယတြာချေပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

၂၈၆ မင်းသိင်္ခ

အဲဒီပုံစံစာရွက်ကလေးတွေကို သူတို့ကို ဝေထားရမယ်။ အဲဒီတော့မှ သူတို့က သူတို့နာမည်တွေ၊ သူတို့အသက်တွေ၊ နေ့သားတွေ၊ သူတို့မှာ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ရေးသွင်းလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်က ယတြာပေးရမှာ။ ပထမဆုံး မင်းအနေနဲ့ သိထားတာတော့ အရပ်ရှစ်မျက်နှာပေါ့ကွာ။ အဲဒါကို အခေါ်အဋ္ဌလင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဟောဒီမှာကြည့် -----

တနင်္ဂနွေထောင့်	တနင်္လာထောင့်	အင်္ဂါထောင့်
၁	၂	၃
သောကြာထောင့်		ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်
၆		၇
ရာဟုထောင့်	ကြာသပတေးထောင့်	စနေထောင့်
၈	၅	၄

လာဘ်မိုးရွေစာပေ

မဲခေါင်ကျော်စွာ ၂၈၇

“အသက်ကို (၈)နဲ့စားရတယ်။ ဥပမာကွာ သူက တနင်္ဂနွေသားဆိုပါတော့၊ (၄၃)နှစ်ရှိပြီဆိုပါတော့၊ (၈)နဲ့ စားလိုက်ရင် (၃)ကြွင်းတယ်။ သူ့မွေးနေ့ တနင်္ဂနွေထောင့်ကနေ ညာရစ်ထောက်ရအောင်၊ အဲဒီတော့ အင်္ဂါကိုရောက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုရောက်တာကို ဗေဒင်အခေါ် အင်္ဂါသက်ရောက်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ (၈)နဲ့ စားခံလိုက်ပြတ်သွားရင် (၈) ကွက်ထောက်ရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ သက်ရောက်ကို သေချာပေါက်သိပြီ။ အဲဒီလို သိပြီဆိုရင် သက်ရောက်ရှစ်ပုံ ဟောမကုန်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ ငါ ဟောဒီသင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးပေးမယ် အလွတ်ကျက် လိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးပေးလေ၏။

တနင်္ဂနွေသက်ဇယား

၁။ အိမ်သစ်ဝင်ခြင်း၊ ၂။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း၊ ၃။ အလုပ်အကိုင်တိုးတက်ခြင်း၊ ၄။ နေရာကောင်းရခြင်း၊ ၅။ ငယ်သူဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ကျတတ်ခြင်း၊ ၆။ အထင်ကြီးခံရခြင်း၊ ၇။ သူခိုးခိုးခံရခြင်း၊ ၈။ ဆွေမျိုးဧည့်သည်ရောက်ခြင်း၊ ၉။ အတောင်ပါသော သတ္တဝါဝင်လာခြင်း၊ ၁၀။ သွပ်၊ သံ၊ သစ်ဝင်လာခြင်း၊ ၁၁။ အိမ်သာပြင်မိခြင်း၊ ၁၂။ သစ်ပင်ခိုက်ရခြင်း၊ ၁၃။ မိတ်ဖျက်ခြင်း၊ ၁၄။ မုဆိုးမဧည့်သည် အိမ်သို့ရောက်ခြင်း၊ ၁၅။ မိမိ တုန်းကြီးလူထွက်ခြင်း၊ ၁၆။ မြေအတည်

လာဘ်မိုးရွေစာပေ

စိတ်ညစ်ရခြင်း၊ ၁၇။ ဖျားစွဲခြင်း၊ ၁၈။ ယောက်ျားဖြစ်က မိန်းမတစ်ဦး ဒုက္ခပေးခြင်း၊ ၁၉။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ၂၀။ ဓာတ်တော် ရှင်သီဝလီဘုရား ဆင်းတုတော်များဝင်ခြင်း၊ ၂၁။ သားသမီးရခြင်း၊ ၂၂။ လမ်းဖောက်သော လုပ်ငန်း၌ပါဝင်ရခြင်း၊ ၂၃။ ထွက်ပြီးသော စက်ပြန်ဝင်ခြင်း၊ ၂၄။ အင်္ဂါချီ လွင်းသူ စကားထစ်သူ အနား၌ရှိခြင်း၊ ၂၅။ ငွေအတွက် သောကရောက် ခြင်း၊ ၂၆။ ကြွေးဆုံးခြင်း၊ ၂၇။ လက်ဝတ်ရတနာကျောက်ပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ၂၈။ ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်ထွက်ခြင်း၊ ၂၉။ အချစ်ရေးပျက်ခြင်း၊ ၃၀။ အလှူ (သို့) မင်္ဂလာဆောင်ရက်ရွှေ့ရခြင်း၊ ၃၁။ အိမ်ခေါင်၊ ကြမ်းပြင် ပျက်နေခြင်း၊ ၃၂။ အလုပ်၌ရန်ပေါ်ခြင်း၊ ၃၃။ အထက်လူကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ရခြင်း၊ ၃၄။ ထီး၊ ဓား၊ ဖိနပ်၊ နာရီထွက်ခြင်း၊ ၃၅။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သည် ဝင်လာ၍ အမှုဖြစ်တတ်ခြင်း၊ ၃၆။ အိမ်အနီးတွင် မီးလန့်ခြင်း။

အဲဒီအချက် (၃၆)ချက်ထဲက အများစုဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီ သက်ရောက်အတွက် ယုတ္တကတော.....

- ၁။ မုန့်လုံးရေပေါ် သက်စေလှူရမယ်။
- ၂။ အုန်းထမင်းနဲ့ အုန်းနို့နဲ့ချက်ထားတဲ့ ဘဲသားဟင်းကိုဘုရား ကပ်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလည်း (၅) ဆင့်ချိုင့်နဲ့ ပို့ရမယ်။
- ၃။ စေတီတော် တစ်ဆူဆူကို ဆီမီးသက်စေလှူရမယ်။
- ၄။ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွားကို ဂြိုဟ်(၈)တိုင်လုံးမှာ လှည့်ပြီး လှူရမယ်။

တနင်္သာသက်ရောက်ကျရင်တော့

၁။ အလှူအတန်းမချပြုလုပ်ရမည်၊ ၂။ ငွေအစုလိုက်အပုံလိုက် ဝင်လိမ့်မည်၊ ၃။ ဤနှစ်တွင် အိမ်ပိုင်၊ ကားပိုင်ဖြစ်တတ်သည်၊ ၄။ ဖြတ်လမ်း စီးပွားရေးမလုပ်လျှင် မချကြီးပွားမည်၊ ၅။ ဤအသက်ပိုင်းတွင် သင်နှင့် မသင့်မြတ်သူများ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားမည်၊ ၆။ အရေးကြီးသော ကံများထိန်းသိမ်းပါ။ ထိုသို့ မထိန်းသိမ်းပါက စနေခွင်သို့ရောက်လျှင် မွဲသွားတတ်၏။ မမွဲက အသက်ပါဆုံးရှုံးတတ်သည်၊ ၇။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခေါင်းရင်းဘက်အိမ်များ၌ အလှူမင်္ဂလာဆောင်ပေါ်တတ်သည်၊ ပေါ်လျှင် ကောင်းသည်၊ ၈။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိက ယောက်ျားလေး မွေးလိမ့် မည်၊ ၉။ ငွေဝင်မည်၊ ခြေနှံချောင်းဝင်မည်၊ ကျောက်ဝင်လာတတ်သည်၊ ၁၀။ အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စားခြင်း၊ အလုပ်ပြောင်းလိုခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်၊ ၁၁။ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခတွေ့ရမည်၊ ၁၂။ အထက်လူကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်သည်၊ ၁၃။ ရာထူးတက်ခြင်း၊ ထိပေါက်ခြင်းဖြစ်တတ် သည်၊ နတ်မသကဲ့သို့ အကျိုး ရှိမည်၊ ၁၄။ လူမျိုးခြားမကိန်းရှိသည်၊ ၁၅။ ခရီးမကြာခဏထွက်ရတတ်သည်၊ ၁၆။ ဆွေမျိုးများကို အကူအညီ ပေးရမည်၊ ၁၇။ သွပ်သံသစ်ဝင်မည်၊ ၁၈။ သမီးရှိက အိမ်မှထွက်သွား တတ်သည်၊ ၁၉။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်ကြုံမည်၊ ၂၀။ မြေကိစ္စ စကားပြောရတတ်သည်၊ ၂၁။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် စကားပြော ရမည်၊ ၂၂။ သားသမီးတော်လှန်၍ ထွက်သွားမည်၊ ၂၃။ အိမ်အဝင်သမီး ပျက်မည်၊ ၂၄။ ဘုရားဆင်းတု၊ ရှင်သီဝလီ စသည်တို့ ရွှေတူးမည်။

၂၅။ ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။ ၂၆။ အစားမှားတတ်သည်။
၂၇။ စာတစ်စောင်နှင့် ဒုက္ခတွေ့တတ်သည်။ ပစ်စာတိုင်စာရောက်တတ်သည်။

အံ့ဒီ (၂၇)ချက်ထဲက အများစု ဖြစ်တတ်တယ်။

တနင်္လာသက်ရောက်အတွက်ယတြာတော့

- ၁။ မွေးနေ့ နံနက်စေတီတော်ရဲ့ မွေးနံထောင့်ကို သွားပြီး ထီးဖြူ ကြမ်းတစ်လက်၊ ထီးဖြူသေး သက်စေ့လျှံရမယ်။
- ၂။ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို အမွှေးနံသာနဲ့ သပ္ပာယ်ရမယ်။

အင်္ဂါသက်ရောက်အတွက်ယတြာတော့

၁။ လုပ်သမျှ အပျက်အစီးများမည်။ ၂။ စီးပွားတက်တော့မလိုနဲ့ တက်တက်ပြောင်သွားတတ်သည်။ ၃။ သင့်ထက်မြင့်သူ၊ နိမ့်သူ နှစ်ဦးလုံးက ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။ ၄။ အလွန်ခင်မင်သူများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်သည်။ ၅။ လက်ရှိအလုပ်နေရာမှ ပြောင်းရွှေ့လိုစိတ်ပေါ်မည်။ ပြောင်းက ပိုဆိုးသွားမည်။ ၆။ အစာအာဆိပ်ဖြစ်တတ်သည်။ ၇။ အမှုမဖြစ်အောင်နေပါ။ ဖြစ်က ကြာမည်။ ငွေဖြင့်လိုက်က နှုံးမည်။ ၈။ ဒုက္ခဖြစ်က ခါးစီးခံတတ်သွားမည်။ အားကိုးမရှာပါနှင့်။ အားကိုးရှာက ဒုက္ခပေးမည်သူသာတွေ့မည်။ ၉။ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မငှားပါနှင့်။ ဆုံးသွားလိမ့်မည်။ ၁၀။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ လူမျိုးခြားမစခြင်း၊ ထီး၊ ဓား၊ ဖိနပ်၊ ဖောင်တိန် ဝင်လာခြင်းများရှိမည်။ ၁၁။ ခရီးသွားရခြင်း၊ အဖော်အဖြစ်သွားရခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးခြင်း

ခံစိထောင်ဘက် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ၁၂။ ပညာသစ်ရခြင်း၊ မိတ်ကောင်းဆွဲကောင်းတိုးခြင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်း၊ ၁၃။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ နိုင်ငံသို့ဝယ်၊ ဘုရားစသည် ဝင်ခြင်း၊ ရေတွင်း ရေကန်တူးရခြင်း၊ ၁၄။ အောက်လက်ငယ်သား ထွက်ပြေးခြင်း၊ ဆေးရုံရောက်ခြင်း၊ အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း၊ စကားထစ်သူ အိမ်နား၌ ရှိခြင်း၊ ၁၅။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း၊ ခြေထောက်နာခြင်း၊ အလှူမခံလာရက်ရွှေ့ရခြင်း၊ ကျော့ကွဲပေးခြင်း၊ ၁၆။ အလုပ်မကောင်းခြင်း၊ အလုပ်မှ ထွက်လိုစိတ်ပေါ်ခြင်း၊ စကားလူကြီးကြောင့် စိတ်ညစ်ရခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး ညံ့ခြင်း၊ ၁၇။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်မောရတတ်တယ်။

အင်္ဂါသက်ရောက်အတွက်ယတြာတော့

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ဘုရားမှာ သွားစိပ်ပါ။ လပြည့်၊ လကွယ်နေ့တိုင်း သင်္ကသတ်လွတ်စားပါ။

ဇွဲဇွဲသက်ရောက်အတွက်ယတြာတော့

၁။ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်တတ်သည်။ ၂။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မည်။ ရာဂါလည်း ရတတ်သည်။ ၃။ မည်သည့်အစာကို စားစား အရသာရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ၄။ ငွေကြေးဆုံးပါးတတ်သည်။ အိမ်မှ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသည်အထိ ငွေကုန်စရာများ တွေ့ရမည်။ ၅။ အမွေရတတ်သည်။ မယူပါနှင့်။ ဤအချိန်ယူလျှင် ကုန်သွားတတ်သည်။ ၆။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ်မည်။ ပြောင်းလျှင် ပြောင်းသောနေရာ၌လည်း ဒုက္ခ

တွေ့လိမ့်မည်။ ၇။ တစ်သက်လုံး ဖုံးထားသောကိစ္စများ ဤအချိန်တိုင်း ပေါ်တတ်သည်။ ၈။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိက ဆေးရုံပို့ပါ။ အိမ်မှ မွေးလျှင် ဒုက္ခတွေ့မည်။ ၉။ ဆွေမျိုးများ ဆုံးပါးတတ်သည်။ ၁၀။ လူငယ် လူရွယ်များ ဤအချိန် မိန်းမခိုးခြင်း၊ လင်နောက်လိုက်ခြင်းလုပ်က မိမိတို့ အမွေပြတ်တတ်သည်။ ၁၁။ အထက်လူကြီး မစက်နန်းရှိသည်။ ကိုးကွယ် စရာပုံများ ဝင်လာတတ်သည်။ ၁၂။ သွေးအားနည်းသော ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကာမဂုဏ်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားတတ်သည်။ ၁၃။ ပညာထူးရတတ်သည်။ ပဉ္စင်းခံရတတ်သည်။ ၁၄။ ဆုတောင်းတုတော်၊ ရွှေစသည်တို့ ဝင်လာတတ်သည်။ ၁၅။ စိတ်ထောင့်ကိုယ်ကျေဖြစ်တတ်သည်။ သူတစ်ပါးပြုစားသည်ကို ခံရတတ်သည်။ ၁၆။ ငွေဆုံးလိမ့်မည်။ ခါး၊ ခြေစသည်တို့ ဖျက်ခြင်း၊ နာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ၁၇။ အလုပ်၌ မပျော်ပိုက်ဘဲ ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရေး ညံ့သည်။ ၁၈။ ဒီနှစ်မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လူပင်ပန်းရတတ်တယ်။

ဒုက္ခပျောက်အတွက်ယတြာတကျ

- ၁။ စေတီတော်ကို သွားပြီး ပုတီးစိပ်ပါ။
- ၂။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သက်သတ်လွတ်စားပါ။
- ၃။ ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။
- ၄။ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ သောက်ရေအိုးစင်တွေကို ရေဖြည့်ပါ။
- ၅။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးကုဋ်တွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

ဇေယျသတ်ဇရာဂါယကော

၁။ ကြီးစွာသော ဒုက္ခတွေ့မည်။ သောကြာသားတစ်ဦး ညအိပ်လာမှ လွတ်မည်။ ၂။ သူတစ်ပါး၏ မကောင်းပြောခြင်းကို အကြောင်းမဲ့ခံရတတ်သည်။ ၃။ အလုပ်အကိုင်၌ ထိခိုက်တတ်သည်။ ၄။ တစ်အိမ်သားလုံး ကျန်းမာရေး ညံ့နုတတ်သည်။ ၅။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ လာရောက်တည်းခိုက အိမ်မှာ ဆုံးပါးတတ်၏။ လက်မခံပါနှင့်။ ၆။ မီးကို အထူးသတိပြုပါ။ လျှပ်စစ် မီးကို သတိထားကိုင်တွယ်ပါ။ ၇။ အမှုဖြစ်တတ်သည်။ ဆေးရုံရောက်တတ်သည်။ ၈။ ယခင်နှစ်များက ကျန်ခဲ့သော ရွှေငွေရတနာများ ယခုနှစ်ထဲတွင် ကုန်ဆုံးသွားတတ်သည်။ ၉။ လောကဓံတရား၏ မတရားညှဉ်းပန်းမှုကို ခံရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ တရားသီဝေဂရလိမ့်မည်။ ၁၀။ အိုးအိမ်သစ်ရတတ်သည်။ အလုပ်အကိုင် အသစ်ပြောင်းရတတ်သည်။ ၁၁။ သက်သေလိုက်ရတတ်သည်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော အမှုဖြစ်တတ်သည်။ ခရီးသွားရတတ်သည်။ သက်သေလိုက်ရတတ်သည်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အစိုးရနှင့်ပတ်သက်သောအမှု ဖြစ်တတ်သည်။ ၁၂။ ခရီးသွားရတတ်သည်။ ကာမဂုဏ် အပျော်အပါးနှင့် တွေ့ရတတ်သည်။ ၁၃။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပညာရတတ်သည်။ ၁၅။ စက်အတွက် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ အစစ်အဆေးအမေးအမြန်း ခံရတတ်သည်။ ၁၆။ ငွေထွက်မည်။ ငွေကိုအကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရမည်။ ခြေထောက် ဥပါဒ်ပေးတတ်သည်။ ၁၇။ ဘဝပါ ပျက်သွားတတ်တဲ့ နှစ်ဖြစ်တယ်။

နေသက်ရောက်အတွက်ယတြာတေ

- ၁။ ငါး သက်စေလွှတ်ပါ။
- ၂။ ငှက်လွှတ်ပါ။
- ၃။ ထီးနီသက်စေလွှတ်ပါ။
- ၄။ ဆင်းရဲပြီး မကျန်းမာတဲ့ လူကိုတွေ့က ဆေးဝါး၊ ဓာတ် စာလှူပါ။
- ၅။ ထီးနီသက်စေ၊ ဖယောင်းတိုင် သက်စေ စေတီတော်မှာ သွားပြီး လှူပါ။

ရာဟုသက်ရောက်ဖာတေ

၁။ ဤအချိန်သည် ကိုယ်ကျင့်တရားအရေးကြီး၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်သော် နှစ်ရှည်ဒုက္ခရောက်အံ့။ ၂။ အမှုဖြစ်နေသူကို အာဇာနည်မလိုက်ရ။ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ၃။ အိမ်သို့ ဘုရားပုံတော်များ ကြွလာမည် အလွန်ကောင်းသည်။ ၄။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများသို့ သွား၍ အချိန်ဖြုန်းပါ။ ကလေးများအား ရုပ်ရှင်ပြပါ။ ၅။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ အကျိုးပေးသောအလုပ်ဖြစ်မည်။ ၆။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေ၍ အပျော်အပါးလိုက်စားမိက ပျက်စီးတတ်၏။ အိမ်ထောင်ရေးဇယားရွှပ်တတ်၏။ ၇။ ဘုရားဓာတ်ပုံ၊ ဆင်းတုတော်ဝင်လာမည်၊ ရွှေဝင်လိမ့်မည်။ ၈။ အောက်လူတော်လွန်တတ်သည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်ညစ်ရတတ်၏။ ၉။ ငွေဝင်လိမ့်မည်။ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်များ ပြုပေးရလိမ့်မည်။ ၁၀။ အလုပ်၊ အိမ်နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်းကြုံတတ်သည်။ ၁၁။ အပျက်

အစီးများ ကြုံတတ်သည်။ ၁၂။ နာရေးကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်တက်နှင့် စကားများရတတ်သည်။ သွားနှုတ်ရတတ်သည်။ ကတိစကားပျက်တတ်သည်။ ၁၃။ ဆရာသမားကဲ့သို့ ဝံ့့လှိုလှိုနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မည်။ မိတ်ဆွေနှင့် လမ်းခွဲရတတ်သည်။ မြက်စွပေါ်တတ်၏။ ၁၄။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေဤနှစ်တွင် စီးပွားရေးစ၍ ကောင်းတတ်သည်။

ရာဟုသက်ရောက်အတွက်ယတြာ

- ၁။ ရာဟုထောင့်တွင် ယပ်ဖြူသက်စေလှူပါ။
- ၂။ ရာဟုထောင့်တွင်ရှိသော ဆင်းတုတော်၏ ရင်ဘတ်တော်တွင် ရွှေချပါ။
- ၃။ ရာဟုထောင့်တွင် ဘုရားကို ရေသက်စေလှူပါ။ ရေသပ္ပာယ်ပါ။
- ၄။ ရာဟုထောင့်မှာပဲ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

သောကြာသက်ရောက်ကျရင်တေ

၁။ မိဘကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သော အချိန်အခါဖြစ်၏။ ၂။ စီးပွားအက်ခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်တိုးတက်ခြင်းများ ကြုံမည်။ ၃။ ခရီးဝေးသွားရတတ်သည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီး၊ ဘုရားဖူးခရီးဖြစ်တတ်သည်။ ၄။ ရင်းနှီးသူများနှင့်ခွဲခွာရတတ်သည်။ ၅။ ရာထူးတိုးတက်မည်။ ဤအချိန်အခါမှစ၍ အခမ်းသက်တမ်းဆိုင်ရာ ကြီးပွားတိုးတက်မည်။ ၆။ အစိုးရဝန်ထမ်းများ သင်တန်းတက်ရတတ်၏။ ၇။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

၂၉၆ မင်းသိင်္ခ

တွေ့မည်။ ၈။ ရန်များမည်။ စကားများရမည်။ နှလုံးကိုအကြောင်းပြုသော
ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ ၉။ စက်ဝင်ခြင်း၊ အုန်းစို့ပေါက်ခြင်းဖြစ်မည်။
ရပ်ဝေးမှ စာတစ်စောင်ရောက်မည်။ ၁၀။ ငွေရွာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်
အထွက်များခြင်း၊ ၁၁။ အလုပ်တွင်အနည်းငယ် အတိုက်အခံတွေ့ရ
တတ်၏။ အလုပ်နေရာပြောင်းရမည်။ ကောင်းသောပြောင်းခြင်း ဖြစ်၏။
၁၂။ အမှုဖြစ်တတ်သည်။ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ၁၃။ ခရီးဝေးသွားရတတ်
သည်။ အိမ်ထောင်ဘက်အတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ ၁၄။ ဤနှစ်တွင်
ရတနာပုံ ဆိုက်တတ်သည်။

သောကြာသက်ရောက်အတွက် ယတြာကတော့

၁။ ဘုရားဖူး ခရီးထွက်ပါ။

၂။ ခရီးစရိတ်ပြတ်တဲ့သူကို ငွေလှူပေးပါ။

၃။ အိပ်ရာရွှေ့အိပ်ပါ။

“ကဲ ဒီတော့ မောင်မခေါင်ရယ်။ အဲဒီသက်ရောက် (၈)ပုံနဲ့
ဟောရင်လည်းရတယ်။ ယတြာပေးရင်လည်းရတယ်။ ဟောဖို့
မအားဘူးဆိုရင် ယတြာပေးလိုက်ပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ထိုနေ့အဖို့ သင်ကြားခြင်းကို ရပ်လိုက်လေတော့
သတည်း။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အနား (၂၉)

ကိုဓာတ်သား သင်ပေးတဲ့ယတြာများ

နောက်နေ့မှာ ဆရာကိုဓာတ်သားကြီးက ကျွန်ုပ်ကိုဆတ်ပြီး
ပြန်ပြန်၏။

“တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဉာဏ်စမ်း
ပဟေဠိတစ်ခု မေးဖူးတယ်။ ဘီလူး (၃၀)ရှိတဲ့တောထဲကို
တက္ကသိုလ်က ပညာသင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ မင်းသားသုံးယောက်
ရောက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဘီလူးတွေက စားမယ်လုပ်ပါရော
အဲဒီတော့ သင်္ချာတတ်တဲ့ တက္ကသိုလ်ပြန်မင်းသားက
“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့တဲ့ ဝိုင်းပြီး ရပ်နေမယ်တဲ့။ ဘီလူးတွေလည်း
ရပ်နေပေါ့။ မင်းသားသုံးယောက်လည်း အဲဒီကြားထဲမှာ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဝင်ပြီးရပ်မယ်တဲ့။ (၁)ကနေစပြီးရေတွက်မယ်တဲ့ (၁၀)ကျပ်
 ဘီလူးကျပ်ရင် ဘီလူးကိုသတ်မယ်။ မင်းသားကျပ်ရင် မင်းသား
 သတ်ပေတော့တဲ့ အဲဒီလိုနဲ့ အဆက်မပြတ် (၁)ကနေ (၁၀)
 ရေသွားမယ်"တဲ့လို့ပြောပြီး ဘီလူးတွေကကျေနပ်တာ
 ဝိုင်းပြီးမတ်တပ်ရပ်နေတယ်။ မင်းသား (၃)ယောက်က
 ဘီလူးတွေကြားထဲမှာ နေရာယူပြီး ရပ်နေတယ်။ ပထမ
 စပြီးရေတဲ့ ဘီလူးကနေ (၁၀)ပြည့်တဲ့ နေရာရောက်ရင်
 သတ်ပစ်လိုက်တယ်။မင်းသား (၃)ယောက်နေရာယူတော့
 မှန်တော့ ဘီလူး (၃၀)သာ သေသွားတယ်။ မင်းသား
 (၃)ယောက်က တစ်ခါမှ (၁၀)မကျဘူးလွတ် နေတယ်။ အဲဒီ
 ဘယ်နေရာတွေမှာ နေသလဲ၊ တွက်ကြစမ်း"

လို့ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ငါတို့ ကျောင်းသားတွေလည်း
 ခဲလုံးကလေးအလုံး (၃၃)လုံး ရှာပြီး (၁) ကနေ (၁၀)အထိ ရေကြတယ်။
 (၁၀) ပြည့်တိုင်း ပြည့်တဲ့ခဲလုံးတိုင်း ကို "သတ်ပြီ"ဆိုပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။
 ကျန်နေတဲ့ ခဲလုံး (၃)လုံး နေရာကို (က) (ခ)နဲ့ သတ်မှတ်ကြည့်တော့
 (က)နေရာရယ်၊ (ဘ)နေရာ ရယ်၊ (ရ)နေရာရယ်က (၁၀)ထိ မပါဘဲ
 လွတ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ကို လျှောက်လို့
 တော့ ဆရာတော်က "မှန်တာပေါ့၊ ကျောင်းသားတို့ရာ၊ အဲဒါကြောင့်
 ကာဘရံဘေးမရှိလို့ပြောတာပေါ့" လို့ ဆိုပြီး ကာဘရံမတစ်ခုချေ
 တယ်။

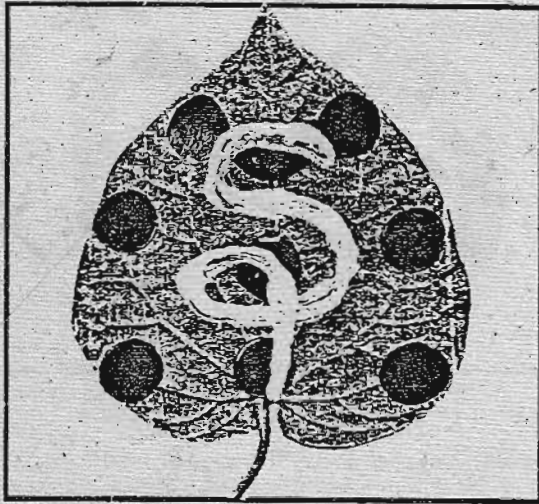

ဘေးရန်ရှိတဲ့လူကို အဲဒီစမကို ဖယောင်းတိုင်ကိုပတ်ပြီး မီးပူဇော်
 ခိုင်းရတယ်။ ချေးပြီးအိတ်ထဲမှာလည်း ဆောင်ခိုင်းထားရတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုယ်လိုချင်နေတဲ့အရာကို ရှာနေတာ
 တော်တော်နဲ့ မရဘူးဆိုပါတော့။ ဥပမာ ဈေးထဲမှာ အဆည်ဆိုင်ဖွင့်ချင်
 လို့ ဆိုင်ရှာနေတာ။ တော်တော်နဲ့ မရဘူးဆိုပါစေ။ တွမ်းရွက်ရဲ့
 အချောဘက်ကို ဆီသုတ်ပြီး ကြွေပန်းကန်ပြားမှာ တပ်ရတယ်။ ပြီးတော့
 အဲဒီတွမ်းရွက်ကိုပဲ ထုံးကို လက်မနဲ့ယူပြီး "ဆိုင်ခန်းအစ်ခန်း၊ အပြန်
 ဆုံးရပါစေ"လို့ ပြောပြီး နငယ်ပုံ ထုံးနဲ့ရှေ့ရတယ်။ အဲဒီ တွမ်းရွက်ပေါ်မှာ
 ထန်းလျက် (၉)လုံးတင်ပြီး ဘုရားကိုကပ်ရတယ်။ မကြာခင်မှာ
 ဆိုင်ခန်းရောင်းမယ့်လူနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ဆိုင်ခန်းရတတ်တယ်။ ဒါက
 ဆိုင်ခန်းကို နမူနာထားပြီးပြောတာ။ တစ်ခြားတိဇ္ဇ တွေမှာလည်း
 သုံးလို့ရတာပေါ့။

ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ

- ၁။ အမှုအခင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပါစို့
- ၂။ အတိုက်အခံကြုံပြီး အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့
- ၃။ ကျန်းမာရေးအလွန်ညံ့ပြီး အသက်ကို လူနေရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုပါတော့
- ၄။ အလုပ်ဖြုတ်ခါနီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့
- ၅။ ကိုယ်ကမပြောင်းလိုဘဲ ပြောင်းဖို့အကြောင်းပေါ်နေတယ်ဆိုပါတော့
- ၆။ မိမိက အလုပ်ပြောင်းလိုသည်၊ အလုပ်က ထွက်လိုသည်။ အဲဒီ အခါမှာ ပြောင်းလို့လည်းမရ၊ ထွက်လို့လည်းမရ ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့

- ၇။ ဘေးဥပါဒ်များတဲ့နေရာကို သွားရမယ်ဆိုပါတော့
- ၈။ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုပေမယ့် အကြောင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ မထွက်ရဘဲ ထစ်နေတယ်ဆိုပါတော့

အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတဲ့လူတွေကို အမြစ်အညွန့် ယကြာပေးရမယ်။ အမြစ်အညွန့်ဆိုတာကို နားလည်အောင် ပြောဦးမယ်။ တနင်္ဂနွေသားဆိုရင် သူ့အမြစ်က စနေ၊ သူ့ရဲ့အညွန့်က တနင်္လာ၊ စနေအစ တနင်္လာအဆုံး အပင်ကို စဉ်းစားရင် ဒန်းကြီးလို့ တွေ့ရမယ်။ စနေဂြိုဟ်သက်က (၁၀)၊ တနင်္လာဂြိုဟ်သက်က (၁၅)၊ နှစ်ခုပေါင်း လိုက်တော့ (၂၅)၊ ဒန်းကြီးညွန့် ၂၅ညွန့်ကို အိုးထဲမှာ ထည့်ပြီး ယကြာလုပ် ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း မလုပ်ရဘူး။ မွေးနံရဲ့ (၆)ခု မြောက်နေ့သားက လုပ်ပေးရမယ်။ တနင်္ဂနွေသားအတွက် ဆိုရင် သောကြာနေ့သားက လုပ်ပေးရမယ်။ လုပ်ပေးရမယ့်နာရီ၊ လုပ်ပေးရမယ့် နေ့တွေလည်း သိထားရဦးမယ်။ အဲဒါတွေကို ဇယားနဲ့ ဟောဒီမှာ ရေးပြထားမယ်။ အဲဒီအတိုင်းမှတ်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်ပေတော့။ ဘုရားစင် ပေါ်မှာ အဲဒီယကြာပန်းအိုးတင်ပြီးရင် မထိမကိုင်ရတော့ဘူး။ ကြွက်တိုး လို့လဲရင်တောင် မထိရဘူး။ ဒီအတိုင်းထားရမယ်(၂၁)ရက် ပြည့်ရင် အသစ်ပြန်ပြီးလုပ်ရမယ်။ ဘယ်လောက်ခက်တဲ့ ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် (၃) ကြိမ်လောက်အထိ လုပ်ရတယ်လို့မရှိပါဘူး။ အဲဒီယကြာဟာ အောင်သွား တာ များပါတယ်။

ဟု ဆိုကာ အမြစ်အညွန့်ယကြာဇယားကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးပြလိုက်လေတော့၏။

နေ့သားသမီး	လျှပ်စစ်	အရေအတွက်	လုပ်ရမည့်နေ့	လုပ်ရမည့်နံပါတ်	ကိုယ်စားလှယ်ပေးရမည့်နေ့သား
တနင်္ဂနွေသားသမီး	မန်းကြီး	၂၅ ညွန့်	တနင်္ဂနွေ	၉ : ၅၅	သောကြာ
တနင်္လာသားသမီး	ဩစ	၁၄ ညွန့်	တနင်္လာ	၉ : ၅၅	စနေ
ဇာဂါသားသမီး	ခရေ	၃၂ ညွန့်	ဇာဂါ	၉ : ၅၅	တနင်္ဂနွေ
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး	စိန်ပန်း	၂၅ ညွန့်	ဗုဒ္ဓဟူး	၉ : ၅၅	တနင်္လာ
ကြာသပတေးသားသမီး	လောက်သေ	၃၈ ညွန့်	ကြာသပတေး	၉ : ၅၅	ဇာဂါ
သောကြာသားသမီး	ပိတောက်	၂၉ ညွန့်	သောကြာ	၉ : ၅၅	ဗုဒ္ဓဟူး
စနေသားသမီး	သင်စု	၂၇ ညွန့်	စနေ	၉ : ၅၅	ကြာသပတေး

မှတ်ချက် ။ သင်ဗျာညွန့်သည် ဂူဖေရန်အလှိုင်းကမြင့် သင်ဗျာညွန့်အစား သဲတိုးတစ်လုံးနှင့် အသံညွန့် (၆) ညွန့်ပူးတွဲလုပ်ရပါသည်။

တစ်ချို့အိမ်တွေက အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတယ်ကွ၊ တစ်ချို့အိမ်
တွေက ညီအစ်ကိုချင်း ရန်ဖြစ်လို့ဖြစ်၊ ညီအစ်မချင်း သတ်လိုသတ်၊
သားအဖချင်း စကားများလိုများ။ သိပ်ပြီး အိမ်ပူတာပဲ။ အဲဒီလို အိမ်ပူတဲ့
အိမ်တွေအတွက် (က)ကြီးအလယ်သေ ဇယားကို ပန်းကန်ပြားမှာ ကပ်ပြီး
ကကြီးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဘုရားမီးပူဇော်ရတယ်။ (၃)ရက်
ဆက်တိုက်လုပ်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ပူတဲ့အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်သွားရော။

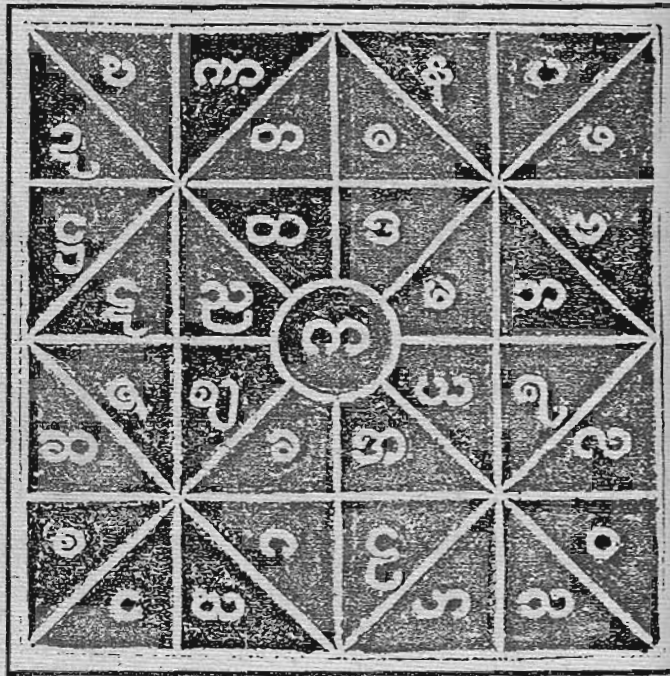
အဲဒီတော့(က)ကြီးအလယ်သေအင်းလေး ဟောဒီ သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးပြလိုက်မယ်. . . ခဏခဏ ရေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ရာဘာကံဆိပ်တုံးလေးလှုပ်ထားပြီး ရိုက်ပေးလိုက်။ မရေးရတော့ဘူးပေါ့. . .

နောက်လူတွေမှာ ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခတစ်မျိုးကတော့ သားထွက်
သွားတာတို့၊ သမီးထွက်သွားတာတို့၊ ယောက်ျားထွက်သွားတာတို့ ကြုံတတ်
တယ်။ . . အဲဒီအခါမှာ ဟောဒီဝါထာလေးကို စက္ကမာရေးပြီး ဖယောင်း
တိုင်မှာ ပတ်၊ ကြွေပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ စိုက်ပြီး ထွက်သွားတဲ့လူရဲ့ အိပ်ရာ
မှာ ထွန်းလိုက်။ (၃)ရက် မထွန်းရဘူး။ ပြန်ပြီးရောက်လာတတ်တယ်”

...ဟု ဆိုကာ အောက်ပါဂါထာလေးကို သင်ပုန်းပေါ်တွင်
ရေးပြလေ၏။

၃၀၄ မင်းသိင်္ခ

ရာဇ ရာဇ မဟာရာဇ ရာဇ မဟာ
ဒေဝီ ရာဇ ရာဇ ယက္ခ ရာဇ မလ္လေကျွတ်
ဟေမဝန်သို့ ချွန်တွန် လမွန် ဖျော့နာတက်
တွယ် လူပြု မနုရာဇ သွားကျွတ်။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မဲခေါင်ကျော်စွာ ၃၀၅

နောက်တစ်ခုက အလုပ်အကိုင်ရှာလို့မရတဲ့လူကို ထွန်းပေးဖို့
လည်းဂါထာလေး ပေးလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီဂါထာလေးကို စက္ကမ္မာဓုဗျူဟာ
ဖယောင်းတိုင်မှာတီးပြီး တစ်နေ့တစ်တိုင် ဘုရားမီးပူဇော်လိုက် ကျိန်းသေ
အလုပ်ရတယ်”

ဟု ဆိုကာ ဂါထာကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် ဖျော်ဖြေ၏။

တောပုန့် ဂန္တိမာတာတေ ကတွာ ဟေတွာ
ဗလံ ဝိဇ္ဇာရိတံ ပုတ္တံ သုခေန စ။

ထိုနေရာသို့အရောက်တွင် ဆရာကိုဓာတ်သားသည် သင်ကြား
ခြင်း အလုပ်ကို ရုပ်ပစ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ဆက်၍
သင်မည်ဟု ပြောလေ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

သိဒ္ဓိကိစ္စ၊ သိဒ္ဓိကမ္မ၊ သိဒ္ဓိကာယံ တထာဂတံ။
 သိဒ္ဓိကဉ္စေဝ သမ္မာရေ၊ သိဒ္ဓိယာပနံ တေနမော ။ ။

အာန်း(၃၀)

ဖြူသွားပြီ

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်အား ပညာ ဆက်၍ သင်ပေးပြန်၏။

“လူတွေမှာက အတိုက်အခံတစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးရှိနေတတ် တယ်။ စီးပွားရေးမှာ အတိုက်အခံပေါ်တတ်တယ်။ အချစ်ရေးမှာ အတိုက်အခံပေါ်တတ်တယ်။ အလုပ်အကိုင်မှာ အတိုက်အခံပေါ်တတ် တယ်။ အဲဒီလို အတိုက်အခံပေါ်တဲ့အခါမှာ ဟောဒီဂါထာလေးကို ဖယောင်းတိုင်မှာ ပတ်ပြီး (၇) ရက် မီးထွန်းရတယ်။ အတိုက်အခံတွေ ကင်းပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါဂါထာကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးပြလေ၏။

လားဘီမိုးစွေစာပေ

“နောက်ကပ်ခုန့်သေးတယ်၊ ပစ္စည်းပျောက်တဲ့အခါမှာ အတော် ကို စိတ်ဆင်းရဲရတတ်တယ်... ဟောဒီမှာ ရေးပြတဲ့ ဇယားပုံလေးကို စက္ကူမှာရေးပြီး ဖယောင်းတိုင်မှာကပ် ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းထားတဲ့ နေရာမှာ ကြွေပန်းကန်လေးခံပြီး မီးထွန်းလိုက်။ ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်း ပြန်ရတတ် တယ်...”

... ဟု ကိုဓာတ်သားသည် အောက်ပါဇယားပုံလေးကို ရေးပြ ပြန်လေ၏။

နောက်တစ်ခုန့်သေးတယ်ကွဲ့... ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို သုံးလို့ရတဲ့ ကယုက်ယယုက်ရာပုံလေးကွဲ့... အဲဒီပုံလေးကို ကတ်ပြားမှာ ကူးရေးပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ထောင်ပြီးထားလိုက်။ ပြီးတော့ ဩတ်လျှာအနီလေး တစ်ခုလှူလိုက်... မိမိရဲ့ အခက်အခဲကို ဆုတောင်းလိုက်... (၉)ရက် အတွင်းမှာ အားလုံးပြည့်စုံသွားလိမ့်မယ်...”

... ဟု ပြောကာ အောက်ပါ ကယုက်ယယုက်ဘုရားပုံလေးကို ရေးပြလေ၏။

လားဘီမိုးစွေစာပေ

၆၈၀၃၇-မြေမျိုတဲ့အချိန်တို့၊ သွေးအန်တဲ့အချိန်တို့ဆိုရင်တော့
ကောင်းဘူးပေါ့။ ပုဏ္ဏားနတ်သမီးရတဲ့အချိန်တို့၊ မုဆိုးရွှေအိုးရတဲ့
အချိန်တို့ဆိုရင် ကောင်းတယ်ပေါ့။
ခု ရှင်းပြလေ၏။

“ဟောဒီမှာ လိုတရဇယားပုံလေးရေးပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ငွေဆုံး
သွားတဲ့လူဟာ ငွေပြန်ရအောင်ဆိုရင် အဲဒီဇယားမှာ ကွက်လပ်
လေး လေးခုလွှတ်နေတယ် လွှတ်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးမှာ
“ငွေပြန်ရစေ”လို့ ရေးပြီး ကြွေပန်းကန်မှာ အဲဒီဇယားကို
ကပ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်တည့်တည့်က မီးထွန်းလိုက်
(၅)ရက် ဆက်တိုက်လုပ်ရတယ်။”

မောင်မဲခေါင်ရေ နောက်တစ်ခုကတော့ မင်းဆီကိုလာတဲ့ လူတွေ
ထဲမှာ ဒီရောက်မှနေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့လူလည်း ရှိမယ်ကွ။ အဲဒီတော့
မကောင်းတဲ့လူကို နှစ်မျိုးနှစ်စားခွဲရမယ်။ သူ့ရဲ့ ရောက်နေတဲ့
အသက်ကို (၇)နှစ်စား၊ အကြွင်းဟာ (၁၊ ၃၊ ၆)ဆိုရင် အိုးစည်သံအုပ်စု
ထဲမှာ ထည့်ထားကွ။ အကြွင်းဟာ (၂၊ ၇၊ ၄၊ ၅)ဖြစ်နေရင် ခွန်းနွဲ့
လပြည်အုပ်စုထဲမှာထည့်ထားကွ။ . . .

အိုးစည်သံဆိုရင် ငရုတ်ကောင်းကို ထန်းလျက်နဲ့ ပြုတ်ပြီး တိုက်ရ
ဃယ်။ ခွန်နဲ့လေပြေဆိုရင် ဂျင်းကို သကြားနဲ့ ပြုတ်ပြီး တိုက်ရတယ်
ဘာရုံတန်ရုံဆိုရင် ချက်ခြင်းပျောက်သွားတယ်ကွ။ ပြီးတော့ အိုးစည်သံ
ကွက် လျက်ဆားတစ်မျိုး။ ခွန်နဲ့လေပြည် အတွက် လျက်ဆားတစ်မျိုး၊
နီမျိုးဖော်ထားရတယ်ကွ။ အိုးစည်သံအတွက် လျက်ဆားကတော့ . . .

ကြစု   ၁ ကျပ်သား
 ပိတ်ချင်း   ၁ ကျပ်သား
 နွယ်ချို   ၁ ကျပ်သား
 ကျင်း   ၁ ကျပ်သား
 သိန္ဓော   ၂ ကျပ်သား
 ဇဝက်သာ   ၄ ကျပ်သား

အဲဒါတွေကို ထောင်းပြီးရောပစ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ပုလင်းကြီးနဲ့ထည့်ထား အိုးစည်သံသမားကို အိမ်ကျရင်လျက်ဖို့ ပုလင်းလေးနဲ့ခွဲပြီး ထည့်ပေးလိုက်ကွ... .

ခွန်းနဲ့လေပြည်လျက်ဖို့ လျက်ဆားကတော့

ပြုတ်ကောင်း   ၁ ကျပ်သား
 ပိတ်ချင်း   ၁ ကျပ်သား
 ဆားပုတ်   ၁ ကျပ်သား
 နွယ်ချို   ၁ ကျပ်သား
 ဇဝက်သာ   ၂ ကျပ်သား
 သိန္ဓော   ၄ ကျပ်သား

အဲဒါလေးလည်း ထောင်းပြီး ပုလင်းကြီးနဲ့ ထည့်ထားရတယ်။ (၂၊ ၀၊ ၄၊ ၅) ကြွင်းတဲ့လူတွေကို အိမ်မှာလျက်ဖို့ ပုလင်းလေးနဲ့ ပေးလိုက်ရတယ်။

ရောဂါကြီးတွေကိုတော့ မင်းကိုတွံတေးက ဘကြီးမိုး သင်ပေးတဲ့ နည်းအတိုင်း ကုပေါ့ကွာ။ မင်းစခန်းမှာ လူတွေပြည့်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့က လှူကြတန်းကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ပဲ ပြန်ပြီး သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပေါ့ကွာ”
 ဟု ကိုဇာတ်သားက ညွှန်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ကြိုးစားလုပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ယဉ်းမဖြူစခန်းသည်ဘုရားဖူးသက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ထံမှ လကြာယူရန်၊ ဆေးကုသခံရန်အတွက်ပါ လာကြကုန်၏။ လာသမျှလူတို့သည်လည်း တတ်အားသမျှ လှူဒါန်းကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုစေတီလေးအနီး ဝါးဇရပ်ကလေးတွင် လူအပြည့်ရှိနေတတ်၏။ ဆိုစေတီလေး လုံးဝတည်ပြီးသောအခါ၌ တောင်ခြေသို့ ဆင်းကာ ဘုန်းတော်ကြီးများပင့်၍ စေတီလေးကို အနေကဇာတင်လေ၏။ ဆိုစေတီလေး၏ ဘွဲ့တော်မှာ “တောင်လုံးချမ်းသာ”ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်အများသူငါက “မဲခေါင်ကျော်စွာဘုရား” ဟုပင် ခေါ်ကြကုန်၏။ ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲ လုပ်နေချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုခင်ဝင်း ဆိုသူ ရောက်လာပြီး

“ကိုမဲခေါင်ကျော်စွာရေ ခင်ဗျားဆရာ ဘကြီးမိုးတော့ ဆုံးရှာပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၊ မြင့်မြင့်နွယ်နှင့် ကိုဇာတ်သားတို့သည် တွံတေးသို့ သွားကြရလေ၏။ ဘကြီးမိုး၏ ဈာပနကို စိမ့်ကြရလေ၏။ အလုံးစုံပြုမှု နှိမ့်မပေါ်ရှိ တောင်လုံးချမ်းသာစေတီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရလေ၏။

၃၁၄ မင်းသိင်္ခ

ထိုနေ့ညက ဘလက်ဘီလူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ရောက်လာ၏။
“ဟဲလို မိုင်ဖရန်န့် “မဲခေါင်ကျော်စွာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ရင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်အနက်မရှိတော့ သလောက် ဖြစ်ပြီး
ဖြူဖွေးနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဟာ အားလုံး ဖြူသွားပြီပဲ။ အနက်တစ်စက်ဆိုလို့မို့ လောက်မ
ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရင်းက

“မိုင်ဖရန်န့်က ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေအများကြီးလုပ်တော့
အနက် တွေပျောက်ကုန်ပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ဆက်ပြီး လုပ်ရဦးမယ်
အဲဒီလို လုပ်မှ ပါးစပ်ကြီးပြပြီး။ အစွယ်ကြီးထွက်နေတာတွေ
နာခေါင်းကြီးကြီးပြီး အပေါ်ကိုလန်နေတာတွေ ပုံပြောင်း
သွားမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်လည်း လန့်၍ နိုးသွားလေတော့
သတည်း။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အခန်း(၃၁)

အယူရှင်း၍ လူလင်းမြင်ရခြင်း

တွံတေးမှ ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းသစ်သို့
ပြောင်းရွှေ့၍ ဘုရားတစ်ဆူထပ်၍တည်ရန် စီမံကြရလေ၏။ ထိုသို့
စီမံနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့်သိက္ခမ်းသော ရန်ကုန်မြို့ ရေကျော်ရပ်မှ
မိန်းကလေးရောက်လာလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးရောက်လာပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာတွင် ထွန်းရန်အတွက် အလွယ်နိုး၍ရသော၊ ဓာတ်ဆီ
အစားလည်းသက်သာသော မီးစက်အသစ်ကလေးတစ်လုံးကို
လျှူလေ၏။

“ဒီမီးစက်ကလေးက သယ်လို့လည်း လွယ်တယ်။ စက်နှိုးဖို့လည်း
လွယ်တယ်။ ဆီစားလည်း သက်သာတယ်။ စခန်းချတဲ့ နေရာ
ကို ယူသွားရုံပဲ။ မီးချောင်းလည်းထွန်းလို့ရတယ်။ မီးလုံးလည်း
ထွန်းလို့ရတယ်။ မီးလုံးတွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေပါ လျှူလိုက်မယ်”
ဟု ဆိုကာ မီးစက်နှင့် မီးလုံးများ၊ ဝါယာကြိုးများပါ ဝယ်၍ လျှူလေ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“ဆရာ ကိုဓာတ်သားရေ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးတဲကြီးထိုးပြီး အမဲပစ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ မုဆိုးတဲကြီးထိုးတဲ့အခါမှာ စည်ပင်သာရွာက ဦးချစ်မြိုင်ဆိုတဲ့ လက်သမားဆရာကြီးက ထိုးပေးတာလေ။ မုဆိုးတဲကြီးက တစ်ထပ်တည်းမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ထပ်လေ။ ဝရန်တာတွေ ပတ်လမ်းတွေနဲ့ မုဆိုးတဲနဲ့ မတူဘဲ မြို့စားကြီးရဲ့ အိမ်ကြီးနဲ့တူလို့ အဲဒီစခန်းကြီးကို မြို့စားကြီး စခန်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့ကြတာလေ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကိုဓာတ်သားက

“အဲဒီ စခန်းပေါ့ကွာ။ ကျောင်းဆရာ ဘူးသီးဟင်းခါး အချက် ကောင်းလို့ မီးလောင်သွားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျဉ်းမဖြူစခန်း မှနေ၍ ထိုစခန်းဆောက်ခဲ့ဖူးသော နေရာသို့ရွှေ့ကာ ဘုရားတည်ကြလေ ၏။ လျှာဒါန်းခဲ့သော မီးစက်ကလေးဖြင့် စခန်းတွင် မီးချောင်းများ၊ မီးလုံး များတပ်ကာ ထွန်းညှိထားသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသည် မီးများ ထိန်ထိန်ညှိနေလေတော့၏။

သို့ရာတွင် ညတစ်ည၌ ကျားဟိန်းသံကို ကြားရသဖြင့် ဆရာ ကိုဓာတ်သားက

“ကျားကတော့ အနားမှာတင် ရောက်နေပြီကွာ၊ ဒို့ကလည်း မုဆိုးမဟုတ်တော့လို့ သေနတ်တွေက မပါတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သတိ ဝိရိယနဲ့နေမှ ဖြစ်မယ်။ အမြဲတမ်း စုစုဝေးဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ

လူအုပ်ထဲက ခွဲပြီး တယ်သူမှ မထွက်နဲ့ အဲဒီလို တွဲထွက်တဲ့လူ ကို ကျားက ဆွဲတတ်တယ်”

ဟု ပြောစဉ်၌ပင် တစ်ယောက်တည်းအိမ်သာသို့ ခွဲထွက်သွားသော လက်သမားဆရာတစ်ဦးအား ကျားကဝင်ဆွဲသဖြင့် မီးတုတ်များဖြင့် လိုက်၍ခြောက်ရလေ၏။

ထို့နောက် ကျားဆွဲခံရသော လက်သမားအား ဆေးရုံသို့ ပို့ရ ပြန်လေ၏။ ညမိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝါးစိမ်းများကို မီးဆိုက်၍ ထားရလေ၏။ ထိုဝါးစိမ်းများသည် မီးလောင်၍ တဖောင်းဖောင်းပေါက် ကွဲလေ၏။ ထိုအသံကို ကျားက သေနတ်သံထင်၍ စခန်းအနီးသို့ မကပ် တော့ပေ။

တစ်နေ့တွင် ကိုဓာတ်သားက

“ဟောဟိုမှာ ဝဲနေတဲ့ ငှက်တွေက စွေငှက်လို့ခေါ်တယ်ကွာ။ အော်ရင်လည်း “စွေ... စွေ” လို့အော်တယ်ကွာ၊ ဒီ ငှက်တွေရဲ့ အောက် တည်တည်မှာ ကျားတစ်ကောင်ရှိနေလိမ့်မယ်။ စွေငှက်တွေဟာ တောထဲမှာ ကျားကိုတွေ့ရင် အဲဒီလိုပဲ ကျားအပေါ်ကနေပြီး အော်နေ တော့တာပဲ။ သူတို့အော်ပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ ကျားထွက်လာတော့တာပဲ။ အမှန်သူတို့က “ကျား... ကျား”လို့ အော်နေတာ၊ အဲဒါကို မသိလို့ ကျားကိုက်ခံရတာကွ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က....

“အခုတော့ သိပ်ပြီဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျားထွက်လာပြီး ကိုက်ရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ခံရမှာပဲ လက်နက်မှ မရှိပဲ”

ဟု ပြောချိန်၌မှာပင် ကျားတစ်ကောင်သည် ခြံအတွင်းမှ ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ထွက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သေနတ်သံတစ်ချက် ခိုင်းကနဲ ကြားလိုက်ပြီးနောက် ကျားကြီးသည် နောက်သို့ပတ်လက်လန် သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို လေ့လာလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းအနီးမှ မုဆိုးတစ်ဦး သေနတ်ကိုင်၍ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။

ထိုမုဆိုးက

“ခင်ဗျားတို့ စခန်းမှာ စွေငှက်တွေ အော်နေတာတွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့ အနားကို ကျုပ်က အရောက်ပြေးလာခဲ့တာ။ ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျားက ခင်ဗျားတို့ကို ချောင်းနေတာပဲ။ ကျုပ်ရောက်ပေလို့သာပေါ့။ ကျုပ်ရောက်မလာရင် ခင်ဗျားတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျားဆွဲခံသွားရပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်မြင့်နွယ်သည် ကြောက်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ ငိုနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဓာတ်သား က အားပေးစကားပြောကာ ချော့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုစခန်း၌ပင် ဘုရားတည်ကြပြန်၏။ ထိုသို့ ဘုရားတည်နေစဉ်ရက်အတွင်း ဆရာကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်နှင့်

မြင့်မြင့်နွယ်အား ဗဟုသုတဖြစ်စေမည့်စကားများ ပြောပြလေ၏။ သူ သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန်ပြည် ဟိရိုရှီးမားနှင့် နာကာဇက် မြို့တွင် ချခဲ့သော အနုမြူဗုံး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံ၊ ဆိုးဝါးပုံကို ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက်

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဲဒီအနုမြူဗုံးဆိုတာ မရှိရင်အကောင်းဆုံး ပဲ... တကယ့်ကို ငရဲလက်နက်ပဲ”

...ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

...ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက

“သူတော်ကောင်းတွေက မေတ္တာပို့ပြီး အဲဒီအနုမြူလက်နက်ကို ဖျက်သိမ်းရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထိုနေရာတွင်စေတီလေးတည်ပြီး သောအခါ၌ သံဃာတော်များပင့်ကာ အနေကဇာတင်ပြီးနောက် ဘုရား၏တွဲတော်ကို “အနုမြူဓာတ်သိမ်းစေတီတော်” ဟု ဆက်ကပ် သိုက်လေတော့၏။

ထိုနေရာမှတဖန် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်က မုဆိုးစခန်းလုပ်ခဲ့ သော နေရာသို့ ရွှေ့ပြန်၏။ ထိုနေရာတွင်လည်း စေတီတော်တည် ပြန်၏။ ဆရာကိုဓာတ်သားသည် ထိုစခန်း၌ အချိန်တော်တော်များများ ခုတ်စိပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာကိုဓာတ်သား ပုတီးစိပ်တာတော့တွေ့ရပါပြီ၊ ဘာကို စိပ်တာလဲ”

ဟု မေးရာ ၎င်းက

“ဂုဏ်တော် (၁၀)ပါး ပုတီးစိပ်တာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မဟုတ်တာ ကိုဓာတ်သားရယ်၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါးပဲရှိတာ”

ဟု ပြောရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် မောင်မဲခေါင်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးပဲ ရှိတာ၊ ဒါပေမယ့် အနုတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိဆိုတဲ့ အပိုဒ်မှာ အနုတ္တရောကို သပ်သပ်စိပ်တယ်ကွာ ပုရိသဓမ္မသာရထိကို သပ်သပ် စိပ်တယ်ကွာ”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒီလို စိပ်တာ ဘာထူးသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားက

“အဲဒီလိုစိပ်နည်းနဲ့ စိပ်ရင် ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် လာဘ်အလွန်ရွှင်တယ်ကွ။ လာဘ်မပိတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း စိပ်ရန် ဆရာကိုဓာတ်သားထံ၌ သင်ယူကြရလေ၏။ ဆရာကိုဓာတ်သား သည် ကျွန်ုပ်အား အသေးစိပ် သင်ပြပေးလေ၏။

ဂုဏ်တော်(၉)ပါး
ပုတီး (၁၀) ပတ်ရအောင်စိပ်နည်း

၁။	အရဟံ	ပုတီး (၁) ပတ်
၂။	သမ္မာသဗ္ဗုဒ္ဓေါ	ပုတီး (၁) ပတ်
၃။	ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော	ပုတီး (၁) ပတ်
၄။	သုဂတော	ပုတီး (၁) ပတ်
၅။	လောကဝိဒူ	ပုတီး (၁) ပတ်
၆။	အနုတ္တရော	ပုတီး (၁) ပတ်
၇။	ပုရိသ ဓမ္မသာရတိ	ပုတီး (၁) ပတ်
၈။	သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ	ပုတီး (၁) ပတ်
၉။	ဗုဒ္ဓေါ	ပုတီး (၁) ပတ်
၁၀။	ဘဂဝါ	ပုတီး (၁) ပတ်

ရက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခခန်းသို့ “အဓိကောက်ပွဲ” လာသော ဂျပန်အဖွဲ့သည် ရောက်ရှိလာကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား မိတ်ဆက်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သော ဂျပန်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အား စေတီတော်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ဆရာကိုဓာတ်သားက အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပင် ရှင်းပြလေ၏။ စေတီတော်၏ဘွဲ့အမည်ကို မေးရာ “အနုမြူဓာတ်သိမ်း” စေတီတော်ဟု ပြောလျှင် ဂျပန်အဖွဲ့သည် သဘောကျ၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

ထို့နောက် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက စေတီနောက်ထပ်
တည်ရန် အဆုမည်မျှ ကျန်သေးသနည်းဟုမေးရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက
အခု အဆု (၂)ဆုတည်ပြီး။ အဆု (၅၀)တည်ရန် ကျန်သေး
သည်ဟုဆိုလျှင် ၇ပန်အဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား သိန်း (၅၀) လှူဒါန်း
သွားလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က

“ဂုဏ်တော် (၁၀)ပါး ပုတီးစိပ်နည်းက လက်တွေ့ပြလိုက်တာပဲ
ဘုရားတည်ဖို့ငွေအတွက် မပူရတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဘုရားတည်ဖို့တင် မဟုတ်ဘူး။ လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးမွေး
ဖို့ပါ မပူရတော့ဘူး”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောမိလေ၏။ ထိုအခါ မြင့်မြင့်နွယ်က

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မြင့်တော့ အဲဒီပုတီးစိပ်နည်းကို နေ့တိုင်းစိပ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကိုဓာတ်သားက

“ပုတီးအစိပ်ကောင်းလို့ လာဘ်တွေရွှင်ပြီး ချမ်းသာလို့ ယောက်ျား
မယူပဲတော့ မနေနဲ့နော် မြင့်မြင့်နွယ် ငိုတဲ့သူ ငိုသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဆရာကိုဓာတ်သား ဘယ်သူ့ကို စောင်းပြောတာလဲ”

ဟု ပြောရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲကွာ။ ပါဏာတိပါတာ ပြာတာတိပြာတာ
မင်းကို ပြောတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဆရာကိုဓာတ်သားကတော့လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မြင့်မြင့်နွယ်
ကို ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောရသေးဘူး မယုံရင်
သူ့ကိုမေးကြည့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုဓာတ်သားက

“ဒီမှာ မောင်မဲခေါင်၊ စကားပြောတယ်ဆိုတာက ပါးစပ်ကချည်း
ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ အထူးသဖြင့် မနောအာရုံကပြောတာကွ
မင်းအနေနဲ့ မြင့်မြင့်နွယ်ကို ကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေဟာ စကားတွေ
အများကြီးပါတယ်ဆိုတာ ငါကြားရတယ်ကွ။ ငါတောင် ကြားရ
တယ်ဆိုတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မြင့်မြင့်နွယ်က ပိုပြီးကြား
ရမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့နှလုံးသားဟာ လေပြင်းခတ်ခံရတဲ့
ညောင်ပုတ်တေပင်လို သွက်သွက်ယမ်းနေပြီကွ။ ဟိုတစ်နေ့က
ကြည်ပြာရောင် သစ်ခွပန်းကိုရလို့ မင်းက မြင့်မြင့်နွယ်ကိုပေးတဲ့
အခါမှာ မြင့်မြင့်နွယ်ကအမြတ်တနိုးခေါင်းမှာပန်လိုက်တယ်လေ
အဲဒီအခါမှာ မင်း မြင့်မြင့်နွယ်ကို “သစ်ခွပန်းကို ချစ်သလား”
လို့ မေးတယ်”

အမှန်က ဒီလိုမေးချင်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ “သစ်ခွပန်းပေးတဲ့လူ
ကို ချစ်သလား”လို့ မေးချင်တာ၊ ဟိုကလည်း ဘာပြန်ဖြေသလဲ
ဆိုတော့ “ပန်းမချစ်တဲ့မိန်းမ ဇဗ္ဗူဒီပါလက်ယာဇာတင်ကျွန်းမှာ
မမွေးသေးဘူး”တဲ့ အဲဒီစကားလုံးတွေက မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ
ခပ်စေ့စေ့လေးဂီတိထားတဲ့ အသည်းနှလုံးတံခါးတွေကို သက်ရ

တွန်းဖွင့်ပြလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဓာတ်သားဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်
မွေးမွေးချင်း ဒီအရွယ်ရောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငယ်ရာကနေ
ကြီးလာတာလေ၊ ဒီကလည်း သိပါသတဲ့ဗျာ။ အဲဒီတော့
ဝက်ဘာပတ်မနေနဲ့တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးမယ် “ပါဏာတိ
ပါတာ ပြာတာတိပြာတာကောင်၊ မင်း မြင့်မြင့်နွယ်ကို ချစ်
နေတယ် မဟုတ်လား၊ မြင့်မြင့်နွယ်ကလည်း ပါဏာတိပါတာရဲ့
အချစ်ကိုလက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးရာ နှစ်ဦးစလုံးသည် ပုတ်သင်ညိုအထီးအမနှစ်ကောင်ကဲ့သို့
ခေါင်းကိုညိတ်ပြကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုဓာတ်သားကြီးသည်
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလေ၏။ ထိုသို့ တီးပြီးနောက် . .

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တင်ပါးကို
ခပ်စပ်စပ်လေး ရိုက်ပြီးနိုးလိုက်တာ နှိုးရသိပ်ခက်တာနော်၊ ငါမို့လို့
နှိုးဝံ့တာ အချစ်နိုးထခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်အချို
ငါဖျော်မယ်ကွာ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် မီးဖိုခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ လက်ဖက်
ခြောက်ကို ကျနေအောင်နှပ်၍ နို့ဆီ၊ နို့စိမ်းတို့ဖြင့် အကျအန ဖျော်လေ၏။

ထို့နောက် စခန်းတွင်ရှိသော ဝါးခွက်သုံးလုံးတွင်ထည့်ကာ
လက်ဖက်ရည်အချိုသောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့သောက်ရင်း ဆရာ
ကိုဓာတ်သားက

“အခုသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဟာ နိုးနိုးလက်ဖက်ရည် မဟုတ်
ဘူးနော်” တီးဆားရီမိုနီ” လုပ်ပြီး တိုက်တာ၊ တရုတ်ပြည်မှာရှိတဲ့
တရားလိုက်စားတဲ့ လူတွေဟာ တရားရသွားတဲ့လူက သူတို့
အခေါ် ဆာတိုရီကျသွားတဲ့လူက ကျန်တဲ့မိတ်ဆွေတွေကို
တကူးတကဖိတ်ပြီး ရေခဲခဲကြမ်းတိုက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီရေခဲခဲ
ကြမ်းဝိုင်းဟာ ရှိုးရှိုးရေခဲခဲကြမ်းဝိုင်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ညက်
အလင်းပွင့်သွားတဲ့ ရေခဲခဲကြမ်းဝိုင်းကွအခု ငါတို့သောက်တဲ့
လက်ဖက်ရည်အချိုဟာလဲ နိုးနိုးလက်ဖက်ရည်ချိုဝိုင်းမဟုတ်ဘူး
ကွ။ အချစ်အလင်းရသွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကွ။ အစတုန်းက
မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးချစ်သလို မချစ်သလိုနဲ့
အယူရှုပ်နေကြတာ၊ အခုတော့ ငါလုပ်လိုက်လို့ အယူရှင်းပြီး
လူလင်းကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ၊ နှလုံးအိမ်မှာ အချစ်ကြာဖြူပန်း
တွေ ပွင့်ကုန်ကြပြီ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကို “မနောကြာဖြူ” လို့အမည်
ပေးမယ်ကွာ။ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျေနပ်တယ်
ဆိုရင်ဖြင့် မြင့်မြင့်နွယ်က ပါဏာတိပါတာကောင်ရဲ့ ဝါးကို
နမ်းပြပါ။ ပါဏာတိပါတာကောင်ကလည်း မြင့်မြင့်နွယ်ရဲ့ နဖူးကို
နမ်းပြပါ”

ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်လည်း မရှက်နိုင်ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
နှိုးနှိုးကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဆရာကိုဓာတ်သားကြီး
ဘေးဖက်၍ နမ်းလိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ နမ်းလိုက်သောအခါ
ဓာတ်သားကြီးသည် လွန်စွာပီတိဖြစ်သွားပြီးလျှင် . .

၃၂၆ မင်းသိင်္ခ

“ငါ့မှာက ဆွေလည်း မရှိ၊ မျိုးလည်း မရှိ၊ မိသားစုလည်း မရှိတဲ့
တစ်ကောင်ကြွက်ကြီး သက်သက်ပါကွာ၊ အခုတော့ ငါ့နှလုံးသား
ထဲမှာ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတယ်၊
သားက ပြာတာတိပြာတာကောင်၊ သမီးကတော့ ဟော
ဆတ်မမြင့်မြင့်နွယ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်လွန်း၍ ၎င်း၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ
ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေတော့သတည်း။

အခန်း(၃၂)

ကိုဇာတ်သား ဘင်ပေးတဲ့ ဂါထာ

ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးစခန်းကြီးဆောက်၍ အမဲပစ်ဖူးသောနေရာ
များသို့ စေတီတော်များလိုက်၍ တည်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင်
တူသိုလ်ရှင်တစ်ဦးက ရေစုပ်စက်လျှံသဖြင့် အနီးဆုံးချောင်းမှ ရေကို
စုပ်ယူကာ စခန်းအတွက် သုံးလေ၏။ ထို့ပြင် “ထမင်းချက်ရာ၌
ပေါင်းအိုးဖြင့် ပေါင်းကာ သတ္တုဗန်းများဖြင့် ပြုလုပ်က ပို၍ကောင်းသည်”
ဟု အကြံပေးပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင်ကပင် ရွှံ့များ၊ ခဲများဖြင့်
မိကြီးတစ်လုံး လုပ်ပြကာ ထမင်းပေါင်းသော ဗန်းများဖြင့် ပေါင်းပြ၏။
ထို့ကြောင့် ချက်ရပြုတ်ရသည်မှာ လွန်စွာလွယ်ကူသွားလေ
တော့၏။ စခန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆရာကိုဇာတ်သားက

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“တောထဲတောင်ထဲမှာ စခန်းချပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာဆိုတော့
စည်းချည်း လုပ်တာကောင်းတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့”
ဟု ဆိုကာ စည်းချည်းကို သင်လေ၏။
“မောင်မဲခေါင်ရေ စည်းချတာ မခက်ပါဘူး။ ဪောင်း တစ်ရာရှစ်
ကွက်ဂါသာနဲ့ စည်းချလိုရပါတယ်။ ရေမနန်း မနန်းတာလည်း
ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ရေသန့်သန့်ခပ်ပြီး ဪောင်းတစ်ရာရှစ်ကွက်
ဂါသာ ကိုးခေါက်နဲ့ မနန်းလိုက်ရင် ရေမနန်းဖြစ်ပါတယ်ကွ”
ဟုဆိုကာ ဪောင်းတစ်ရာရှစ်ကွက်ဂါသာကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် အောက်
အတိုင်း နေပြလေတော့၏။

ဪောင်း တစ်ရာရှစ်ကွက် ဂါသာတော်ကြီး

- ၁။ ဪောင်း တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊
- ၂။ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊
- ၃။ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
- ၄။ လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာစက်၊
- ၅။ မြင့်မိုရ်တောင်ဦး မကျန်းလျက် မိဘစက်၊
- ၆။ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးသိလျက် ဆရာစက်၊
- ၇။ ဝရဇိန်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊
- ၈။ မိုးကြိုးလက်နက် သိကြားစက်၊
- ၉။ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊

- ၁၀။ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊
  - ၁၁။ တောင်ဟုံနံပြင်းလျက် ဂဠုန်စက်၊
  - ၁၂။ အာခဲတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊
  - ၁၃။ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟိမဝန္တာ အာဏာစိုးလျက် သီတစက်၊
- စက်ကြီး တစ်ဆယ့်သုံးပါးရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင်၍
မကောင်းမှုကို ဝေးကကြဉ်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သီဆရာ
ပညာတည်း။
- ဪောင်း - နမော ဗုဒ္ဓါ နုဘာဝေန။
ဪောင်း - နမော ဓမ္မာ နုဘာဝေန။
ဪောင်း - နမော သံဃာ နုဘာဝေန။
ဪောင်း - နမော ဒုရေ ဒုရေ သွားဟုံဟုံ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ရောက်သောစခန်းတိုင်း၌ စည်းချ
လေ၏။ ရောက်သော နေရာတိုင်းတွင် ဧည့်သည်များကို “ဝိန်းကောမ
လှေကြီး” မြင့် ထမင်းကျွေး၏။ မကျန်းမာသူများကို ဆေးကုပေး၏။
ဆရာကိုဓာတ်သား သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း အခက်အခဲတွေ့ကြုံနေရ
သူများကို ယတြာများ ပြုလုပ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရောက်သော
စခန်းများတွင် လူများစည်ကားလျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ဘုရားတည်နေသော စခန်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်
သိကျွမ်းရင်းနှီးသော ဗေဒင်ဆရာကြီး “မင်းသိမ်” ဆိုသူ ရောက်လာလေ
၏။ ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာပင် . .

“ဆရာ ကျွန်တော်ဆီလိုက်လာတာကိုး”

ဟု ပြောလျှင် ဆရာက

“လိုက်လာရတာပေါ့ကွာ။ မင်းအနေနဲ့ ပရိသတ်ကို ထမင်း ကျွေးတဲ့ သတင်း၊ ယတြာပေးတဲ့သတင်းကို ငါနေတဲ့ဒေစွန်ပါအထိ ရောက်လာတာကိုးကွ။ အတော်နာမည်ကြီးတာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလည်း မပြီးသေးဘူးလေကွာ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့တွေ့တဲ့အထိပဲ ရောက်သေးတယ်။ မင်း ပြန်သွားပြီး နောက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကျန်သေးတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“အဲ့ဒါတွေပါပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွန်တော်စာရေးထားပါတယ်။

ပြည့်စုံတာနဲ့ အဲဒီစာထုတ်ကြီးကို ဆရာ့ဆီကို ပို့လိုက်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ပို့စမ်းပါကွာ ငါလည်း သိချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မင်းဟာ ဒီမှာ စကားကိုဒီအတိုင်း ပြောနေတယ်။ အသံချဲ့စက်သုံး ရတယ်ကွ။ အသံချဲ့စက်မသုံးရင် လူတွေရဲ့စကားသံကို မအုပ်နိုင်ဘူး။ အသံချဲ့စက်ဆိုပေမယ့် အော်လန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အသံချဲ့စက် ငါလှူပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆရာမင်းသိင်္ခသည် စက်နှင့်တကွ ဘောက်စ်များ ဝါယာကြိုးများကို လှူသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စခန်း၌ အတော်အတန်ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အလှူရှင်တစ်ဦးကလည်း

လူအများကို ထမင်းကျွေးရာ၌ ဖက်များကိုမသုံးဘဲ စတီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းကန်များကိုသုံးဟုဆိုကာ စတီးပန်းကန်ပြားများ လှူဒါန်းသွားလေ၏။ အခြားအလှူ ရှင်တစ်ဦးကလည်း လက်ဖက်ရည်အချိုများ တိုက်ရန်အတွက် မယ်လမီးခွက်များ လှူဒါန်းသွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာကိုဓာတ်သားက

“မောင်မဲခေါင်ရေ၊ မင်းဆီကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ ရောက်လာတာနဲ့ ရေငတ်ကြတာပဲကွ။ ရေငတ်လို့ ရေသောက်တော့လည်းမဝဘူး။ ရေငတ်လည်း မပြေဘူး။ ရေနွေးကြမ်းတိုက်ရင်လည်း ပူလို့ မှုတ်ပြီးသောက်နေတာနဲ့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးကတော့ကွာ၊ ဒန်အိုးကြီးနဲ့ လက်ဖက်ခြောက်တွေခတ်ပြီး ရေနွေးအိုးတည်၊ ဆူတာနဲ့ အောက်ကိုချ အအေးခံပြီး တောင်အောက်ကိုဆင်း၊ ရေခဲဝယ်ပြီး ထည့်ထားလိုက်။ ပြီးတော့ နှင်းရည်ပုလင်းဝယ်ထားပြီး နှင်းရည်လေးလည်း တစ်စုံတစ်ခုစက်ထည့်ထားလိုက်၊ အဲဒီ ရေနွေးကြမ်းအေးကို တိုက်ကွ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရေနွေးကြမ်းအေးကို စီမံရလေ၏။ ဆရာမင်းသိင်္ခသည် ကျွန်ုပ်လုပ်သည်ကိုင်သည်ကို ကြည့်ကာလွန်စွာ သဘောကျနေလေ၏။

“မင်းလုပ်တာ မဆိုးဘူးကွ။ ငါလည်း မင်းလုပ်သလိုပဲ လုပ်မယ်။

အခုတစ်ခါ နေရာရွှေ့ရင် အဲဒီအတိုင်း လုပ်မယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“အခုတစ်ခါ ဆရာက ဒေးစွန်ပါကနေ ဘယ်ကို ရွှေဦးမှာလဲ”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ငါ့ရဲ့ အဝိဋ္ဌာန်က ပြီးတော့မယ်ကွ။ ပြီးရင်လည်း ရန်ကုန်မှာ
ပြန်ပြီးနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေပြီး ရန်ကုန်မှာပြန်ပြီး ကျဉ်းကျဉ်းကျွတ်ကျွတ် မနေတတ်
တော့ဘူးကွ။ အဲဒီတော့မှော်ဘီဘက်ကိုရွှေ့မယ်ကွာ မှော်ဘီမြို့
အစွန် တောကျကျနေရာလေးမှာ ခြံလေးတစ်ခြံဝယ်ပြီး အခု
မင်းလုပ်သလိုပဲ လူတွေကိုယကြာပေးမယ်ကွာ။ လာတဲ့
စည်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးမယ်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်
မယ်ကွာ၊ ရေနွေးကြမ်းတိုက်မယ်ကွာ”

ဟု ပြောကာ ပြန်သွားလေ၏။ ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်ကို
“မင်းရဲ့ စေတီတည်တဲ့အလုပ်က ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

ဟု မေးလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော်က မုဆိုးလုပ်ခဲ့တုန်းက မုဆိုးစခန်း (၅၂)ခု ဆောက်
ပြီး မုဆိုးလုပ်ခဲ့တာ အဲဒီလုပ်ခဲ့တဲ့စခန်းနေရာတိုင်း စေတီ
တစ်ဆူစီလိုက်ပြီးတည်မှာ အဲဒီတော့ (၅၂) ဆူတည်ရမှာပေါ့ဟု
နောက်ဆုံး(၅၂)ဆူ မြောက်တည်ရမှာကတော့ အနောက်ရိုး
ပါပဲ။ အဲဒီနောက်ဆုံးတည်တဲ့ စခန်းမှာစခန်းသိမ်းမယ် အဲဒီတို
ရောက်ရင် ဆရာ့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ် ဆရာလာဖြင့်
အောင်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။ ပြန်ခါနီးတွင် ဆရာမင်းသိင်္ခက

“နမောတေ ယကြာဖယောင်းတိုင် လုပ်နည်းလေးလည်း
ပေးသွားဦးမယ်ကွ။ ငါအခု သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးပြတဲ့အတိုင်း
အကွက်ကလေးတွေရေးပြမယ်။ အဲဒီမှာ လွတ်နေတဲ့ ကွက်လပ်
ကလေးတွေပါတယ်အလုပ်လိုချင်တဲ့သူအတွက် “အလုပ်ရစေ”
အဲဒီ စာဖြည့်ရမယ်ကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီစာရွက်ကို ဖယောင်းတိုင်မှာ
ပတ်ကွ။ ဖယောင်းတိုင်လုပ်ပြီးရင် နမောတေ ရန်အောင်မြင်
ဂါထာကို (၉)ခေါက် ရွတ်ရပါမယ်။ အဲဒီဂါထာလေးလည်း
ရေးပေးခဲ့ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ရေးပေးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း
လိုအပ်သောသူများကို ဖယောင်းတိုင်များလုပ်၍ ပေးရလေတော့
သတည်း။

‘နမောတေ’ ရန်အောင်မြင်စုတောင်းပြည်ဂါထာကြီး

‘နမောတေ ဗုဒ္ဓဝိရတ္တ။
ဝိပ္ပမုတောသိ သဗ္ဗဓိ၊
သမ္မာဓေ ပဋိပန္နော သ္မိ၊
တဿမေ သရဏံ ဘဝ’

၃၃၄ မင်းသိင်္ခ

နုစောတောဘုရားရှိခိုးအစုံစာ

ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်မြတ်ဘုရားအား
ရှိခိုးပါ၏။

အရှင်မြတ်ဘုရားသည် အလုံးစုံသော အနှောင်အဖွဲ့၊ အကျဉ်း
အကျပ်ထဲမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ လွတ်မြောက်တော်မူပါပေ၏။

တပည့်တော်မှာမူကား စီးပွားရေးတစ်သွယ်၊ လူမှုရေးတစ်
အကျဉ်းအကျပ်တည်းသို့ ရောက်လျက်ရှိနေပါ၏။

အရှင်မြတ်ဘုရားသည် ထိုဒုက္ခဘေးတို့မှ ကယ်မယနိုင်သော
တပည့်တော်၏ မှီခိုအားထားကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အခန်း (၃၃)

ကိုဇာတ်သားသင်ပေးတဲ့ နဝင်းယတြာ

တစ်နေ့တွင် ဆရာကိုဇာတ်သားက ကျွန်ုပ်အား

“မောင်မခေါင်ရေ ငါတို့က ယတြာဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ပေး
လုပ်ပေး၊ ယတြာမစူးတဲ့ လူဆိုတာရှိသေးတယ်ကွ၊ ဘယ်လို လူမျိုးတွေလဲ
ဆိုတော့ မပြစ်မှားသင့် မပြစ်မှားထိုက်တဲ့ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းကြီး(၁၀)ပါး
ကို ပြစ်မှားဖူးသူတွေဟာ သူတို့ကို ယတြာဘယ်လောက်လုပ် ပေးလုပ်ပေး၊
ယတြာမစူးဘူးကွ၊ သူတို့အနေနဲ့ ထိပ်ဆုံးကို ဘယ်တော့မှ မရောက်
နိုင်ဘူးကွ၊ ကံမျက်စိလည်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်သွားဦးတော့ ကံကြီးထိုက်ပြီး
ပြုတ်ကျသွားတတ်တယ်၊ တစ်ချို့ဆိုရင် တော်တော် နေရာကောင်းရပြီးမှ
ပြုတ်ပြီး ထောင်တွေတာတွေ ကျသွားတာ တွေ့ဖူးတယ်။”

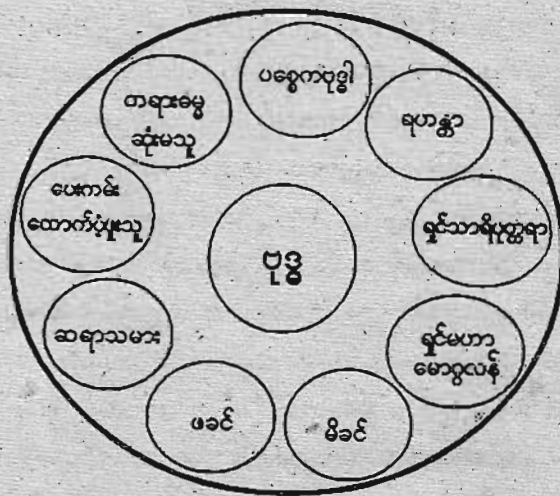

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဒီဘဝမှာ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို မပြစ်မှားမိဘူးပဲထား
 အတိတ်ဘဝတစ်ခုခုမှာ ပြစ်မှားဖူးရင်လည်း အတိတ်ဘဝ အကုသိုလ်က
 ဒီဘဝမှာလာပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံးလုပ်ပေးရမယ်
 ယတြာဟာ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါးတောင်းပန်တဲ့ ယတြာပဲကွ ဘယ်လို
 လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးပေါ်မှာ ပန်းကန်ပြား
 ဆယ်ချပ်ချပြီး အဲဒီအထဲကို သစ်သီး (၁၀)မျိုး လှီးပြီး ထည့်ထားရမယ်
 ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်စီ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်စီနဲ့ အမွှေးတိုင်
 တစ်တိုင်စီကို ပူဇော်ထားရမယ်။ တစ်ပန်းကန်မှာ သစ်သီး တစ်မျိုးနဲ့
 ခင်ပွန်းကြီး(၁၀)ပါးကို ပူဇော်တာပေါ့ကွာ အလယ်မှာ ပန်းကန်တစ်
 ပန်းကန်ချထားရဦးမယ်ကွ အဲဒီပန်းကန်ထဲမှာတော့ သစ်သီး (၁၀) မျိုးလုံး
 ထည့်ထားရမယ်ကွ အဲဒါကတော့ ဘုရားပွဲပေါ့ကွာ ဟောဒီမှာကြည့်”
 ဟု ဆိုကာ စားပွဲခုံတစ်လုံးကိုခင်း၍ အောက်ပါအတိုင်း
 လုပ်ပြလေ၏။

အဲဒီလို သစ်သီးဆွမ်းပြင်ပြီးရင် အောက်မှာ ရွတ်ရမယ့် စာတွေ
 လည်း ရေးပေးထားဦးမယ်”

ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး ဘုရားဖို့

ဗုဒ္ဓါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဝ
 ရဟန္တာ အဂ္ဂသာဝက
 မာတာပိတု ဂုဏ္ဍသတ္တာ
 ဒါယကာ ဓမ္မဒေသကာ
 ဣဓေဿ မဟာဂုဏေ
 အဟံဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ။

ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး

ဗုဒ္ဓါ	-	မြတ်စွာဘုရား
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	-	ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
ရဟန္တာ	-	ရဟန္တာ
အဂ္ဂသာဝက	-	ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်
မာတာ	-	အမိ
ပီတု	-	အဖ
ဂုရုသတ္တာ	-	ပညာသင်ကြားပေးသော ဆရာသမား
ဒါယကာ	-	မိမိအား ပေးကမ်းထောက်ပံ့ဖူးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
ဓမ္မဒေသကာ	-	တရားဓမ္မကို ဆုံးမသည့် ပုဂ္ဂိုလ်

ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးကို ကပ်လျှူပူဇော်ရန်

လှိုအပ်သည် လျှူဖွယ်ပစ္စည်း

(၁) ဖယောင်းတိုင် (မီး)	-	၁၀ တိုင်
(၂) သစ်သီး (မြေ)	-	၁၀ မျိုး
(၃) ရောင်စုံယပ် (လေ)	-	၁၀ ခု
(၄) သောက်တော်ရေ (ရေ)	-	၁၀ ခွက်

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါးရှိခိုးပုံ စကားပြေ

ဗုဒ္ဓါစ - ဘုရားရှင်အားလည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ - ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားလည်းကောင်း၊ ရဟန္တာစ - ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား လည်းကောင်း၊ အဂ္ဂသာဝကာစ - ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်တို့အားလည်းကောင်း၊ မာတာစ - မွေးကျေးဇူးရှင် မိခင်အားလည်းကောင်း၊ ပီတုစ - ကျွေးကျေးဇူးရှင် ဖခင်အားလည်းကောင်း၊ ဂုရုသတ္တာစ - အလေးပြုအပ်၊ ဆုံးမပေးတတ်သော ဆရာမြတ်များအား လည်းကောင်း၊ ဒါယကာစ - ပေးကမ်းထောက်ပံ့ပေးဖူးသော သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ဓမ္မဒေသကာစ - တရားတော်မြတ် ဟောညွှန်းအပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဣမေဿ - မဟာရဏော ဤကျေးဇူးကြီးမြတ် (၁၀)ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ သဗ္ဗဒါ - အခါမလပ်၊ နန္ဒာမိ - ရှိခိုးအပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား...။

ဆရာကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်အား ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး သိကြာတောင်းပန်နည်းကို အသေးစိတ်သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း သိကြာပြုလုပ်မည့်သူများအား ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး သိကြာကို ပထမဦးဆုံး ချေခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကိုဓာတ်သားက “လူတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ကို အင်္ဂုဇာတိုင်ထောင်ပြီး အပေါ် ဦးလုံးကျတဲပန်းတွေကို ဇွှေလိုက်ရင် ကောင်းမြတ်တဲ့ ပန်းတွေရတာပေါ့။ ပဲပမယ့် အဲဒီလူကိုပဲ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုမေးပြီး မဟာဘုတ်ထူပြီး ပြည်လိုက်တဲ့အခါမှာ စောစောငှန်းကကောင်းပါတယ်ဆိုဟဲ့ပန်းတွေဟာ”

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဟုဆိုကာ ပန်းမြတ်မာလာအသင့်ရွှေရန် ဇယားကို သင်ပုန်
ပေါ်တွင် ရေးပြလေ၏။

ပရိုဂရက်-မတ်စ်မာလံာ်

သင်၏ ပြန်ပေးသက္ကရာဇ် (၇) ဖြင့် စားဝါ
ထားသော ပန်များသည် ပြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်
ရန်ပေးလိုသည်။ ဥပမာအားဖြင့် သင်သည် (၀၃၀၃)
(၆) ကြွင်း၏။ ထို့ကြောင့် (၆) ကြွင်း တန်ဖိုးအတွက်
ဖုန်းပြေပျောက်ရန် ထိုပန်နှစ်ချိတ် လျှောက်ပါသည်။

၁	ကြွင်း	တနင်္ဂနွေနေ့သား ပေါ့ပြီ၊သပြေ	တနင်္လာနေ့သား သပြေ၊ဝပ်ယံ နှင်းဆီ	အင်္ဂါနေ့သား နှင်းဆီ၊ဝပ်ယံ	ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သား ပေါ့ပြီ	ကြာသပတေး နေ့သား ဝပ်ယံ၊သပြေ သပြေ	သောကြာ နေ့သား သပြေ၊ဝပ်ယံ နှင်းဆီ	စနေနေ့သား ပေါ့ပြီ နှင်းဆီ
၂	ကြွင်း	သပြေ တုန်းညှန်	သပြေ နှင်းဆီ	နှင်းဆီ၊ခွက်လှ တုန်းညှန်	ခွက်လှ တုန်းညှန်	သပြေ ကံ့တော်	နှင်းဆီ၊ခွက်လှ သပြေ	ခွက်လှ၊နှင်းဆီ တုန်းညှန်
၃	ကြွင်း	တုန်းညှန်ကံ့တော် ပေါ့ပြီ	နှင်းဆီ ကံ့တော်	တုန်းညှန် နှင်းဆီ	တုန်းညှန် ကံ့တော်	ကံ့တော် ပေါ့ပြီ	နှင်းဆီ၊ခွက်လှ သပြေ	တုန်းညှန် ခွက်လှ၊နှင်းဆီ
၄	ကြွင်း	ကံ့တော်၊သပြေ တုန်းညှန်	သပြေ၊ဝပ်ယံ ကံ့တော်	တုန်းညှန် ဝပ်ယံ	ကံ့တော် ခွက်လှ	ကံ့တော် ဝပ်ယံ	ဝပ်ယံ၊နှင်းဆီ သပြေ	တုန်းညှန် ခွက်လှ၊နှင်းဆီ
၅	ကြွင်း	ကံ့တော်	ဝပ်ယံ၊နှင်းဆီ ကံ့တော်	နှင်းဆီ၊ခွက်လှ ဝပ်ယံ	ကံ့တော် ခွက်လှ	ကံ့တော် ဝပ်ယံ	ဝပ်ယံ၊နှင်းဆီ ခွက်လှ	နှင်းဆီ၊ခွက်လှ တုန်းညှန်
၆	ကြွင်း	ပေါ့ပြီ၊ တုန်းညှန်	ဝပ်ယံ	ခွက်လှ၊ဝပ်ယံ တုန်းညှန်	တုန်းညှန် နှင်းဆီ၊ခွက်လှ	ဝပ်ယံ ခွက်လှ	ဝပ်ယံ၊နှင်းဆီ ခွက်လှ	တုန်းညှန် ခွက်လှ၊သပြေ
၇	ကြွင်း	တုန်းညှန် ကံ့တော်	သပြေ ကံ့တော်	တုန်းညှန် ခွက်လှ	ကံ့တော် ခွက်လှ	ကံ့တော် ခွက်လှ	ခွက်လှ သပြေ	ခွက်လှ ပေါ့ပြီ

လာဘ်မှီးစွေစာပေ

သဘာဝပိုင်းစွာပေ

လူတစ်ယောက်ကို ယတြာချေပေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ဥပမာကွာ
တနင်္ဂနွေသားကို ချေမယ်ဆိုပါတော့။ စနေနေ့ညကတည်းက ပြင်ဆင်
ထားရမယ်။ လင်ဗန်းတစ်ချပ်ထဲမှာ ဆန်နို့ဆီဗူး (၉)လုံး ထည့်ရမယ်
အဲဒီဆန်ပုံပေါ်မှာမှ ကြွေပန်းကန်ပြားကြီးကြီး တစ်ချပ်တင်ရမယ်
အဲဒီပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဖန်ခွက်တစ်လုံးတင်ပြီး ရေထည့်ရမယ်။
အဲဒီဖန်ခွက်ထဲကို စောစောက ရှာထားတဲ့ ပန်းမြတ်မာလာထည့်ရမယ်
ဖန်ခွက်ဘေး ပန်းကန်ပြားလွတ်နေတဲ့နေရာမှာ လက်ဖက်ကိုလုံးတင်
ရမယ်၊ လက်ဖက်လုံးတစ်လုံးဟာ ကွမ်းသီးလုံးလောက် ရှိရမယ်။ ပြီးတော့
ကွမ်းယာကို ယာရမယ်၊ ကွမ်းယာက ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံး၊ ဆေးပဲ
ပါရမယ်။ တစ်ခြားအပိုတွေမထည့်ရဘူး ကွမ်းယာကိုလည်း ခေါက်ပြီး
မယာရဘူး။ အလိပ်ကလေးလုပ်ရမယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီကွမ်းယာ (၉)ယာကို စောစောက တင်ထားတဲ့
လက်ဖက်လုံး (၉)လုံးကြားထဲမှာ တစ်ယာစီထည့်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့
ဆန်ထည့်ထားတဲ့ လင်ဗန်းနှုတ်ခမ်းမှာ မတ်စေ့ကိုပေးပတ်ဝိုင်းထားရမယ်
မတ်စေ့တိုင်းပေါ်မှာ ဖယောင်းဟိုင်တစ်တိုင်စီ စိုက်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့
ယတြာချေမယ်လို့ကို အပ်ချည်ကိုမျှင်ကို ဂုဏ်တော်နဲ့ အထုံး (၉)ထုံး
ထုံးပြီး စလွယ်လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီစလွယ်ကို ယတြာချေမယ် လူနဲ့ညာဘက်
တူရုံးပေါ်မှာ တင်ပြီးရတော့ စလွယ်သိုင်းပေးထားရမယ်၊ အဲဒီလူဟာ
စနေနေ့တစ်ညလုံး အိပ်မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့လည်းကျရာ အရုဏ်တက်မှာ

ထမယ့်ညက ပြင်ထားတဲ့ နဝင်းပွဲနဲ့ဘုရားကို ကပ်လျှပြီး ရှိခိုးမယ်
ပြီးလို့ရှိရင် အဲဒီလူက သူ့ရဲ့ အမြစ်နံပန်းပေါ်မှာ ထိုင်ရမယ်။ သူက
တနင်္ဂနွေသားဆိုရင် စနေနံပန်းဟာ သူ့ရဲ့အမြစ်နံပန်းပေါ်၊ အလွယ်
ပြောရရင် ဒန်းညွန့်ကို ဖင်ခုထိုင်ရမယ်၊ နဝင်းပွဲကို ကပ်လျှပြီးရင်
အဲဒါမှာတော့ မတ်စေ့ပေါ်မှာ စိုက်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိရမယ်
ဖြစ်နိုင်ရင် အမွှေးတိုင်(၉)တိုင်ပါ ပတ်ဝိုင်းပြီး မီးညှိစိုက်ထားရမယ်
နဝင်းပွဲလျှခါနီး ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းပြီးတဲ့အခါမှာ ယတြာချေတဲ့ သူ့ရဲ့
မွှေးနေ့ရဲ့ (၆)ခုမြောက် နေ့သားသမီးက ဥပမာ- တနင်္ဂနွေသားသမီးဟာ
သူ့ရဲ့ (၆)ခုမြောက် နေ့သားသမီးပဲ အဲဒါကို ဆပွတ်သားလို့ခေါ်တယ်။
အဲဒီလူက ဖန်ခွက်ထဲမှာစိုက်ထားတဲ့ ပန်းမြတ်မာလာကို ယူပြီး
ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ “အညှအခိုက်တွေထွက်” ဆိုပြီး ရိုက်ချရတယ်
အဲဒီရိုက်ချတဲ့ပန်းနဲ့ ဖင်ခုထိုင်ထားတဲ့ ပန်းကိုတော့ ရေမျှောပစ်လိုက်ရမယ်
ပြီးတော့မှ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ နဝင်းကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး နဝင်းကြိုးဖြုတ်တဲ့
အခါလည်း အပေါ်က မချွတ်ရဘူး အဲဒါကို ဆီမီးခွက်ထဲထည့်ပြီး
ဆီ(၉)ခွန်းလောင်းရမယ်၊ ပြီးတော့မှ မီးဇာကို မီးတို့ရမယ်၊ အဲဒီ ဆီမီးခွက်
ကိုတော့ ဘုရားစင်မှာ တင်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
နဝင်းကြိုးဟာ အပေါ်က ချွတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခြေထောက်အောက်က
ချွတ်ထားတာမဟုတ်လား၊ ဘုရားစင်ပေါ်တင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

အဲဒါပြီးတာနဲ့ လက်ဖက်တွေ၊ ကွမ်းယာတွေကို မြေပြောင်ပြောင်မှာ သွားပြီး စွန့်ရမယ်။ ဆန်နဲ့မတ်စေ့တွေကိုတော့ သီလရှင်တွေ ဆန်ခံလာရင် လှူလိုက်ရမယ်။ ဖန်ခွက်ထဲက ရေကတော့ နဝင်းရေဖြစ်သွားပြီ။ ပုလင်းလေးနဲ့ထည့်ထားပြီး ရေချိုးတဲ့အခါ ခေါင်းကလောင်းချိုးရမယ်။ လိုအပ်ရင် သောက်တန်လည်း သောက်ရမယ် အခြားရေနဲ့ ပွားပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဆိုင်ရှေ့၊ အိမ်ရှေ့တွေမှာ ပက်ရမယ်။ အဲဒီယတြာကို နဝင်း ယတြာလို့ခေါ်တယ်။ အမှုဖြစ်တဲ့အခါ၊ ရောဂါရပြီး ရောဂါ အမည်မဖော်နိုင်တဲ့အခါ၊ အတိုက်အခံရန်သူပေါ်ပြီး အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေါ်နေတဲ့အခါ၊ ထောင်ကျမလိုမှခင်း ကြီးကြီးမားမား တွေ့နေတဲ့အခါ တိုင်းမှာ လုပ်သင့်တဲ့ယတြာထူး တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ခါလောက်လုပ်ပြလိုက်ရင် မင်းအနေနဲ့ တတ်သွားမှာပါ။”

ဟု ဆိုကာ ဆရာကိုဓာတ်သားသည် ကျွန်ုပ်အား နဝင်းယတြာ ချေပုံချေနည်းကို လက်တွေ့လုပ်ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သို့ လာသောပရိသတ်အား ကျွန်ုပ်သည် အခါအားလျော်စွာ နဝင်းယတြာ ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်သည် ထိုနဝင်းယတြာကို အထူးနှစ်သက်ကြလေတော့သတည်း။

အခန်း(၃၄)

ဝါဏတိပါတာ စခန်းသိမ်းစေတီတော်

မုဆိုးစခန်းနောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့သော အမှတ် (၅၂)နေရာသို့ သွားရောက်၍ ဘုရားတည်ရန် အချိန်ကျနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစခန်းအမှတ် (၅၂)သို့ မီးစက်များ၊ ရေစုပ်စက်များကို မြင်းဖြင့်တင်ကာ ရွှေ့မရွှေ့နှင့်ရလေ၏။ ဆရာကိုဓာတ်သားနှင့် မြင့်မြင့်နွယ်ကိုမူ စခန်း၌ချန်ထားခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အနောက်ရိုးမဘက်ရှိ ဆရာကိုဓာတ်သားကြီး၏နောက်ဆုံး မုဆိုးစခန်းဆီသို့ ရွှေ့ခဲ့ရလေ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရန်၊ ဧည့်သည်များ နေထိုင်ရန် မြေများရှင်း၍ ဝါးဖြင့်အဆောက်အဦများ ဆောက်ရလေ၏။ စေတီတည်ရန်နေရာကိုလည်း ရှင်းလင်းရလေ၏။ မီးကြိုးများသွယ်တန်းရ၏။ ရေစုပ်စက်ကို အနီးဆုံး စမ်းချောင်းမှနေ၍ စီစဉ်ရလေ၏။ ရွှံ့၊ ကျောက်ခဲများနှင့် ရုပ်သုဇ္ဈာသားများ၏ အကူအညီဖြင့် မီးဖိုကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ရလေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါကျမှပင် အလုပ်များပြီးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် တံစခန်း၏ အနီးတွင်ရှိသော ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လှဲချပြီးလျှင် ဆရာကိုဓာတ်သားတို့

လာမည့်လမ်းသို့ ခပ် စောင်းစောင်းလေး လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။
ထိုအချိန်၌ ထိုမြေနီ လမ်းအတိုင်း ဂျပန်ပြည်လုပ် လွန်စွာလှပသော
မော်တော်ကား အစိမ်းကလေးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဦးတည်၍
မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ထိုကားကလေးသည် ကွပ်ပျစ်အနီး၌လာ၍ ရပ်၏။ ထို့နောက်
ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာ၏။ ထိုလူသည် ဥရောပဝတ်စုံကို
သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ထား၏။ လည်ပင်း၌လည်း နက်ကတိုင်ခေါ်
လည်စီးကို စည်းထား၏။ နက်ကတိုင် မလွင့်စေရန်အတွက် နက်ကတိုင်
ပေါ်တွင် ရွှေရင်ထိုးလေး တစ်ခုထိုးထားလေ၏။ ရင်ထိုးကလေးမှာ ခေ
့ဖြင့် “မိုက်ကယ်” ဟူ သောစာတမ်းထွင်းထားသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။
ထိုသူသည် လက်အတွင်း၌ အတက်ချီကွေ့စံခေါ် ခရီးဆောင် လက်ဆွဲ
သေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားလေ၏။

ထိုသူသည် ကားအောက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်
အား ပြုံးပြပြီးလျှင်

“ဟဲလို မိုင်အိုးဖရန် မစ္စတာကျော်စွာ ဟောင်း ဒူး ယူ ဒူး”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထိုသူအား ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုသူထံ
ကျွန်ုပ်အား...

“ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ မင်းဘာကြောင်နေတာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ
ပုဂံခေတ်ကတည်းက “ပေပင်” ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းနေဖက်
တွေလေကွာ။ အဲဒီကတည်းက မင်းရဲ့နာမည်ဟာ “ကျော်စွာ” ဝဲ

ငါနာမည်က “သင်ပုတ်” လေကွာ အင်းဝခေတ်ရောက်တော့လည်း ဘားမဲ့
ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေဖက်လေကွာ၊ အဲဒါတွေ လျှောက်
ပြောရင် အရှည်ကြီးပါကွာ။

ငါက အခုတစ်ခါမှာ အသူရကယ်ဘုံကို ရောက်နေတယ်။ ငါ့
နာမည်က “မိုက်ကယ်” တဲ့။ မင်းကို ငါတစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးပါတယ်
ကွာ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီလောက်တောင် လွယ်လွယ်ကူကူ မေ့မပစ်ပါနဲ့၊
မင်းကို ငါလို အသူရကယ်ဘုံကိုရောက်မှာစိုးလို့ အဲဒီတုန်းက သတိလာ
ပေးတာလေကွာ ။

အဲဒီတုန်းက မင်းအခြေအနေဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်ကွ
အဖြူဆိုလို့ တစ်စက်တောင်မှ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာမရှိဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး
နက်မှောင်နေတာပဲ။ နှာခေါင်းကြီးကလည်း အလွန်ကြီးပြီး လန်တက်နေ
တယ်ကွာ၊ ပါးစပ်ကြီးကလည်း အလွန်ကြီးပြီး ပြနေတယ်ကွာ အစွယ်ကြီး
နှစ်ချောင်းလည်း အပေါ်ကို ကော့တက်နေတယ်လေကွာ။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်
တွေဖြစ်သွားပြီ၊ မျက်နှာကလည်း ပုံဆိုးပန်းဆိုး မဟုတ်တော့ဘူး ပကတိ
မင်းရဲ့ရုပ်ရည်အတိုင်းဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းပါးစပ်ထဲက အစွယ်ကြီးတွေလည်း
မရှိတော့ဘူး။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းလိုက်တာကိုး၊ နောက်
လည်း ဆက်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပါကွာ၊ ငါတို့ အသူရကယ်ကို မလာပါနဲ့”

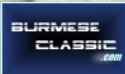
ဟု ၎င်းက ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦးမိုက်ကယ်ရယ်၊ မင်းတို့ အသူရကယ်မှာက ဒီလို
ဂျပန်လုပ်စက်မျိုးရှိသလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က ရယ်လေ၏။

“ဒါ ဂျပန်လုပ်ကား မဟုတ်ဘူးကွ ဂျပန်လုပ်ကားထက်(၁၀)ဆ သာတယ်”ကွ၊ “မိတ်အင် အသူရကာယ်”ကွ၊ ငါ့ဆီမှာပါလာတဲ့ ဒီလက်ဆွဲ အတက်ချီကောင်တို့၊ အဝတ်အစားတို့ အားလုံးဟာ အသူရကာယ်ကဟာတွေချည်းပဲ။ ဒီဥရောပဝတ်စုံကို အသူရကာယ်က “တေလာ”တွေက ချုပ်ပေးတာ၊ ရင်ထိုးကိုတော့ အသူရကာယ်က ပန်းထိမ်ဆရာလုပ်ပေးတာ၊ နက်ကထိုင်ကတော့ “အသူရကာယ်စူပါစတိုး”က ဝယ်ပြီးတပ်တာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကတော့ အသူရကာယ်ဒိုင်းမွန်း ဟောက်(စ်)က ဝယ်တာ စံရတဲ့အလှည့်မှာ ဒီအတိုင်းပဲစတိုင်က သိပ်ကျတာ၊ ခံရတဲ့အလှည့်ဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့ဟေ့၊ ဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးချင်းချင်းရဲနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ မိုင်ဖရန့်ကျော်စွာ ကောင်းတဲ့လက်စနဲ့ ဆက်ပြီးကောင်းနော်။ အကုသိုလ်ဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ မလုပ်လေနဲ့ ဘယ်အကုသိုလ်မှ ပျောက်သွားတယ်မရှိဘူး၊ ချစ်တီးကုလားဆီက အကြွေးထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ အတိုးတွေပါ ထပ်ပြီးတက်လာတာ ငါ့လူရေ ဒီ (၅၂) ဆူမြောက် ဘုရားတည်ပြီးရင် မင်းအနေနဲ့ စခန်းသိမ်းမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါ့ရဲ့ စူပါဗိုက်ဆာကို ပြောပြီး မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ကြိုးစားပြီးလာခဲ့တာဟေ့၊ ဒီစခန်းဟာ မင်းဆရာကိုဓာတ်သားရဲ့ ပါဏာတိပါတာ ဇာတ်သိမ်းတဲ့ စခန်းမဟုတ်လား၊ သူလည်း အစကတော့ အမည်းရောင်ကြီးပဲ

ကွ။ မင်းလည်း အခုလို ဘုရားတွေလိုက်ပြီး တည်ရာ သူစခဲ့တဲ့ ပါဏာတိပါတာဇာတ်လမ်းကလည်း ရောပါးသည်ထက်ရောပါးပြီး အဖြူရောင်လုံးလုံးဖြစ်သွားပါပြီကွာ။ မင်းကို သူက ပါဏာတိပါတာလုပ်နည်းသင်ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ မင်းကလည်း အဲဒီ အကြွေးတွေဆပ်တော့ သူလည်းရောပြီး ကြွေးကျေပြီး ဖြူသွားပြီကွ၊ နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာကတော့ မင်းနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မြင့်မြင့်နွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း ယူဖြစ်အောင် ယူပါကွာ။ သူဟာ အိမ်ထောင်ဘက် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘုရားသွားဖော်၊ ကျောင်းသွားဖော်၊ ကုသိုလ်ပြုဖော်ကွ ဒီလို မိန်းမမျိုး ရရှိ ရှားတယ်နော်၊ မင်းကို လူကောင်းဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးမယ့် စေတမန်ကွ။ သူ့ကို ဆတ်မလို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွာ။ ကျီစားတဲ့အနေနဲ့တောင် မခေါ်ပါနဲ့။ မင်းဟာ ပထမဦးဆုံး မုဆိုးအဖြစ်နဲ့ ဆတ်ကြီးကို ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေ ပြန်ပြီး သတိရနေရင် အကုသိုလ်မူတွေ အရိပ်လာထိုးလိမ့်မယ်ကွ၊ “ဆတ်မ” မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ စေတမန်မ၊ စေတမန်မ၊ ဒီဘုရားတည်ပြီးလို့ အနေကဇာတင်ပွဲပြီးရင် ဒီတောင်ခြေကလူတွေကို ဖိတ်ပြီး ဒီမှာပဲ အတိအလင်းမင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပေါ့ကွာ...”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...

“သူငယ်ချင်း မိုက်ကယ် မင်းပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အခုပြောတဲ့အကြောင်းအရာကို ငါစိတ်ဝင်စားဆုံးပဲ၊ နောက်တစ်ခု

ပြောချင်တာကတော့ ငါတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မင်းလာဦး
မလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က...

“မလာနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်ကွ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ဟိုမှာ
ဂျူတီကျနေပြီ၊ ခံနေရပြီ၊ မရှုမလှခံနေရပြီ။ ဒါကြောင့် အခု
ကတည်းက မင်းကို လက်ဖွဲ့သွားမယ်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ အတက်ချီကွေ့ကို ဖွင့်၍ ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး
လျှင် ဒေါ်လာတစ်သန်းထုတ်ယူရန် ရေးပေးခဲ့လေတော့၏။

“ဒါက စင်ကာပူသွားပြီး ထုတ်ရမှာ၊ ဆရာကိုဓာတ်သားကြီးကို
လည်း ငါက နှုတ်ဆက်သွားကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

ဟု ဆိုကာ မိုက်ကယ်သည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်စွာ
မောင်း၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်၍နိုးသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်း၌ကား သရက်ရွက်တစ်ရွက်ကို
ကိုင်လျက်သားရှိနေ၏။

ညပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ကိုဓာတ်သား၊ မြင့်မြင့်နွယ်နှင့် နောက်
ချန်အဖွဲ့သည် စခန်းသို့ရောက်လာကြလေ၏။ နောက်ထပ်နေ့တွင်
ကိုဓာတ်သားကြီးက အခါပေး၍ စေတီတည်ရန် ပန္နက်ရိုက်ကြလေ၏။
တောင်ခြေရွာများမှ လူများလည်း လာရောက်ကြလေ၏။ သံဃာတော်
များကို ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေး၊ တရားတော်နာ လုပ်ကြလေ၏။
ဘုန်းကြီးများကိုလည်း သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းသာလျှင် ကပ်၏။ လူ
ပရိသတ်ကိုလည်း သက်သတ်လွတ်ထမင်းဟင်းကိုသာ ကျွေး၏။

ထိုအရပ်ဒေသတွင် အလွန်စား၍ကောင်းသော မှိုများနှင့်
အုန်းသီးများပေါသောကြောင့် မြင့်မြင့်နွယ်သည် မှိုကို အုန်းနို့နှင့် ဆီပြန်
ချက်လေ၏။ ရွှေဖရုံသီးဟင်းချိုလည်း ပါ၏။ ပဲပုတ်ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်
ဖြင့် စိမ့်လေ၏။ သခွားသီးများကို တို့စရာအဖြစ် တည်ခင်းပေးလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကောက်ညှင်းကို သကြား၊ အုန်းနို့
တို့ဖြင့် ကောက်ညှင်းနန်ကထိလုပ်၍ ကျွေးမွေးပြန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍
ဘုရား ကိုတည်ခဲ့၏။ တောင်ခြေရွာမှ လူများရောက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်က
ယတြာ ပေးလေ၏။ မြင့်မြင့်နွယ်က သက်သတ်လွတ်ထမင်းများချက်၍
ကျွေး၏။ ဘုရားကြီးတည်ပြီးသွားသောအခါ ပရိသတ်ကို ဖိတ်၍ သံဃာ
တော်များ ပင့်ဆောင်ကာ အနေကဇာတင်လေ၏။

ထိုအနေကဇာတင်ပွဲသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်သိက္ခာမသော ဗေဒင်ဆရာကြီး
မင်းသိင်္ခလည်း ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မြင့်မြင့်နွယ်ချက်သော အုန်းနို့
နှင့်ချက်သည့် မှိုဟင်းကို စားပြီးနောက် ထိုဆရာကြီးသည် တစ်နေ့ကုန်
အိပ်နေလေတော့၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ ကိုဓာတ်သားက လွန်စွာ
ကောင်းသော လက်ဖက်ရည်အချိုတစ်ခွက်ဖျော်၍ တိုက်လေ၏။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်တို့၏ မင်္ဂလာ
ဆောင်ကို ထိုတဲစခန်းကြီး၌ပင် ကျင်းပလေ၏။ ဗေဒင်ဆရာကြီး
မင်းသိင်္ခက မင်္ဂလာစတားပြောခြင်း၊ ဩဘာစာဖတ်ခြင်းစသည်များကို
လုပ်လေ၏။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကိုမူ ကိုဓာတ်သားက ကိုယ်တိုင်
လက်ထပ်ပေးလေ၏။ တောင်ခြေရွာမှ မင်္ဂလာဆောင်သို့ လာရောက်ကြ
၏။ ဖောလက်ဆောင်များဖြင့် လက်ဖွဲ့ကြလေ၏။ အုန်းသီးများ။

ငှက်ပျောခိုင်များ၊ ဝါရိုးမျှစ်ချဉ်အိုးများ၊ ခွံများဖြင့် လက်ဖွဲ့ကြလေ၏။

ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ခြေရွာများမှာ အပျိုအမေများသည် ရခိုင်သံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် သီချင်းဆိုကြလေ၏။ လွန်စွာမှ ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလေ၏။ ညဉ့်နက်သောအခါ၌ ဧည့်သည်များပြန်သွားပြီဆိုလျှင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်လာသော ဓားပြငါးဦး ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ငါးဦးကို ကြိုးဖြင့်တုပ်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဂျပန် အရိုးကောက်အဖွဲ့မှ သိန်း (၅၀) လှူဒါန်းသွားသည်ဆိုသော သတင်းကို ရသဖြင့် လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုနောက်ဆုံးစေတီကို တည်ပြီးသောအခါ၌ သိန်း (၅၀) သည် တက်တက်ပြောင်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ဓားပြများသည် ဆရာကိုဓာတ်သားကြီးအား အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်မှတ်ကာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၍ ငွေတောင်းလေ၏။ မရသောအခါ၌ ဓားစာခံအဖြစ်ခေါ်သွားလေတော့၏။ စမ်းချောင်းမှ ရွှံ့အိုင်ကလေးကို ဖြတ်၍တက်ပြီး ဆင်များရေချိုးပြီးလျှင် ရေစစ်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကိုဓာတ်သား၏ နားအုံနောက်တည်တည့်လည်ဂုတ်ဆီသို့ ဓားပြတစ်ဦးက လွန်စွာချွန်ထက်သော ဓားမြှောင်ကြိုးဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရလေးဘက်ထောက်၍ ကျသွားပြီးလျှင် ထိုအနေအထားအတိုင်းပင် အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအရပ်ဒေသရှိ ရဲများသည် ထိုဓားပြများကို အပူတပြင်း လိုက်လံရှာဖွေ၍ ဖမ်းဆီးမိလေ၏။ ကိုဓာတ်သားကြီးကို ဓားမြှောင်ဖြင့်

ထိုးသတ်သော ဓားပြ၏အမည်ကို စစ်ဆေးရာ “ဆင်ဖြူ”ဟူ၍ သိရလေ၏။ လူသတ်လက်နက်ဖြစ်သော ဓားမြှောင်အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ထိုဓားပြ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ကိုဓာတ်သားကြီး ဆင်ဖြူကို ထိုးသတ်ခဲ့သော လုံကြီးကို အပ်ခဲ့သည့်ပန်းဘဲဖိဉ်ပင် အပ်ခဲ့ကြောင်း ဆင်ဖြူဆိုသော ဓားပြက ထွက်ဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုဓာတ်သားကြီး၏ အလောင်းကို ဖက်ကာ

“ဆရာ ကိုဓာတ်သားရေ... ခင်ဗျား အဲဒီနေရာမှာ ဆင်ဖြူကို လှံနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဆင်ဖြူသေတဲ့နေရာမှာပဲ ဆင်ဖြူဆိုတဲ့ ဓားပြတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားကို ဓားမြှောင်နဲ့ထိုးသတ်ခဲ့ပြီ။ ဆင်ဖြူကို သတ်ဖို့လုံကြီးလုပ်တဲ့ ပန်းဘဲဖိဉ်မှာပဲ ခင်ဗျားကိုသတ်တဲ့ ဓားမြှောင်ကိုလည်း ဆင်ဖြူက လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပါ။ အကုသိုလ်အကြွေးဆပ်လို့ နာရပြီပေါ့ ဆရာကိုဓာတ်သားကြီးရယ်...”

ဟု ယူကြုံးမရ ပြောခဲ့ကာ ငိုကြွေးမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာကိုဓာတ်သား၏ ဈာပနကို ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။ ၎င်း၏ အရိုးအုပ်ဂူကိုမူ နောက်ဆုံးတည်ခဲ့သော စေတီတော်လေးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ပင် ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။ ဘွဲ့အမည်ကို “ဝါဏာတ်ဝါတာ စခန်းသိမ်းစေတီတော်”ဟု သံဃာတော်အရှင်မြတ်များက ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသွားကြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ငါးမိတွင်

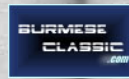
၃၅၄ မင်းသိင်္ခ

ခေတ္တတည်းခိုနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ စင်ကာပူဘဏ်မှ ငွေထုတ်ယူရန် အကြောင်းကြားစာရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်သည် စင်ကာပူသို့သွားပြီးလျှင် ထိုဘဏ်မှ အမေရိကန် ဒေါ်လာတစ်သန်းကို ထုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ထိုငွေများကို မိုက်ကယ်ဆိုသော ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းက ကျွန်ုပ်အား လွှဲပြောင်းပေးရန် အပ်နှံသွားသည်ဟု ဘဏ်မန်နေဂျာချုပ်မှ ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြင့်နွယ်လည်း မြန်မာပြည်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် အင်းယားလမ်း၌ ခြံတစ်ခြံနှင့် တိုက်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူကာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြလေ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်တည်ခဲ့သော မုဆိုးစခန်းစေတီ (၅၂)ဆူသို့ နှစ်စဉ်သွားရောက်ကာ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ စခန်းသိမ်းစေတီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆရာကိုဇာတ်သားကြီးအတွက် သံဃာတော်များပင့်ဆောင်ကာ ဆွမ်းကျွေး၍ အမျှအတမ်းဝေ ဖြစ်ခဲ့ကြလေတော့၏။

“ဆရာကိုဇာတ်သားရေ... အမျှ... အမျှ... အမျှ”

ပြီးပါပြီ။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိင်္ခ

လာဘ်မိုးစွေစာပေ